BUN VENIT LA LIBRĂRIA HYUNAM-DONG

CONȚINUT

Ce face o librărie bună?

Un bărbat zăbovea în fața librăriei. Aplecându-se ușor, și-a umbrit ochii și s-a uitat pe fereastră. Greșise ora de deschidere și venise prea devreme. În timp ce mergea spre librărie, Yeongju l-a recunoscut pe bărbat din spate. Era un client obișnuit care trecea pe aici două sau trei seri pe săptămână, întotdeauna în costum de afaceri.

„Bună ziua.

Speriat, bărbatul și-a întors brusc capul. La vederea lui Yeongju, și-a coborât repede mâinile și s-a îndreptat, rânjind șovin.

„De obicei vin seara. Este prima dată când sunt aici la ora asta”, a spus el.

Yeongju i-a zâmbit.

„Ei bine, nu sunt sigur de alte lucruri, dar cu siguranță sunt

invidios că îți începi munca la prânz”, a glumit el.

Ea a râs. „Mi se întâmplă des asta.

La semnalul sonor al introducerii codului de acces pe tastatură, bărbatul s-a uitat în altă parte și s-a întors doar la clicul ușii. Fața lui s-a relaxat când a zărit interiorul prin crăpătură.

Împingând ușa larg deschisă, ea s-a întors spre el.

O să miroasă un pic – a aer de noapte și a cărți. Dacă nu te superi, ești binevenit înăuntru.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, fluturându-și palmele. 'Nu, nu. Nu-i nimic. Nu mi-ar plăcea să vă deranjez, mai ales în afara orelor de program. Voi mai trece pe aici. Doamne, nu-i așa că e cald azi?

Ea a zâmbit la gestul lui grijuliu și nu a mai insistat. E doar luna iunie și deja e caniculă”, a spus ea, cu razele soarelui înțepenindu-i brațul.

Yeongju a rămas lângă ușă și i-a privit figura îndepărtându-se înainte de a intra în librărie. În momentul în care a pășit înăuntru, s-a relaxat, ca și cum corpul și simțurile ei s-ar fi bucurat de confortul întoarcerii la locul de muncă. În trecut, obișnuia să trăiască după mantre precum pasiune și voință, ca și cum, imprimându-și cuvintele în minte, acestea ar fi insuflat cumva sens vieții ei. Apoi, într-o zi, și-a dat seama că simțea că se încolțește singură și a hotărât să nu mai lase niciodată acele cuvinte să-i dicteze viața. În schimb, a învățat să își asculte corpul, sentimentele și să fie fericită. Își punea următoarele întrebări: acest loc mă face să mă simt bine? Pot fi cu adevărat întreagă și fără compromisuri eu însămi? Mă iubesc și mă prețuiesc aici? Pentru Yeongju, librăria îndeplinea toate condițiile.

Era într-adevăr o zi sufocantă, dar înainte de a porni aerul condiționat, trebuia să expulzeze aerul stătut de ieri și să lase să intre aer proaspăt. Când voi scăpa de trecut, sau este aceasta o sarcină inutilă? Un obicei de nezdruncinat, negativismul și-a scos capul urât

pentru a o trage în jos, dar ea a respins rapid cu gânduri mai fericite.

Aerul cald și umed a pătruns în timp ce ea deschidea ferestrele una câte una. Ventilându-se cu o mână, a privit librăria. Întrebările i se învârteau în minte. Dacă aceasta era prima ei vizită, ar fi avut încredere în recomandările personalului? Cum își câștigă o librărie încrederea? Ce face o librărie bună?

Își imagina cum ar fi intrat pentru prima dată. Probabil m-aș holba la peretele de acolo, s-a gândit ea. Rafturile pline cu romane, de la podea până la tavan. Nu, stai puțin. Se prinse la timp. Nu tuturor, chiar dacă sunt iubitori de cărți, le place ficțiunea. Era ceva ce a învățat abia după ce a deschis Librăria Hyunam-dong. Probabil că cei cărora nu le place genul ar fi ignorat peretele, s-a gândit ea.

Peretele de romane din librărie a fost modul ei de a face un cerc complet pentru a-și îndeplini visul din copilărie. În școala primară, micuța Yeongju îl sâcâia pe tatăl ei să umple toți cei patru pereți din camera ei cu cărți de povești. De fiecare dată, tatăl ei o admonesta, spunându-i că nu ar trebui să fie atât de lacomă – nici măcar când vine vorba de cărți. Ea știa că nu era supărat și că încerca doar să-i stârpească obiceiul de a face crize de furie pentru a obține ceea ce își dorea. Cu toate acestea, ea izbucnea în lacrimi la comportamentul lui sever și mai târziu, obosită de plâns, se ghemuia și adormea în îmbrățișarea lui.

Mutându-și greutatea de pe biblioteca de care se sprijinise, Yeongju s-a îndreptat spre ferestre și le-a închis una câte una, începând ca de obicei de la cea din dreapta. După ce a închis bine ultima fereastră, a pornit aerul condiționat și a pus albumul ei preferat – Hopes and Fears al lui Keane. Albumul a fost lansat în 2004, dar ea a descoperit trupa britanică abia anul trecut. A fost dragoste la prima ascultare. De atunci, îl pune aproape în fiecare zi. Vocea languroasă și visătoare umplea aerul în timp ce începea o nouă

zi la librăria Hyunam-dong.

E în regulă să nu mai plângi

Lângă tejghea, Yeongju s-a așezat la birou și și-a verificat inbox-ul pentru noi comenzi online. Următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să parcurgă lista de lucruri de făcut pe care o pregătise cu o seară înainte. Era un obicei din liceu care s-a păstrat și în viața ei de adult: să noteze sarcinile pe care trebuia să le facă în ziua următoare, începând cu cea mai importantă. Ani mai târziu, încă păstra acest obicei, deși cu un scop diferit. Când era mai tânără, voia să își conducă ziua cu un pumn de fier; acum, Yeongju se liniștea cu listele. Trecerea în revistă a sarcinilor la care trebuia să lucreze îi dădea încredere că va fi o altă zi bine petrecută.

În primele câteva luni de la deschiderea librăriei, uitase complet de liste și de obiceiurile vechi. Fiecare zi trecea într-o ceață de eforturi, ca și cum timpul s-ar fi oprit brusc. Înainte de a deschide librăria, situația era și mai gravă, de parcă ceva îi sifonase sufletul. Sau poate era mai corect să spunem că nu era deloc ea însăși.

Nu se gândea decât la un singur lucru.

Trebuie să deschid o librărie.

Agățându-se de acest gând, își scotea cu forța orice altceva din minte. Din fericire, era genul de persoană care se poate stăpâni pe sine dacă are ceva pe care să se concentreze. Era ancora de care avea nevoie. S-a aruncat cu capul înainte în proces. S-a hotărât asupra unei locații, a găsit o proprietate potrivită, s-a ocupat de amenajări și mobilier și a cumpărat acțiuni. Între timp, a obținut chiar și un certificat de barista.

Așa a luat ființă librăria Hyunam-dong, situată în cartierul rezidențial cu același nume.

La început, a lăsat ușa de la intrare deschisă și nu a făcut nimic

altceva. Oamenii care treceau pe acolo intrau, atrași de atmosfera aparent blândă. Dar, de fapt, librăria era ca o fiară rănită, gâfâind slab. În curând, pașii s-au redus la o picătură. O vedeai pe Yeongju așezată pe un scaun, cu fața atât de cenușie încât te întrebai dacă mai avea o picătură de sânge în ea: intrarea în librărie era ca o intruziune în spațiul ei privat. Îi întâmpina pe toți cu un zâmbet, dar niciunul dintre ei nu i-l întorcea.

Mama lui Mincheol, o doamnă arătoasă cu un simț al modei ostentativ, era printre puținii care simțeau sinceritatea din zâmbetul ei.

„Cine ar veni într-un magazin ca acesta? Librăria este și ea o afacere. Uită-te la tine cum te-ai prăbușit în scaunul ăla! Crezi că banii vor cădea din cer?

De două ori pe săptămână, mama lui Mincheol participa la cursuri de desen și chineză la centrul comunitar din cartier. După cursuri, își propunea să treacă pe la librărie pentru a vedea ce mai face Yeongju.

„Te simți bine astăzi? a întrebat mama lui Mincheol, cu o urmă de îngrijorare în voce.

„Întotdeauna bine. Yeongju a zâmbit slab.

„Aigoo. Toată lumea din cartier a fost atât de fericită să avem propria noastră librărie. Dar au văzut-o pe această doamnă bătută în cuie pe scaun, de parcă i-ar fi scăpat un șurub, de parcă locul ei ar fi în spital! Cine ar îndrăzni să intre? a exclamat mama lui Mincheol în timp ce scotea un portofel strălucitor din geanta ei la fel de strălucitoare.

„Doar un șurub slăbit? Hei, asta nu e prea rău', a exclamat Yeongju.

Mama lui Mincheol a pufnit în râs. „Un Americano cu gheață.

'Âncerc să fiu mai puțin perfectă, mai umană. Se pare că s-a întors împotriva mea”, a spus Yeongju.

„Hrmmph. Ți-a spus cineva că îmi place simțul umorului?

Yeongju și-a strâns buzele într-o linie subțire și și-a mișcat sprâncenele ca și cum ar fi spus: „Vă rog să trageți propriile concluzii”, la care doamna mai în vârstă a răspuns cu o încruntare amuzată. Sprijinindu-se de masa barului, a privit-o pe Yeongju pregătindu-și cafeaua.

„Și eu am trecut prin ceva asemănător”, a spus ea încet, pe jumătate pentru sine. 'Corpul meu s-a oprit și am fost complet epuizată. După ce am născut-o pe Mincheol, a fost o perioadă în care am trăit ca o pacientă. Ei bine, am fost unul. Corpul meu era în suferință. Dar ceea ce nu puteam înțelege era de ce mă durea și mintea. Dacă stau să mă gândesc bine, probabil că era vorba de depresie.

„Cafeaua este gata.

Yeongju era pe punctul de a pune un capac pe ceașcă, când mama lui Mincheol a făcut semn cu mâna. A luat un pai și s-a așezat la o masă, în timp ce Yeongju stătea vizavi de ea.

„Cel mai rău lucru a fost că a trebuit să mă comport ca și cum aș fi fost bine când nu eram. Plângeam în fiecare seară, îmi era atât de milă de mine pentru că nu puteam vorbi despre durerea mea. Mă întreb dacă lucrurile ar fi ieșit altfel, dacă aș fi putut fi ca tine, stând acolo și lăsând totul baltă. Lacrimile nu s-ar fi oprit, dar știi, când simțim nevoia să plângem, ar trebui să le lăsăm pe toate să iasă. Dacă le forțăm, rănile se vindecă mai greu”.

La tăcerea lui Yeongju, mama lui Mincheol a făcut o pauză și, dintr-o dată, a scurs cafeaua rece.

„Te invidiez”, a adăugat ea, «pentru că ai spațiul necesar pentru a face asta».

În primele luni, Yeongju plânsese și ea din tot sufletul. Își lăsa lacrimile să curgă, dar dacă clienții o vedeau plângând, ea își ștergea

ochii și îi întâmpina ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimeni nu spunea nimic despre fața ei pătată de lacrimi. Nimeni nu a întrebat-o de ce plângea; pur și simplu au presupus că există un motiv. Yeongju știa foarte bine de ce plângea. Pentru mult timp – poate toată viața ei – acest lucru ar fi aruncat o umbră asupra ei, făcând-o să plângă.

Nimic nu se schimbase. Motivul, blocat în trecut, rămăsese așa cum era. Dar într-o zi, Yeongju și-a dat seama că lacrimile s-au oprit. În acel moment – știind că era în regulă să nu mai plângă – a simțit ca și cum o piatră grea i-ar fi fost ridicată de pe inimă. Zilele în care stătea leneșă pe scaunul ei se scurgeau pe măsură ce fiecare dimineață era puțin mai plină de speranță decât precedenta. Nu avea încă suficientă energie pentru a face mai multe pentru librărie, dar a început din nou să citească cu voracitate.

Era ca și cum s-ar fi întors la zilele în care citea de dimineața până seara, chicotind în timp ce îngrămădea mai multe cărți pe teanc, strângându-și fața în semn de concentrare în timp ce răsfoia paginile. Era din nou micuța Yeongju, care făcea urechea surdă la cicălelile mamei sale în timp ce citea în timpul mesei; era din nou bucuroasă să citească, chiar dacă ochii ei protestau. Dacă mai pot trăi încă o dată acea fericire, poate că voi putea să o iau de la capăt, se gândea ea.

Până la gimnaziu, Yeongju a fost o cititoare avidă. Părinții ei, amândoi perpetuu ocupați, o lăsau singură acasă, într-un colț, citind. După ce a devorat toate cărțile din colecția ei, s-a îndreptat spre bibliotecă. Iubea cărțile. Romanele erau preferatele ei, care o purtau în expediții peste mări și țări, în confortul casei sale. Când a trebuit să se întoarcă la realitate – întrerupând un vis dulce – inima i s-a înmuiat. Dar nu trebuia să fie tristă pentru mult timp. Nu trebuia decât să deschidă cartea pentru a se cufunda din nou în aventuri.

Cititul în librăria goală îi trezea amintiri din copilărie și zâmbea. În timp ce își freca ochii uscați cu palmele, și-a dat seama că nu mai

avea vârsta potrivită pentru un maraton de lectură. A clipit de câteva ori înainte de a se întoarce la pagină. Ca și cum ar fi încercat din răsputeri să repare o prietenie ruptă din copilărie, ea s-a cufundat în cărți, zi și noapte, fără să le părăsească. Nu a durat mult până când relația lor prețioasă s-a reaprins. Cărțile au primit-o din nou cu brațele deschise, fără să judece persoana care devenise, și au acceptat-o pentru ceea ce era. Ca o persoană bine hrănită care mănâncă trei mese bune pe zi, ea a devenit mai puternică. Într-o zi, ridicându-și capul de pe pagini, s-a trezit privind librăria cu ochi mai limpezi și cu o minte mai ascuțită.

Trebuie să fac mai mult decât atât.

Yeongju a căutat recomandări de cărți și a muncit din greu pentru a umple rafturile pe jumătate goale. Pentru fiecare carte pe care o citea, își nota gândurile pe o foaie de hârtie pe care o prindea între pagini. Pentru cele pe care nu le citise, aduna opiniile criticilor literari, ale recenzorilor și ale cititorilor pe care îi găsea pe internet. Atunci când clienții cereau un titlu necunoscut, ea se asigura că îl caută. Toate acestea nu le făcea pentru profit; prioritatea ei era să creeze o librărie care să arate și să se simtă ca una. Treptat, eforturile ei au dat roade. Locuitorii din apropiere au încetat să mai arunce priviri îndoielnice librăriei; cei mai perspicace chiar au observat schimbările. De fiecare dată când intrau, librăria părea un pic mai caldă, un pic mai primitoare, aruncând un farmec magnetic asupra trecătorilor. Cea mai mare schimbare a fost Yeongju. Doamna de la librărie care îi tulbura pe clienți cu fața ei plină de lacrimi nu mai era.

Librăria a început să primească vizitatori din alte cartiere. Mama lui Mincheol era încântată să vadă fețe necunoscute răsfoind rafturile.

„Au spus cum au aflat de librărie?

„Prin Instagram-ul nostru.

„Librăria este pe Instagram?

'Da. Știți notele scrise de mână între paginile cărților? Eu postez și fotografiile online.'

„Uh. Și oamenii călătoresc până aici din cauza asta?

„Ei bine, nu numai asta. Sunt destul de activă pe Instagram. De obicei postez un salut călduros în timpul orei de vârf de dimineață. Sau o carte pe care o citesc. Uneori, împărtășesc mici nemulțumiri din viață. Oh, și un alt salut în timpul navetei de seară”.

'Ce este în creierul celor tineri mă depășește. De ce să călătorești atât de departe din cauza asta? Ei bine, oricum, grozav. Credeam că doar stai ca un manechin, dar se pare că faci ceva'.

Nu erau prea multe de făcut atunci când nu putea fi deranjată, dar odată ce a început să îi pese, munca era fără sfârșit. Din momentul în care introducea codul de acces până când închidea pentru o zi, mâinile și picioarele ei nu aveau nicio clipă liberă. Când membrele aproape că i se înnodaseră în timp ce sărea între librărie și comenzile de cafea care se adunau, a decis că este timpul să facă rost de ajutor. A dat anunțuri de angajare în cartier pentru un barista. Minjun a intrat chiar a doua zi. În aceeași zi, după ce a băut o înghițitură din cafeaua lui, a dat jos anunțurile. A început să lucreze a doua zi, în jurul primei aniversări a librăriei.

De atunci, trecuse încă un an. Minjun urma să sosească în cinci minute. Ca de obicei, la o ceașcă de cafea a lui, se cufunda într-un roman până la ora unu, când librăria era gata să-și primească clienții.

Care este cafeaua zilei?

În drum spre librărie, Minjun a aruncat o privire invidioasă unui bărbat care trecea pe lângă el cu un ventilator de mână. Să spui că ziua era călduroasă era puțin spus, când scalpul îi furnica în căldura necruțătoare. Anul trecut nu fusese atât de insuportabil, sau nu? Gândul la vreme îi amintea că acum un an, pe vremea asta, dăduse

peste anunțul de angajare.

SE CAUTĂ BARISTA.

8 ore pe zi, 5 zile pe săptămână.

Remunerația va fi discutată personal.

Oricine face cafea bună este binevenit să aplice.

Pe atunci, Minjun era disperat după o slujbă. Nu-i păsa ce era. Să faci cafea era bine. La fel și să mute obiecte voluminoase, să curețe toalete, să facă hamburgeri, să livreze colete sau să scaneze coduri de bare. Pentru el, toate erau la fel. Atâta timp cât era plătit. Așadar, s-a prezentat la librărie.

Era în jur de ora trei după-amiaza când a deschis ușa. Cum era de așteptat, librăria era goală, cu excepția unei doamne care părea să fie proprietara. Aceasta stătea la una dintre mesele pătrate din secțiunea cafenea a magazinului, ocupată să mâzgălească pe un carnețel de mărimea palmei sale. La sunetul ușii, ea și-a ridicat privirea și l-a salutat cu o mică înclinare a capului. Zâmbetul ei cald părea să-i spună: poți să răsfoiești, n-o să te deranjez.

Când ea s-a întors la treabă, Minjun s-a gândit să ia lucrurile încet și să arunce o privire în jur. Localul era spațios – mare, de fapt – pentru o librărie independentă, iar cele câteva scaune așezate printre rafturi păreau să le ureze bun venit clienților să nu se grăbească să răsfoiască. Rafturile complet aprovizionate care ajungeau până la tavan ocupau o treime din peretele din dreapta, în timp ce rafturile aliniate la înălțimea vitrinelor flancau ambele părți ale intrării. Nu era foarte clar, la prima vedere, cum erau organizate cărțile. A scos la întâmplare o carte de pe cel mai apropiat raft. O bucată de hârtie ieșea pe deasupra. Deschizând cartea, a scos biletul și l-a citit.

Fiecare dintre noi este ca o insulă; singur și solitar. Nu este un lucru rău. Singurătatea ne face liberi, la fel cum singurătatea aduce profunzime vieții noastre. În romanele care îmi plac, personajele sunt

ca niște insule izolate. În romanele care îmi plac, personajele erau ca niște insule izolate, până când destinele lor s-au împletit treptat; genul de povești în care șoptești: „Ai fost aici?” și o voce îți răspunde: „Da, întotdeauna”. Te gândești: „Am fost puțin singur, dar datorită ție, sunt mai puțin singur”. Este un sentiment minunat, iar cartea din mâinile tale îmi dă un gust din acea bucurie.

Minjun a glisat biletul înapoi și a răsfoit titlul. Eleganța ariciului. A încercat să-și imagineze un arici înțepat plimbându-se elegant. Un arici? Solitudine? Singurătate? Adâncime? Nu reușea să le lege între ele. Singurătatea ne face liberi, la fel cum singurătatea aduce profunzime vieții noastre. Nu se gândise niciodată prea mult – în bine sau în rău – la singurătate sau la singurătate și, prin urmare, nu încercase niciodată să le evite. În acest sens, era liber. Dar aducea aceasta profunzime vieții sale? Nu era sigur.

Se părea că proprietara lucra chiar acum la o notă similară. Le scria singură de mână? Întotdeauna crezuse că o librărie nu face decât să stocheze și să vândă cărți, dar părea să fie mai mult decât atât.

Încheindu-și turul cu o scurtă privire la automatul de cafea, s-a apropiat de doamnă.

„Scuzați-mă.

Yeongju s-a ridicat în picioare. „Pot să vă ajut cu ceva?

„Am văzut anunțul de angajare. Pentru un barista.

„Ah! Da! Vă rog să luați loc.

Yeongju i-a zâmbit, ca și cum el ar fi fost persoana pe care o aștepta de cel mai mult timp. S-a dus la biroul ei de lângă tejghea și s-a întors cu două foi de hârtie, pe care le-a așezat pe masă înainte de a lua loc vizavi.

„Locuiți în apropiere?

„Da.

„Și știți să faceți cafea?

Da, am lucrat cu jumătate de normă la câteva cafenele.

„Sunteți în stare să vă descurcați cu aparatul de cafea de acolo?

El a aruncat o privire în direcția indicată de ea. „Cred că da.

„În regulă, vrei să-mi faci o cafea?

„Acum?

„Două cești. O să stăm de vorbă la cafea.

O vreme mai târziu, s-a întors cu cafeaua proaspăt făcută. Și-a ținut privirea ațintită asupra lui Yeongju în timp ce ea lua o înghițitură din cafeaua ei. Chiar și cu cererea bruscă, nu era deloc nervos; nu avea niciun motiv să fie nervos când îi era ușor să servească o cafea decentă. Dar s-a încordat când Yeongju și-a luat timp să savureze lichidul închis la culoare, înclinând încet ceașca înapoi pentru o a doua înghițitură înainte de a-și ridica privirea.

„De ce nu bei? Bea, e bun.

„Bine.

Au stat de vorbă în următoarele douăzeci de minute, sau, mai degrabă, Yeongju a vorbit cel mai mult în timp ce el asculta. Lăudându-și cafeaua, Yeongju l-a întrebat dacă era disponibil imediat. Da, a răspuns el. Ca barista, te concentrezi asupra cafelei, a spus ea, adăugând că singura ei dorință era ca el să preia toate sarcinile legate de cafea, astfel încât ea să poată elibera o anumită lățime de bandă. Când ea l-a întrebat dacă se poate ocupa și de selectarea și achiziționarea boabelor de cafea, el s-a întrebat de ce o sarcină atât de banală ar merita o mențiune separată, dar, cu voce tare, a răspuns simplu: „Da".

„Lucrez cu un prăjitor de cafea. Șeful este o persoană bună.

„Am înțeles.

Tu și cu mine, ne vom păstra rolurile noastre. Dar dacă vreunul dintre noi este prea ocupat, cealaltă persoană poate interveni.

„Am înțeles.

'Ca să fie clar, nu numai eu pot cere ajutor. Dacă tu ești ocupat, te ajut și eu.

„Am înțeles.

Yeongju i-a împins documentele. Era contractul lui. I-a înmânat un pix pe care să îl semneze după ce a fost de acord cu termenii și a început să îi prezinte fiecare clauză.

„Vei lucra cinci zile pe săptămână; zilele de odihnă sunt duminica și lunea. Orele de lucru sunt de la prânz și jumătate până la opt și jumătate seara. Ești de acord cu asta?

„Am înțeles.

„Librăria este deschisă șase zile pe săptămână, așa că iau o pauză doar duminica.

„Înțeleg, am înțeles.

„În cazul în care va trebui să lucrezi ore suplimentare, deși nu prea cred că se va întâmpla, vei fi plătit pentru orele suplimentare.

„Am înțeles.

„Tariful tău pe oră este de douăsprezece mii de woni.

„Douăsprezece mii?

'Lucrezi cinci zile pe săptămână și muncești echivalentul unui job cu normă întreagă. Pentru a fi plătit corespunzător, asta ar trebui să primești.'

Minjun nu s-a putut abține să nu se uite în jurul librăriei. Din momentul în care intrase, nu mai fusese niciun client. Se întreba dacă șefa își dădea seama de asta. Părea să habar nu aibă care era prețul pieței, de parcă era prima dată când angaja pentru un post ocazional. Felul nepăsător în care se ocupa de proces l-a pus pe gânduri. Chiar dacă știa că depășește limitele, nu s-a putut abține să nu-i spună.

„Salariul este de obicei mai mic.

Yeongju s-a uitat în sus cu o privire complice înainte de a se uita înapoi la contract.

„Cu siguranță, va fi greu cu chiria scumpă. . . Dar Minjun, este în regulă. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

Ea s-a uitat în ochii lui; erau impasibili, dar calzi. Îi plăcea asta. Genul de ochi care erau greu de citit la prima vedere, dar ceva în ei o obliga să îl cunoască încet. De asemenea, era mulțumită de faptul că el nu făcea pe fațada, nici nu încerca să o binedispună, ci rămânea politicos pe tot parcursul conversației lor.

„Ai nevoie de odihnă pentru a lucra, iar pentru a te odihni, ai nevoie de un anumit nivel de venit pentru a trăi confortabil", a spus ea.

Minjun și-a citit din nou contractul. Așadar, această șefă, pentru a asigura un echilibru între viața profesională și cea privată, a făcut în mod deliberat un post de opt ore, cinci zile pe săptămână, iar pentru ca persoana să fie compensată corespunzător, a făcut calculele și a ajuns la un salariu orar de 12.000 de woni. A fost aceasta corectitudinea unui angajator începător? Sau această librărie o ducea mai bine decât părea? Minjun avea întrebări, dar a semnat așa cum i s-a spus, urmat de Yeongju.

S-a ridicat în picioare cu exemplarul în mână și a salutat-o din cap pe Yeongju, care s-a ridicat pentru a-l conduce la ușă.

„Apropo", a strigat ea. 'S-ar putea să mai pot ține librăria asta în funcțiune doar doi ani. E în regulă?

În vremurile astea, cui i-ar trece prin cap să rămână într-un loc de muncă ocazional mai mult de doi ani? Șase luni era cel mai lung record al său. Sincer să fiu, nu s-ar fi simțit deloc dezamăgit chiar dacă ea i-ar fi spus brusc luna viitoare că nu mai este nevoie de el. Dar, în fața ei, a spus pur și simplu: „Am înțeles".

Trecuse un an din ziua în care îi spusese da intrigantei șefe a librăriei Hyunam-dong. În acest timp, au respectat întocmai înțelegerea lor. Yeongju își petrecea timpul experimentând idei noi și

observând cum le primeau clienții, în timp ce Minjun, în felul său ferm, se ocupa de selectarea și procurarea boabelor de cafea și conducea aparatul de cafea. Fidelă cuvintelor ei, nu se aștepta la nimic mai mult de la el decât la o cafea bună. Când îl surprindea uitându-se în gol în timpul unei pauze între clienți, ea chicotea. Șefii nu ar trebui să se uite urât la tine când te prind lenevind? La gândul ăsta, nu s-a putut abține să nu râdă și el.

Ștergându-și picăturile de sudoare de pe franjuri, a împins ușa și a fost întâmpinat imediat de briza rece a aerului condiționat.

„Sunt aici.

Yeongju și-a ridicat privirea din carte. „E teribil de cald afară, nu-i așa?

„Da”, a spus el ridicând blatul și intrând în spațiul său de lucru, care ocupa cealaltă parte a blatului.

„Care este cafeaua zilei?

'Ghicește mai târziu.' El a zâmbit în timp ce se spăla și se usca pe mâini.

După ce a pus o ceașcă de cafea proaspătă lângă cartea ei, s-a întors la tejgheaua cafenelei, dar privirea lui a rămas fixată asupra ei. A privit-o cum lua o înghițitură, cu o expresie gânditoare pe față.

„Este cam asemănătoare cu cea de ieri. Dar fructele din acesta par mai puternice. Delicios.

El a dat din cap, mulțumit că ea putea face diferența. Ca de obicei, au mai stat puțin de vorbă înainte de a se întoarce în mod natural la munca lor. Yeongju avea obiceiul să citească înainte de a deschide, în timp ce Minjun pregătea fasolea pentru ziua respectivă, iar în timpul său liber, ajuta la curățenia librăriei. Știa că ea ar fi făcut curățenie cu o seară înainte, dar era un domeniu în care el putea ajuta.

Povești ale oamenilor care au plecat

Înainte ca librăria să se deschidă pentru o zi, Yeongju era de obicei absorbită de un roman. Imersiunea în sentimentele personajelor îi oferea o pauză de la sentimentele ei. Se întrista, suferea și ieșea mai puternică împreună cu ele. Ca și cum împărtășirea experiențelor și emoțiilor lor i-ar fi permis, la sfârșitul cărții, să înțeleagă pe oricine din lume.

Adesea, ea citea în căutarea a ceva. Cu toate acestea, nu întotdeauna știa exact ce caută atunci când dădea prima pagină. Uneori, după mai multe capitole, își spunea: „Ah, deci asta căutam". Erau și momente în care știa clar – încă de la început – ce căuta. Romanele pe care le devorase în ultimul an erau în mare parte din ultima categorie. Voia povești despre oameni care se îndepărtează de viața lor – fie pentru câteva zile, fie pentru totdeauna. O multitudine de motive și de povești, dar aveau un lucru în comun: viața lor s-a schimbat de atunci încolo.

Pe atunci, i se spunea: „Nu te înțeleg". Uneori, era o acuzație. „De ce te gândești doar la tine?

Tocmai când Yeongju credea că începe să uite acele cuvinte mușcătoare, vocile lor reveneau ca halucinații pentru a o bântui. În momentul în care amintirile dispăreau în depărtare, în clipa următoare ele o inundau. De fiecare dată, ea crăpa puțin mai adânc. Temându-se de o cădere nervoasă completă, a decis să se îngroape în poveștile oamenilor care își lăsaseră în urmă vechea viață. Citea cu înfrigurare, ca și cum ar fi avut misiunea de a le aduna pe toate. Undeva înăuntrul ei se afla un vas gol; ea a turnat în el – până la refuz – poveștile lor, motivele, emoțiile și curajul pe care au trebuit să îl adune. Voia să știe totul despre viața lor de după aceea, despre gândurile lor de-a lungul timpului, despre bucuria, suferința, fericirea și tristețea vieții.

Când situația devenea dificilă, se retrăgea în sine, se ghemuia

lângă ei ascultându-le poveștile și căutând alinare în cuvintele și experiențele lor.

A înecat criticile mușcătoare – Nu te înțeleg! De ce te gândești doar la tine? — cu vocile lor. I-au dat putere și, în cele din urmă, și-a adunat curajul de a-și spune: „Aceasta a fost singura mea opțiune atunci”.

În ultimele zile, Yeongju a fost absorbită de Animal Triste de Monika Maron, povestea unei femei care – în cel mai complet sens al cuvântului – își părăsește soțul și fiica. S-a îndrăgostit de un alt bărbat, dar pentru că nimic nu poate fi mai important în viață decât dragostea adevărată, pentru că drumul înainte – unicul – este atât de evident, ea nu simte nicio remușcare. Când, mai târziu, bărbatul iese din viața ei, ea încetează să mai creeze noi amintiri, de teamă să nu-l șteargă pe el și timpul petrecut împreună. Se îndepărtează complet de lume, trăindu-și restul vieții în singurătate, timp de decenii, până la vârsta de nouăzeci sau o sută de ani.

Un roman bun, pentru Yeongju, era unul care o ducea în locuri dincolo de așteptările ei. În această carte, s-a concentrat inițial pe femeia care „pleacă”, dar mai târziu și-a dat seama că „dragostea” era ceea ce făcea totul posibil. S-a gândit la modul în care femeia începe să poarte ochelarii pe care bărbatul îi lăsase în urmă, chiar dacă în cele din urmă îi distruge vederea – ultima ei încercare disperată de a fi aproape de el.

Cum poate cineva să iubească atât de necondiționat? se întreabă Yeongju. Să trăiești decenii în izolare, prețuind o poveste de dragoste petrecută cu patruzeci sau cincizeci de ani în urmă. Nu avea regrete; ce o făcea să fie atât de sigură că el era singura iubire a vieții ei? Yeongju nu înțelegea femeia, dar pentru că a trăit atât de feroce și intens, o admira.

Îndepărtându-și privirea de la pagini, a meditat la cuvintele

femeii: „Din tot ce are viața de oferit, doar iubirea este indispensabilă”. Era iubirea cel mai important lucru în viață? Nimic altceva nu se compara? Dragostea este minunată, se gândea ea. Dar indispensabilă? Nu, ea nu era de acord. La fel cum unii prosperă în dragoste, este posibil să trăiești și fără ea. Mă descurc destul de bine și fără dragoste, se gândi ea.

În timp ce ea era pierdută în gândurile ei, Minjun ștergea ceștile de cafea cu un prosop de ceai. Când a sunat alarma la ora unu, a pus cârpa la locul ei și s-a îndreptat spre ușă. Trosnetul semnului „deschis” care a fost întors a scos-o din reverie. În timp ce el se întorcea la tejghea, ea a simțit nevoia să îi ceară părerea despre dragoste. Dar s-a gândit mai bine. Își putea imagina deja răspunsul lui. Ar fi făcut o pauză de gândire și ar fi răspuns: „Ei bine. . . Și-ar fi dorit să știe ce a fost în capul lui în acel moment de ezitare, dar Minjun nu a fost niciodată genul care să își împărtășească gândurile cu ușurință.

Uitându-se la el cum ridica din nou aceeași ceașcă, Yeongju a crezut că a luat decizia corectă de a nu întreba. În orice caz, exista un singur răspuns corect: cel pe care îl avea în minte chiar acum. Nu despre asta este vorba în viață? Să mergi înainte cu răspunsul pe care îl ai – împiedicându-te pe parcurs și ridicându-te – doar pentru ca într-o zi să realizezi că răspunsul la care te-ai agățat mult timp nu este cel corect. Când se întâmplă asta, este timpul să cauți următorul răspuns. Așa trăiesc oamenii obișnuiți, ca și ea. De-a lungul vieții noastre, răspunsul corect se va tot schimba.

El încă usca ceștile când ea a strigat: „Minjun, fie ca și ziua de azi să fie una bună”.

Vă rog să-mi recomandați o carte bună

Înainte de a conduce librăria, Yeongju nu se gândise niciodată

dacă era potrivită pentru a fi librar. Ea a crezut, destul de naiv, că oricine iubește cărțile poate fi unul. Abia când și-a deschis propria librărie și-a dat seama că are un defect serios. Se bâlbâia la întrebări precum „Ce carte este bună?” și „Care este o carte interesantă?”. Odată, s-a făcut complet de râs când un bărbat de aproape 40 de ani i-a cerut să-i recomande o carte.

„The Catcher in the Rye de J. D. Salinger este foarte interesantă”, a spus ea entuziasmată. „Ați citit-o?

Bărbatul a plecat capul. „Nu, nu am citit-o.

Eu am citit-o de mai mult de cinci ori, cred. Nu e atât de interesantă, nu în sens generic. Știi cum unele cărți te fac să-ți dai capul pe spate de râs, sau să amețești de nerăbdare? Cartea asta nu este interesantă în felul ăsta. Adică... e dincolo de interesul generic. Nu există un punct culminant sau o intrigă centrală care să unească cartea. Întreaga poveste urmărește gândurile unui copil și are loc pe parcursul a câteva zile. Acestea fiind spuse, adică... Tot mi se pare interesantă această carte', a încheiat ea patetic.

„La ce se gândește copilul?

Bărbatul părea atât de serios încât Yeongju a simțit o înțepătură de nervi în timp ce încerca să explice.

„Este vorba despre modul în care un copil vede lumea, gândurile lui despre școli, profesori, prieteni, părinți . . .

Bărbatul și-a încruntat sprâncenele. „O să-mi placă și mie cartea asta?

Ea era nedumerită. O va găsi el interesantă? De ce, dintre toate cărțile, i-am recomandat asta? Trebuie să i se fi citit pe față, pentru că bărbatul i-a mulțumit și a plecat. Mai târziu, s-a apropiat de tejghea și a cumpărat Insights of Eurasia1. Deci asta era ceea ce îi plăcea. Non-ficțiune istorică. Ceva ce a spus el înainte de a părăsi magazinul în acea zi i-a rămas în minte de atunci.

„Îmi pare rău că am pus o întrebare dificilă când fiecare are propriile preferințe.

Un client care spune „Îmi pare rău" unui librar pentru că i-a cerut o recomandare, când ea ar fi trebuit să fie cea care își cere scuze pentru incompetența sa! A fost o lecție importantă învățată: să nu-și recomande niciodată orbește propriile preferințe clientului. A vrut să facă mai bine. Dar cum? În momentele libere de la serviciu, s-a gândit la asta și a ajuns la următoarea idee:

— FII OBIECTIV

Evitați prejudecățile personale. În loc de „cărți care îmi plac mie", recomandați „cărți care ar putea fi pe placul clienților".

— PUNEȚI ÎNTREBĂRI

Nu vă grăbiți să faceți o recomandare. Puneți următoarele întrebări: Care este o carte pe care v-a plăcut să o citiți recent? Ce carte v-a lăsat o impresie profundă? Ce genuri vă plac? Ce vă preocupă în ultima vreme? Care sunt autorii dumneavoastră preferați?

În ciuda faptului că și-a dezvoltat o strategie, ea încă mai rămânea în alb ocazional la astfel de solicitări.

„Există o carte care să desfacă o inimă înăbușită? a întrebat-o mama lui Mincheol în timp ce comanda un Americano cu gheață, adăugând că ea a chiulit de la cursuri pentru că nu avea chef de ele.

O carte care să desfacă o inimă înăbușită? Cererea era prea abstractă, dar niciuna dintre întrebările pregătite de ea nu părea deloc potrivită. Disperată să nu prelungească tăcerea, a căutat ceva de întrebat și a nimerit la o întrebare inofensivă: „Te deranjează ceva?

„Așa a fost în ultimele zile, ca și cum aș fi umplut cu prăjituri de orez injeolmi, blocate până în gât.

„Ce s-a întâmplat?

La întrebarea lui Yeongju, ea s-a crispat brusc, cu pleoapele tremurându-i. A înghițit repede jumătate din Americano cu gheață,

dar asta nu i-a readus lumina în ochi.

„E vorba de Mincheol.

O problemă de familie. Cumva, conducerea unei librării o făcea pe Yeongju să fie la curent cu cele mai intime probleme ale clienților ei. Citise undeva că, adesea, autorii îi fac pe oameni să se deschidă în fața lor, ca și cum a fi un creator de cuvinte ar însemna cumva că ei ar înțelege lucruri pe care nici măcar cei mai apropiați prieteni nu le-ar putea înțelege. Aparent, oamenii credeau același lucru despre librari, ca și cum a deține o librărie era o acreditare a unei inteligențe emoționale excepționale.

S-a întâmplat ceva cu el?", a întrebat ea.

Îl văzuse de câteva ori pe liceanul slăbuț. Moștenise chipul palid al mamei sale și când zâmbea, părea pur și luminos.

„Mincheol... mi-a spus că nu vede niciun sens în viață.

„Fără sens în viață? Yeongju a repetat.

„Da.

„De ce?

„Nu am nicio idee. Nu cred că a vorbit serios, dar de atunci, nu am mai fost în stare să mă concentrez pe nimic. Mă doare inima de fiecare dată când mă gândesc la ce a spus".

Potrivit mamei sale, Mincheol a spus că nu era interesat de nimic – studiu, jocuri, ieșiri cu prietenii. Deși nu a încetat complet să mai facă vreuna dintre aceste activități – încă studia atunci când examenele se apropiau, se juca atunci când se plictisea și se întâlnea ocazional cu prietenii săi – era indiferent față de toate acestea și, în majoritatea zilelor, se întorcea acasă imediat după școală, naviga pe internet pe pat și adormea. La vârsta de optsprezece ani, era sătul de viață.

„Nu există nicio carte care să mă ajute? Mama lui Mincheol a băgat paiul între cuburile de gheață și a aspirat ultimele picături de cafea.

Pentru Mincheol, Yeongju ar putea întocmi o listă de lectură. Erau o mulțime de povești despre oboseală sau despre cum să te pierzi în propria lume. Totuși, ce i-ar putea sugera unei mame al cărei copil trece printr-o criză a adolescenței? Oricât de mult s-ar fi gândit, nu putea găsi nimic potrivit. Nu-și amintea niciun roman despre mamă și fiu și nici nu citise vreo carte de parenting. Era plină de teamă. Nu pentru că nu reușea să găsească o carte potrivită, ci pentru că dintr-o dată și-a dat seama că ea era factorul limitativ al librăriei, cauza viziunii sale înguste asupra lumii. Librăria Hyunam-dong era adaptată la preferințele ei ca cititor, la interesele și repertoriul ei de lectură. Cum ar putea un astfel de loc să fie util altora? A decis să fie sinceră.

„Nu mă pot gândi la nicio carte care să mă ajute.

„Nu-ți face griji.

„De fapt. . . . stai. E un roman la care tocmai m-am gândit. Amy și Isabelle. Este vorba despre o mamă și o fiică care trăiesc sub același acoperiș și care se urăsc la fel de mult pe cât se iubesc. A fi părinte și copil nu înseamnă că întotdeauna se vor înțelege și se vor acomoda. Lectura m-a făcut să mă gândesc că, într-un fel, chiar și părinții și copiii lor ar trebui să ducă vieți separate în cele din urmă.

„Sună interesant", a spus mama lui Mincheol, «îl voi lua». A refuzat oferta lui Yeongju de a-i împrumuta mai întâi cartea, ca să vadă cum i-ar plăcea. În timp ce Yeongju o privea plecând cu cartea în mână, s-a gândit la puterea pe care o au cărțile. Există o carte care să desfacă o inimă înăbușită? Oare o carte are atât de multă putere?

Două săptămâni mai târziu, mama lui Mincheol a trecut din nou pe la ea.

„Trebuie să plec, dar am vrut să-ți spun cât de mult mi-a plăcut cartea. Mi-a amintit de propria mea mamă. Și noi ne certam mult, deși nu la fel de mult ca Amy și Isabelle".

A făcut o pauză, ca și cum gândurile i-ar fi alunecat departe, iar când a vorbit din nou, ochii îi erau ușor roșii.

„Ultima scenă, când mama își tot striga fiica. . . Am plâns, gândindu-mă la cum va veni o vreme când îmi va fi atât de dor de copilul meu. Nu-l pot ține în brațe o veșnicie și o zi, va trebui să învăț să-l las să zboare, să-l las să-și trăiască propria viață. Mulțumesc foarte mult, Yeongju. Te rog să-mi mai recomanzi cărți bune. În regulă, trebuie să fug!

Deși nu era chiar povestea pe care o căuta, mamei lui Mincheol îi plăcuse ceea ce Yeongju îi recomandase cu oarecare ezitare. Greutatea din inima ei a rămas, dar cartea i-a trezit amintiri despre mama ei și a împins-o să reflecteze la modul în care să gestioneze relația cu fiul ei. Ar putea fi considerată o recomandare bună? În ciuda faptului că nu a corespuns așteptărilor, o carte, dacă a fost apreciată, ar putea fi considerată o lectură bună?

O carte bună este întotdeauna o lectură bună?

Recomandările ei ar putea să nu corespundă așteptărilor clienților, dar dacă aceștia spun: „Este totuși bună”, poate că ea a făcut o treabă bună. Desigur, sugerarea unui roman despre un elev de liceu – chiar dacă este unul dintre cele mai bune romane literare cu comentarii sociale – unui ajusshi de vârstă mijlocie căruia îi plac titlurile de istorie non-ficțiune ar putea fi un refuz. Dar cine știe? Într-o zi, s-ar putea să aibă chef să citească un roman. Sau poate că, atunci când va dori să își înțeleagă mai bine copiii, își va aminti că i s-a recomandat o astfel de carte și o va căuta. Dacă o va face, s-ar putea chiar să îi placă. Ca orice altceva în viață, cititul ține de momentul potrivit.

Acestea fiind spuse, ce se consideră a fi o carte bună? Pentru o persoană obișnuită, poate că este o carte care i-a plăcut. Dar, în calitate de librar, Yeongju a trebuit să gândească dincolo de asta.

A încercat să vină cu o definiție.

— Cărți despre viață. Nu ceva generic, ci o scufundare profundă și brută în viață.

Amintindu-și de ochii roșii ai mamei lui Mincheol, a încercat să elaboreze mai mult.

— Cărți scrise de autori care înțeleg viața. Cei care scriu despre familie, mamă și copil, despre ei înșiși, despre condiția umană. Atunci când autorii se adâncesc în înțelegerea lor a vieții pentru a atinge inimile cititorilor, ajutându-i să navigheze în viață, nu asta ar trebui să fie o carte bună?

1 Lee Byeong-han, 유라시아 견문 Yurasia Gyeonmun (Seohae Munjib, 2016)

Un timp pentru tăcere, un timp pentru conversații

Librăria era un vârtej de activitate – clienți care aveau nevoie de asistență, comenzi neîntrerupte de cafea, formulare de inventar care trebuiau completate – dar când au ieșit la suprafață din agitație, totul era din nou liniștit. Niciun client, nicio comandă de băuturi și nimic care să necesite atenție imediată. În timpul acestor momente de liniște, Yeongju insista să ia o pauză. Ignorând dezordinea de pe rafturi, a tăiat niște fructe lângă chiuvetă și, ca la un semn, Minjun avea cafea proaspătă pregătită când ea i-a întins o farfurie.

Liniștea se instala confortabil între ei. Yeongju se bucura de aceste momente de liniște. Era bucuroasă să împartă spațiul fără să fie nevoită să forțeze o conversație. Discuțiile mărunte puteau fi un gest de considerație, dar de cele mai multe ori, pe propria cheltuială. Fără nimic de spus, stoarcerea cuvintelor lasă doar o inimă goală și o dorință de a evada.

Împărtășirea spațiului cu Minjun a învățat-o că tăcerea poate fi, de asemenea, o formă de considerație, că este posibil să te simți confortabil fără a fi nevoie să umpli tăcerea. Treptat, a învățat să se

obișnuiască cu liniștea naturală.

Indiferent cât dura pauza – zece, douăzeci sau treizeci de minute – Minjun făcea întotdeauna aceleași câteva lucruri. Pentru început, nu-și scotea niciodată telefonul. Ea știa că deținea unul; îi scrisese numărul în CV, deși ea nu avusese niciodată nevoie să-l sune. Uneori citea, chiar dacă nu părea să-i placă în mod deosebit. De cele mai multe ori, era ca un cercetător de laborator, jucându-se cu boabele de cafea. Inițial, ea a crezut că o face pentru a pierde timpul, dar pe măsură ce aroma și gustul cafelei lui se intensificau, a devenit clar că erau experimente intenționate.

Exista cineva cu care putea discuta îndelung subiectul „Cât de liniștit este Minjun” – Jimi, proprietarul prăjitorului care le furniza boabele, care, de asemenea, o învățase tot ce știa despre cafea. Se completau bine unul pe celălalt; lui Yeongju îi plăcea să facă glume, iar Jimi asculta foarte bine. Diferența de vârstă de zece ani nu i-a deranjat deloc.

La început, Jimi obișnuia să vină la librărie, dar în scurt timp, apartamentul lui Yeongju a devenit ascunzătoarea lor. Uneori se întorcea acasă de la serviciu și o găsea pe Jimi ghemuită la ușa ei, care, văzând-o, își ștergea praful de fund și se ridica în picioare. De fiecare dată, aducea pungi cu mâncare și băutură. Au devenit prieteni rapizi care puteau vorbi despre orice sub soare. Chiar și cu cele mai aleatorii subiecte, conversațiile lor curgeau ușor. Dacă conversația se întrerupea, o reluau cu ușurință. Niciunul dintre ei nu era mai dominant decât celălalt; conversația mergea și venea rapid, ca un joc de tenis de masă.

Odată, la o bere la ea acasă, au avut o întreagă discuție despre „Cum vorbește micul Minjun”.

„Este într-adevăr un om cu puține cuvinte. La început, am crezut că e doar un robot. Știi, te salută și asta e tot'. Jimi a făcut o pauză

pentru a mesteca un fir de calmar uscat. „Dar se pricepe să răspundă la ceea ce spui.

Calmarul uscat care atârna de gura lui Yeongju se legăna în timp ce ea dădea din cap energic. „Răspunde bine când i se vorbește. Aha! Deci, de aceea nu m-am simțit niciodată frustrată vorbind cu el.'

'Dacă mă gândesc bine, Minjun nu este singurul tăcut', a spus Jimi în timp ce își mesteca calmarul. „Toți bărbații sunt la fel, cu limba legată după căsătorie, ca și cum tăcerea ar fi protestul lor fără cuvinte.

Pentru o clipă, gândurile lui Yeongju s-au dus la bărbații căsătoriți și la protestele lor tăcute, înainte de a-și reveni și a mărturisit ce credea despre tăcerea lui Minjun. „Am crezut că nu mă place. Am crezut că eu eram problema.

'Ce-i cu mentalitatea asta de victimă? Ai crescut fiind antipatizată?

„Nu e asta. E ca și cum nu aș avea capacitatea de a mă apropia de oameni. Întotdeauna am fost singur, cu călcâiele mele pocnind cu furie în timp ce încercam să avansez în fața celorlalți, din ce în ce mai departe. Dar când, într-o zi, m-am oprit să mă întorc, toată lumea a trecut pe lângă mine ca și cum aș fi fost invizibilă. Nimeni nu a venit la mine să mă întrebe: „Vrei să încerci asta? Este cu adevărat delicios!" Se pune asta la socoteală ca fiind antipatic?

„Da.

'Știam eu! Yeongju a suspinat dramatic în momentul în care Jimi a scos șuvița de calmar din gură și a exclamat: 'Asta e?'

Huh?

'Poate că Minjun nu vorbește cu noi pentru că ne vede ca ajummas!'

'Haide! Minjun și cu mine abia avem câțiva ani diferență! Yeongju a pufnit, întinzându-și palmele aproape de fața lui Jimi și îndoindu-și ambele degete, pentru a sublinia numărul. „Doar opt ani!

a râs Jimi. „Minjun are treizeci de ani?

'Avea deja treizeci de ani când a început să lucreze aici.'

„Înțeleg. Ei bine, dacă este doar o diferență de opt ani, nu cred că te va vedea ca pe o ajumma. Spune, nu crezi că Minjun s-a schimbat un pic totuși?

„Ce?

'Vorbește un pic mai mult zilele astea.'

„Serios?

„Pune întrebări din când în când.

„Chiar așa?

'Râde și vorbește și cu personalul meu.'

„Serios?

„E drăguț.

„Crezi că e drăguț?

'Nu crezi? Privirea aia liniștită și concentrată de pe fața lui când este complet absorbit de o sarcină.

„Vrei să spui când e absorbit în

„Poate fi orice. Pur și simplu mi se par drăguți oamenii care își dau toată silința pentru o sarcină. Mă face să vreau să-i tratez bine.

Când Yeongju a început să îi ofere lui Minjun fructe în fiecare zi, acesta a fost puțin derutat, dar a început să le accepte politicos, considerându-le ca fiind ideea lui Yeongju despre un beneficiu pentru angajat – precum gustările din cămară. Deși nu-i plăcuseră niciodată prea mult fructele, se obișnuise atât de mult cu ele, încât să sară peste o zi de fructe i se părea destul de ciudat încât, în zilele de odihnă, se străduia să-și cumpere câteva. Și așa se formează obiceiurile.

Pentru Yeongju, pregătirea fructelor pentru Minjun era modul ei de a-i spune să ia o pauză. Uneori, termina de tăiat fructele, dar era chemată de ceva sau de cineva care îi cerea atenția, înainte de a lua o felie. Apoi, erau zile ca aceasta, în care se bucuraseră deja de douăzeci

de minute de odihnă neîntreruptă. În astfel de zile, ea savura fructul încet și alegea o carte din teancul ei. Îndepărtându-și șuvițele de păr lungi până la umeri după ureche, se cufunda în cuvântul tipărit, ridicând din când în când privirea cu ochi neclintiți, ca și cum gândurile ei erau încă în altă parte. Părea că se holbează la un spațiu gol, dar deodată, îi adresa o întrebare lui Minjun.

„Minjun, crezi că ar trebui să renunțăm la o viață plictisitoare? Bărbia ei era sprijinită pe palme, dar nu se uita la el. Când făcea asta, el obișnuia să tacă, crezând că vorbește singură. Dar acum știa mai bine.

„Sunt oameni care, într-o zi, decid să lase în urmă vechea lor viață și să o ia de la capăt în altă parte. Crezi că vor fi fericiți cu noua lor viață? Ea s-a întors spre el.

A fost o întrebare dificilă. Minjun s-a întrebat de ce îi plăcea lui Yeongju să pună aceste întrebări. Gândindu-se că o tăcere prelungită ar fi nepoliticoasă, a decis să câștige ceva timp. „Ei bine. . .

Acesta, sau o variație a unui răspuns afirmativ, era modul în care Minjun răspundea de obicei la întrebările ei. Nu se putea abține. Nu avea de unde să știe dacă acei oameni erau fericiți sau nu cu noua lor viață, nu-i așa?

„Citesc un roman”, a spus Yeongju, ”în care protagonistul întâlnește întâmplător o femeie pe un pod. Ea este oarecum enigmatică și, datorită întâlnirii lor întâmplătoare, bărbatul, care locuiește în Elveția, pleacă într-o zi cu trenul spre Portugalia. Nu este o vacanță; el cumpără un bilet doar dus. Mă întreb de ce alege să plece. Este plictisit de viața lui, dar nu este ca și cum i-ar fi greu. Este unul dintre acei tipi liniștiți și talentați; nu este faimos în toată lumea, dar încă este apreciat în cercul său. S-ar fi putut bucura cu ușurință de o viață bună în Elveția, dar pleacă din țară ca și cum ar fi așteptat acest moment toată viața. Ce credeți că speră să găsească în

Portugalia? Va fi cu adevărat fericit acolo?

Yeongju era de obicei o persoană pragmatică, dar atunci când era profund absorbită de o poveste, era ca o persoană care încearcă să se agațe de nori în mișcare. Minjun a găsit juxtapunerea interesantă, ca și cum ea avea un ochi pe realitate, în timp ce celălalt privea spre un tărâm de vis îndepărtat. Chiar zilele trecute, ea îi pusese o altă întrebare despre viață.

„Crezi că există un sens al vieții?

„Da?

„Nu cred că există. Proclamația ei a fost întâmpinată cu tăcere. 'De aceea oamenii încearcă să găsească un sens vieții lor. În cele din urmă, viața fiecăruia este diferită, în funcție de sensul pe care îl găsește.'

'. . . Înțeleg.

„Dar nu cred că-l pot găsi.

„Ce să găsești?

'Sensul. Unde poți găsi sensul? În dragoste? Prietenie, cărți, librării? Nu e ușor.

Minjun nu știa ce să spună.

'Chiar dacă vrei să îl cauți, nu va fi ușor și rapid. Tu ce crezi? Nedumerită de tăcerea lui, ea a continuat. „Evident că nu va fi ușor. La urma urmei, acesta este sensul vieții. Ei bine, eu tot vreau să încerc. Dar dacă nu reușesc, înseamnă că viața mea nu are niciun sens?

Lui Minjun îi era greu să țină pasul cu fluxul ei de gânduri.

„Ei bine. . .

I se părea că, în loc să caute răspunsul lui, Yeongju punea întrebări pentru a da un sens gândurilor învârtite în capul ei. De aceea, în ciuda faptului că de cele mai multe ori el dădea un răspuns neangajant, ea nu era niciodată mustrătoare. Încet-încet, el a început să înțeleagă modul în care naveta între cele două lumi – plutind printre norii de gânduri și ancorându-se în realitate – îi îmbogățea viața.

Modul de viață al lui Yeongju a început să se răsfrângă asupra lui. Ceva părea să se afle la capătul lungimii sale de gânduri. Ceva vast, ca un vis. Nu genul sinonim cu obiectivele sau aspirațiile, ci ceva mai nebulos; ca ceea ce l-a motivat pe omul din poveste să ia un tren spre Portugalia și să nu se mai întoarcă niciodată. Nu era sigur dacă bărbatul își va găsi fericirea sau suferința la destinație, dar era sigur că viața i se va schimba complet. Nu era suficient? Să trăiești o viață complet diferită de cea din prezent. Pentru cei care visează la un mâine cu totul nou, viitorul bărbatului este un vis devenit realitate.

Discuții despre cărți găzduite de librar

Dacă apariția librăriilor independente la colț de stradă și pe alei a fost o tendință, atunci același lucru se poate spune despre transformarea acestor librării în spații culturale. În cazul acestora din urmă, librarii nu au sărit la rampă doar pentru că era ceva la modă. Organizarea de evenimente era o strategie comercială – trebuiau să atragă o mulțime pentru a stimula vânzările; librăriile nu puteau supraviețui doar prin vânzarea de cărți.

La început, Yeongju a vrut doar să vândă cărți, dar și-a dat seama repede că librăria nu va avea niciodată profit dacă se va baza doar pe vânzările de cărți pentru a face față cheltuielilor. Când a început să angajeze – deși doar pe Minjun – a devenit și mai imperativ să scape de roșu pentru a fi un angajator responsabil. Ea a decis să pună spațiul lor la dispoziție pentru rezervări în serile de vineri. Discuții despre cărți, spectacole sau expoziții erau toate binevenite. Având în vedere că librăria nu făcea decât să pună la dispoziție spațiul, nu avea prea multă muncă în plus. Au contribuit doar la promovarea evenimentului prin afișarea unui poster pe standul din fața librăriei sau prin postarea linkului de înscriere pe rețelele sociale.

La început, ea s-a temut că zgomotul îi va deranja pe clienții care

veneau să citească în liniște, dar s-a dovedit a fi exact contrariul. Mulți dintre clienții care intrau în librărie au întrebat dacă pot rămâne pentru o lectură a unui autor sau pentru o formație live, așa că s-a decis că, la cumpărarea unei cărți sau a unei băuturi, oricine poate participa la evenimentul zilei plătind pe loc o sumă suplimentară de 5 000 de woni.

Discuțiile despre cărți au avut loc în fiecare a doua zi de miercuri a lunii, iar clubul de carte s-a întâlnit în ultima zi de miercuri a fiecărei luni. În primele șase luni, Yeongju a condus întâlnirile clubului de lectură, dar, pe măsură ce mai multe lucruri au ajuns în farfuria ei, toată lumea a fost de acord cu sugestia ei ca un cuplu de membri obișnuiți să conducă pe rând.

Yeongju a continuat să găzduiască discuțiile despre cărți. Se provocase să preia acest rol, știind că nu ar fi existat o ocazie mai bună de a se întâlni cu autorii și de a pune toate întrebările pe care le dorea. În același timp, s-a gândit că „discuțiile despre cărți găzduite de librar" ar putea deveni nișa librăriei Hyunam-dong. Ea a făcut eforturi suplimentare pentru a înregistra discuțiile și a le transcrie, iar autorii au fost încântați să vadă extrase din discuțiile lor publicate pe blogul librăriei și pe rețelele sociale.

În prezent, evenimentele speciale aveau loc doar miercurea și vinerea. Nu se hotărâse încă ce să facă pe termen lung. Prea mult din ceva – oricât de plăcut ar fi – îl transformă într-o corvoadă. Sau, dacă era ceva de care se temea de la bun început, o tortură. Cantitatea de distracție în muncă este strâns legată de volumul de muncă, așa că a avut grijă să nu lase munca ei și a lui Minjun să treacă de acest prag. Prin urmare, lui Minjun i se cerea să stea doar o jumătate de oră în plus în zilele de miercuri în care se vorbea despre cărți și se organiza un club de lectură.

Deși a făcut-o de mai multe ori, Yeongju era mereu agitată când se

pregătea pentru discuțiile despre cărți. Cu câteva zile înainte de eveniment, își punea la îndoială decizia de a munci și mai mult pentru ea și regreta, gândindu-se cât de mult ura să fie în lumina reflectoarelor și ce gazdă groaznică era. Dar, odată intrată în acțiune, s-a distrat atât de mult încât toate îndoielile au fost aruncate pe fereastră. Nu putea renunța niciodată să găzduiască discuții despre cărți. Asta ar fi însemnat să piardă ocazia de a vorbi cu autorii și de a vorbi despre părțile pe care le iubea.

Când era tânără, micuța Yeongju credea că autorii nu merg nici măcar la toaletă, ca și cum ar fi fost prea departe de ființele obișnuite care au nevoie de trei mese pe zi. Își imagina că, noaptea, picăturile de ploaie se prelingeau de pe umerii lor în timp ce lianele singurătății răsăreau din ceafă, răsucindu-se și înfășurându-se pe trupurile lor până la degetele de la picioare. Pentru micuța Yeongju, toți autorii erau oarecum excentrici și ar trebui să încerce să-i înțeleagă. La urma urmei, cei adânciți în singurătate puteau părea uneori aspri și neprietenoși. Își imagina că autorii sunt iluminați cu privire la mersul lumii, fiind astfel atrași de soartă să își petreacă viața cu cuvântul scris. Exista ceva ce autorii nu știau? Probabil că nu. Chiar și acum se agăța de această imagine.

Cu toate acestea, autorii pe care îi întâlnea în timpul discuțiilor despre cărți erau mult mai sociabili și mai obișnuiți decât își imaginase ea. Erau oameni obișnuiți care se luptau cu sindromul impostorului. A întâlnit autori care nu se atinseseră niciodată de alcool, care duceau o viață mai rutinieră decât angajații unei companii și care alergau zilnic pentru a-și antrena rezistența – o abilitate esențială pentru scriitori, i s-a spus. Un autor care scria șapte ore pe zi pentru a deveni scriitor cu normă întreagă i-a spus odată după o discuție despre carte: „Scrisul a fost ceva ce am vrut să încerc. Așa că, în loc să-mi fac griji dacă am talent sau nu, mi-am spus să

încep să scriu, să o fac pur și simplu. Am vrut să trăiesc așa măcar o dată în viață”.

Yeongju a întâlnit și autori mai timizi decât ea, care nu îndrăzneau să o privească în ochi. Odată, a fost un autor care a spus că a ajuns să scrie pentru că nu era bun la exprimarea verbală. A stârnit râsete din partea publicului când a glumit spunând că creierul său nu avea puterea de procesare necesară pentru a vorbi mai repede. Se simțea ciudat de reconfortată de autorii care vorbeau în ritmul lor greoi și nu într-un stil rapid, ca și cum îi spuneau că este în regulă să își arate vulnerabilitățile în timp ce străbate drumul vieții, pas cu pas.

Mâine, librăria urma să organizeze următoarea discuție despre cărți, „Cincizeci și două de povești pentru a te apropia de cărți”, cu Lee Ahreum, autoarea cărții Every Day I Read. La jumătatea lecturii, știa deja că vrea să o întâlnească pe autoare. Când a terminat cartea, s-a apucat imediat să facă o listă de întrebări. În scurt timp, lista a ajuns la douăzeci – un semn clar că avea destule întrebări pentru autoare.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI CU AUTORUL

(Încărcat pe blog la ora 22:30. Un extras a fost încărcat pe Instagram la ora 22:41.)

YJ: Îmi place cartea ta. Mă face să simt că am succes în virtutea lecturii și îmi place acest sentiment. (râde) Este în totalitate genul meu de carte.

AR: Da, absolut. (râde) Cititul te face să vezi cu ochi mai limpezi și să înțelegi lumea mai bine. Când poți face asta, devii mai puternic – sentimentul pe care îl asociezi cu succesul. Dar, în același timp, îți dă durere. Între pagini, există multă suferință, dincolo de ceea ce am trăit în experiența noastră finită a vieții. Veți citi despre suferințe despre care nu știați că există. După ce ai experimentat durerea lor prin cuvinte, devine mult mai greu să te concentrezi pe urmărirea

fericirii și succesului individual. Lectura te face să te îndepărtezi și mai mult de definiția succesului din manuale, pentru că cărțile nu ne fac să mergem înaintea sau deasupra altcuiva; ele ne îndrumă să fim alături de ceilalți.

YJ: Îmi place această replică – să fim alături de alții.

AR: Devenim de succes în alte moduri.

YJ: Cum așa?

AR: Devenim mai compasivi. Să citești înseamnă să vezi lucrurile din perspectiva altcuiva, iar acest lucru te determină în mod natural să te oprești și să ai grijă de ceilalți, în loc să alergi după succes în cursa de șobolani. Dacă mai mulți oameni ar citi, cred că lumea ar deveni un loc mai bun.

YJ: Se întâmplă des să auzim oameni care spun că nu au timp să citească, dar cred că tu citești mult?

AR: Nu chiar, cam o carte la fiecare două sau trei zile.

YR: Eu numesc asta a citi mult. (râde)

AR: Serios? (râde) Fiind atât de ocupați, de obicei ne rămân doar mici intervale de timp pentru a citi – poate dimineața, în timpul prânzului, seara după serviciu și înainte de culcare. Dar aceste buzunare de timp se pot aduna pentru a deveni ceva substanțial.

YJ: Ai menționat că de obicei citești câteva cărți la un moment dat.

AR: Da, am o perioadă scurtă de atenție. Mă plictisesc și sunt distrasă ușor, chiar dacă cartea este interesantă. Așa că, atunci când încep să mă simt neliniștit, trec la lectura a altceva. Mi s-a spus că voi amesteca intrigile, dar până acum, asta nu s-a întâmplat niciodată.

YJ: Am impresia că voi uita ce am citit mai devreme în momentul în care mă voi întoarce la cartea anterioară.

AR: Hmm ... când citesc, nu sunt obsedată de nevoia de a-mi aminti fiecare detaliu. Bineînțeles, va trebui să-mi amintesc, într-o anumită măsură, fragmentele anterioare, dar acestea fiind spuse,

este, de asemenea, puțin probabil să nu vă amintiți nimic din ceea ce s-a întâmplat. De obicei, îmi amintesc cea mai mare parte, dar dacă memoria mea este puțin încețoșată, voi reciti părțile pe care le-am subliniat în creion înainte de a trece mai departe.

YJ: Da, îmi amintesc că ai menționat în cartea ta că nu este nevoie să fii obsedat de detalii. Dar este cu adevărat în regulă? (râsete)

AR: (râde) Este perfect în regulă. Cărțile nu sunt menite să rămână în mintea ta, ci în inima ta. Poate că ele există și în mintea ta, dar ca ceva mai mult decât amintiri. La o răscruce de drumuri în viață, o frază uitată sau o poveste de acum mulți ani poate reveni pentru a-ți oferi o mână invizibilă și a te ghida către o decizie. Personal, am sentimentul că cărțile pe care le-am citit m-au determinat să fac alegerile pe care le-am făcut în viață. Deși poate că nu-mi amintesc toate detaliile, poveștile continuă să exercite o influență discretă asupra mea.

YJ: Este foarte reconfortant să știi asta. Ca să fiu sinceră, nici eu nu-mi amintesc prea multe din cărțile pe care le-am citit cu doar o lună în urmă.

AR: La fel și eu, și cred că majoritatea oamenilor vor fi de acord.

YJ: Unii spun că ne aflăm într-o eră în care oamenii nu mai citesc. Dumneavoastră ce credeți?

AR: În timp ce scriam această carte, am folosit Instagram pentru prima dată. Am fost atât de plăcut surprinsă de ceea ce am văzut încât am început să mă întreb cine a visat ideea că oamenii nu mai citesc în zilele noastre? Sunt atât de mulți oameni pe aplicație care devorează cărți într-un ritm incredibil și asta m-a convins că cititorii nu sunt o rasă dispărută. Acestea fiind spuse, știu că acești cititori de pe Instagram nu sunt reprezentativi pentru o persoană obișnuită și sunt, probabil, un grup de nișă. Cu ceva timp în urmă, am citit un articol care susținea că jumătate dintre adulții din Coreea nu termină

nici măcar o carte într-un an. Dar atunci când oamenii nu citesc, nu poți spune că este doar o problemă. Nu este atât de simplu. Există atât de multe motive: sunt ocupați, nu au lățime de bandă emoțională sau timp. Este din cauză că trăim într-o societate sufocantă.

YJ: Asta înseamnă că până când nu vom crea o societate mai plăcută, va fi greu pentru oameni să citească?

AR: Hmm ... nu putem sta și aștepta ca societatea să devină mai bună. Dacă mai mulți oameni vor începe să citească, vor fi capabili să empatizeze cu durerea altora și lumea va deveni mai repede un loc mai bun.

YJ: Ce putem face?

AR: Nu este o problemă pe care o pot rezolva. (râde) Dar cred că oamenii au încă un apetit pentru lectură și că simt că este important să citească. Cum rămâne cu oamenii care vor să citească, dar nu pot, dintr-un motiv sau altul?

YJ: . . .

AR: După cum spune o veche zicală, primul pas este întotdeauna cel mai greu. (râde) Cum începem? Oh, acesta este punctul în care ar trebui să spun că am scris cartea cu acest grup în minte? (râsete)

YJ: Asta e tot? Nici măcar un teaser? Haideți, împărtășiți ceva cu noi. Ce zici de partea cu folosirea cronometrelor în zilele în care nu te poți concentra?

AR: Bineînțeles, am glumit. În zilele în care nu te poți concentra, întreabă-te la ce te-ai gândit recent. Oamenii sunt motivați în mod natural să fie curioși cu privire la lucrurile care îi interesează. De exemplu, mulți dintre noi vrem să renunțăm la slujbele noastre. Dacă vă gândiți să renunțați, citiți cărți scrise de oameni care au renunțat. Există multe astfel de cărți. Dacă vrei să emigrezi, citește povești despre oameni care s-au mutat peste țări și oceane. Dacă vă luptați cu o stimă de sine scăzută, ați pierdut legătura cu un prieten bun sau vă

simțiți deprimat, căutați cărți despre asta. Dar dacă nu ați mai citit de mult timp, s-ar putea să vă fie greu să vă concentrați și s-ar putea să fiți ușor distras. Când mă simt așa, îmi setez un cronometru pe telefon pentru douăzeci de minute. Până când cronometrul sună, mă voi concentra asupra cărții. Stabilirea unor mici restricții ca aceasta adaugă puțină tensiune care ne va ajuta să ne concentrăm. După expirarea celor douăzeci de minute, putem alege să ne oprim din citit sau, dacă vrem să continuăm puțin mai mult, putem seta un cronometru pentru încă douăzeci de minute. Dacă facem acest lucru de trei ori, am citit deja timp de o oră. Să încercăm să setăm cronometrul de trei ori și să completăm o oră de lectură în fiecare zi.

Cafea și capre

Când Minjun a început să lucreze la librărie, obișnuia să aranjeze ca boabele de cafea să fie livrate de două ori pe săptămână. Pentru a păstra aroma și gustul, el reambala apoi boabele în pungi mici sigilate în vid. Zilele acestea, a început să viziteze Goat Beans în fiecare zi înainte de muncă pentru a-și ridica comanda și pentru a discuta cu Jimi despre boabele pe care dorea să le încerce.

Goat Beans era primul și singurul prăjitor cu care lucra librăria. Yeongju a căutat recomandări în jur și a avut norocul să găsească o prăjitorie de renume cu boabe de calitate în cartierul lor. Șefa, Jimi, era atât de pasionată de boabele ei încât, atunci când librăria era încă un spectacol cu un singur om, venea personal o dată pe săptămână pentru a face o verificare la fața locului a cafelei din Yeongju. În timp ce calitatea boabelor este importantă, abilitățile baristului fac, de asemenea, o mare diferență în gustul cafelei. Așa că, uneori, Jimi intervenea chiar și pentru a face cafeaua.

Când Yeongju l-a angajat pe Minjun, Jimi a fost prima persoană care a venit în fugă la librărie. S-a prefăcut că este un client și a plătit

pentru o cafea, nu doar o dată, ci de mai multe ori. De fiecare dată, îi dădea lui Yeongju părerea sa imediat după ce părăsea librăria.

„Este mult mai bun decât tine. În sfârșit pot să mă liniștesc.

„Eonnie. Nu sunt chiar atât de rău, nu?

„Ești chiar atât de rău.

La a patra vizită ca client sub acoperire, s-a apropiat de Minjun.

„Minjun, habar nu ai cine sunt, nu?

El s-a holbat la ea, ca și cum nu ar fi știut cum să răspundă unui client cu care nu vorbise niciodată, dar care sugera că ar trebui să o cunoască.

„Eu sunt cel care a prăjit boabele pe care le ții în mână chiar acum.

„Sunteți de la Goat Beans?

'Bingo. Minjun, faci ceva mâine la unsprezece?

El a păstrat tăcerea în timp ce se gândea la cuvintele ei.

„Vino la magazinul nostru”, a continuat Jimi. Ca barista, ar trebui să știi de unde vin boabele tale și cum sunt prăjite.

A doua zi, sărind peste ora de yoga la care nu întârziase niciodată, Minjun s-a îndreptat spre Goat Beans. Ușa dădea spre o mică cafenea; prin ușa din spate era locul unde se prăjeau boabele.

Văzând mașinile de prăjit, i-a amintit de o ascuțitoare de creioane. Era ca și cum micul dispozitiv cu mâner ar fi crescut la dimensiunea unui om și ar fi început să prăjească fasole în loc. În încăpere se aflau trei angajați – fiecare având grijă de un aparat de prăjit – în timp ce Jimi stătea la masă și culegea o grămadă de boabe. Ea i-a făcut semn să se apropie.

„Acestea sunt boabe crude, le scot pe cele stricate”, a început Jimi să explice chiar înainte de a se așeza. „Noi numim asta culegere manuală. Mâinile ei continuau să fie ocupate în timp ce vorbea. 'Uită-te la asta. Este mult mai întunecat în comparație cu restul, nu-i așa? Asta se obține de la un fruct putred. Și acesta este maro, ceea ce

înseamnă că s-a stricat. Încercați să-l mirosiți. Detectezi o nuanță acrișoară? Fructele stricate trebuie îndepărtate înainte de a prăji boabele”.

El i-a urmat exemplul și a ajutat-o să scoată boabele negricioase, maronii sau zbârcite. În timp ce mâinile ei erau ocupate, ea era cu ochii pe progresul lui.

„Știi la ce se referă goteu?

„O capră – animalul – nu?

„Știi de ce ne numim Goat Beans?

'Există vreo legătură între capre și modul în care a fost descoperită cafeaua?'

„Oooh. Ești rapid. Excelent! Brusc, Jimi s-a ridicat în picioare. 'Ajunge', a spus ea și l-a condus la mașina de prăjit din extrema stângă. Un angajat alegea cu mâna boabele proaspăt prăjite. „Obținem o cafea de calitate mai bună dacă mai facem o rundă de selectare manuală după prăjire”, a explicat ea. „Acestea sunt boabele pe care le veți lua după ce vor fi măcinate”.

Jimi și angajatul s-au îndreptat spre râșniță, iar Minjun a rămas în urmă.

'Putem face o măcinare grosieră sau fină, ajustând setările corespunzător. Modul de extragere a cafelei va fi diferit, desigur', a spus Jimi. S-a uitat la Minjun, care asculta în liniște. „Faci o cafea bună, dar este supra-extrasă, ceea ce o face puțin amară. Când mi-am dat seama de asta, ți-am dat boabe măcinate mai grosier și am îndepărtat amărăciunea. Ai observat diferența?

Minjun s-a gândit pentru o clipă. „Am crezut că a fost din cauză că am încercat să scurtez timpul de extracție, dar cred că nu.

„Aha! Și tu lucrai la asta!

În timp ce boabele erau măcinate, ea i-a dat o lecție despre cafea. Conform legendei, cafeaua a fost descoperită datorită unei turme de

capre. Când au mâncat un fruct mic, rotund și roșu, au devenit foarte energice și au început să se agite, ceea ce l-a determinat pe păstorul de capre să descopere fructul de cafea și proprietățile sale.

„De aceea ne-am numit Goat Beans. E prea complicat să te gândești la altceva”.

Dând din cap, ea i-a spus lui Minjun că i-ar fi greu să găsească o persoană cu o toleranță mai scăzută la cofeină decât ea. Dar pentru că îi plăcea foarte mult cafeaua, tot insista să bea câteva cești pe zi. El s-a întrebat în particular dacă ea poate dormi noaptea, la care Jimi a adăugat, ca și cum i-ar fi auzit gândurile: „De aceea mă abțin strict să-mi beau ultima ceașcă înainte de ora 17.00”. A făcut o pauză. 'Dar dacă chiar nu pot dormi, nu e nimic ce câteva pahare de bere nu pot rezolva'.

„Arborele de cafea este un arbust veșnic verde”, a spus ea, ”iar semințele fructelor sale sunt ceea ce noi cunoaștem sub numele de boabe de cafea. Există, în general, două tipuri de boabe: arabica și robusta, iar cele de la Goat Beans sunt, în principal, din prima categorie. Gustul este mai bun”, a adăugat ea, înainte de a-l întreba dacă știe care este factorul decisiv al aromei cafelei. El a spus că nu știe.

Altitudinea”, a spus Jimi. Boabele de cafea provenite de la pomii cultivați la altitudine mică au o aciditate mai scăzută, iar aroma este adesea blândă și fadă. Boabele de la altitudini mari tind să fie mai acide, rezultând un miros mai puternic de fructe sau flori și o aromă mai complexă”. Când l-a ajutat pentru prima dată pe Yeongju să selecteze boabele de cafea pentru librărie, Jimi a observat că îi plăcea aroma fructată și, de atunci încolo, s-a străduit să aleagă boabe cu un profil similar pentru librărie.

Minjun a început să viziteze Goat Beans o dată pe săptămână și, pe măsură ce vizitele sale au devenit mai frecvente, a decis că este

mai ușor să schimbe ora cursurilor sale de yoga. Încet-încet, s-a obișnuit cu vibrațiile de la Goat Beans. O atmosferă glacială însemna că Jimi trebuia să fie extrem de supărată în acea zi. Și exista un singur motiv – soțul ei. Minjun se întrebase dacă soțul ei era un unicorn, mai ales după ce angajații ei șoptiseră că nu-l văzuseră niciodată – nici măcar o dată – la prăjitor. Era ca și cum soțul ar fi trăit doar în imaginația ei, iar motivul existenței lui era acela de a suporta furia și înjurăturile ei.

Suspiciunile lui Minjun s-au clarificat abia după ce a văzut din întâmplare o fotografie. În fotografie, o Jimi mai tânără, în vârstă de 30 de ani, stătea alături de un bărbat și zâmbeau fericiți la aparatul foto. Jimi i-a spus că fotografia a fost făcută abia după un an de căsnicie și, în ciuda faptului că a încercat de nenumărate ori să o rupă, a fost o proastă că nu a reușit. Faptul că a vorbit despre soțul ei a declanșat o tiradă. Când a vorbit despre cum soțul ei le-a transformat casa într-o groapă de gunoi și a lăsat mâncarea să putrezească în frigider, a răbufnit timp de zece minute. Douăzeci de minute despre momentul în care soțul ei s-a dus la o înmormântare și a băut toată noaptea cu prietenii lui sau când a aflat că el se distra râzând și flirtând cu o tânără la o cafenea în timp ce ea era la serviciu. Treizeci de minute în zilele în care ea simțea că el nu o vedea decât ca pe o mașină de făcut bani. Minjun era aproape să întârzie la serviciu pentru prima dată când Jimi a avut unul dintre episoadele ei de treizeci de minute.

Astăzi a fost o criză de zece minute.

„Eu am fost cea care s-a îndrăgostit de acel bărbat. Practic, m-am împușcat în picior”.

Jimi se referea mereu la soțul ei ca la „bărbatul acela”.

„Eram îndrăgostită de felul lui de a fi, de parcă era un autostopist care călătorea prin lume. Familia mea devine foarte tensionată când

se întâmplă ceva. Practic, pleacă în toate direcțiile – ca popcornul într-o tigaie neacoperită. Dar omul acela era cea mai relaxată persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Când șeful țipa la el, sau când clienții îl înjurau și îi arătau cu degetul, el nici măcar nu mișca o sprânceană".

Jimi a spus că s-au cunoscut în timp ce lucrau împreună cu jumătate de normă la un pub. „Eu am făcut primul pas pentru că el era atât de cool. De asemenea, eu am fost cea care l-a împins să se căsătorească după ce ne-am întâlnit timp de câțiva ani. Înainte de a-l întâlni, plănuiam să rămân singură toată viața. Cum îi spun oamenii din ziua de azi? Anti-căsătorie? Când eram copil, am văzut prea multe femei – mama mea, mătuși, mătuși din afara familiei – suferind din cauza căsătoriilor lor. Își tot băteau cu pumnul în piept de regret, până la punctul în care își învinețeau pielea de pe inimă. Dar eu eram îndrăgostită până peste cap de el. I-am spus că eu voi cumpăra casa și el trebuie doar să-mi pună un inel. Așa că iată-ne aici. Mă duc acasă la o cușcă de câini. Farfurii murdare în chiuvetă, haine împrăștiate peste tot, scurgerea din baie înfundată cu păr. Știi ce e mai rău? Ieri muream de foame, dar nu era nimic comestibil în frigider. Omul ăla a spus că a terminat ultimele două pachete de ramyeon – unul pentru micul dejun, unul pentru prânz – împreună cu toate garniturile pe care le-am cumpărat în weekend. Nici măcar nu fac zgomot când acel om nu are un loc de muncă. Dar, cel puțin, nu ar trebui să existe o oarecare considerație pentru oamenii care locuiesc sub același acoperiș? Omul ăla crede că nu trebuie să mănânc? Dacă a mâncat ramyeon, ar trebui să mai cumpere. Sau bine, chiar dacă nu ar fi vrut, ar fi putut măcar să-mi spună să mai cumpăr! Când i-am spus asta, s-a întors în camera lui. Era atât de supărat încât, chiar și când am plecat de acasă în dimineața asta, încă mă trata cu răceală".

Jimi a băut un pahar de apă.

'Âmi pare rău că trebuie să fie așa de fiecare dată. Dacă nu-i dau

drumul, mi se înfundă în piept. Îmi pare rău că te pun să treci prin asta. Cred că nu-ți place.'

Minjun nu o ura. De fapt, își dorea să o mai asculte câteva ore după muncă, la o bere sau altceva. În ceea ce privește motivul pentru care ar fi simțit acest lucru, s-a gândit la asta și a concluzionat că, poate, dacă ar fi fost capabil să asculte pe cineva vociferând timp de câteva ore, în cele din urmă ar fi fost capabil să își articuleze propriile lupte. Pentru prima dată, a fost foarte conștient de cât de singur se simțea de multă vreme.

„Nu urăsc asta. Poți să-mi spui mai multe.

'Nah, îmi pare și mai rău când spui asta. Data viitoare o să fiu mai scurt.'

'. . .'

'Ân regulă, așa cum ți-am spus anterior, astăzi folosim un amestec Colombia. 40 % boabe din Columbia, 30 % Brazilia, 20 % Etiopia și 10 % Guatemala. Boabele columbiene dau echilibru cafelei. Cum rămâne cu boabele braziliene?

Minjun a păstrat tăcerea.

„E în regulă să greșești. Nu te mai gândi prea mult.

„Um . . . dulceață.

„Exact. Etiopia?

„Hmm . . . aciditate?

„Bine, ultima! Guatemala?

'Erm . . . amărăciunea?'

„Corect!

Când a ieșit din Goat Beans, Minjun a simțit trecerea timpului. Căldura toridă a verii se domolise, fiind înlocuită de primele semne ale toamnei crocante. Toată vara, a luat autobuzul de la Goat Beans la librărie. În curând, va fi suficient de răcoare pentru a merge din nou pe jos.

Viața lui simplă – yoga, muncă, filme, somn – începea să semene cu o rutină bine pusă la punct. Poate că viața era suficientă așa cum era.

Butoane fără găuri

În momentul în care Minjun a aflat că fusese admis la universitatea aleasă de el, un sentiment de ușurare l-a cuprins. Nu-i plăcea când părinții lui îi aminteau de proverbul coreean – „Viața începe bine după ce faci primul nasture" – când îl încurajau să mai reziste puțin. Dar când a primit scrisoarea de acceptare, primul lucru la care s-a gândit a fost: „Am făcut primul nasture cum trebuie". Potrivit celor mai în vârstă, viața merge ca pe roate odată ce ai intrat la o universitate bună; nu există obstacole pe care o universitate de elită să nu le poată depăși. Dar Minjun și prietenii săi au realizat curând că o universitate prestigioasă nu garantează un viitor stabil. Pe tot parcursul universității, și chiar și până acum, cursa de șobolani a continuat fără încetare.

Pentru a se pregăti pentru viața universitară, a părăsit casa părintească și s-a mutat singur la Seul. Chiar înainte de ceremonia de înmatriculare, își făcuse deja un plan pe patru ani pentru universitate: GPA, stagii, certificări, muncă voluntară și limba engleză. Prietenii lui aveau și ei planuri similare. În timp ce viteza și ușurința cu care studenții universitari pot obține un CV strălucitor depindeau de averea părinților lor, existau totuși lucruri pe care nici măcar banii nu le puteau ajuta. Minjun a planificat fiecare semestru până la cel mai mic detaliu, elaborând un orar care amintea de programul său din vacanța de vară din școala primară. Își urma programul cu religiozitate. Era motivat și pasionat. De-a lungul celor patru ani de universitate, el și familia sa au fost ca o echipă; au lucrat perfect cu el, astfel încât să poată înscrie goluri când a venit vorba de

taxele de școlarizare, chirie și cheltuieli de trai.

Pentru Minjun, viața universitară a fost o serie de locuri de muncă cu jumătate de normă, iar orice timp liber îl petrecea studiind. Să jongleze cu munca și cu diploma în același timp nu a fost un lucru ușor, dar el a considerat că este un ritual de trecere. Trebuie doar să strâng din dinți și lucrurile vor fi mai bune, se gândea el. Credea cu tărie în a munci din greu în viață. Pentru că era în permanență epuizat, rarele zile în care reușea să doarmă se simțeau extrem de fericite. Putea să rămână optimist pentru că munca sa asiduă era întotdeauna răsplătită, ceea ce îi dădea convingerea neclintită că munca asiduă va duce întotdeauna la rezultatele pe care și le dorea. De-a lungul celor patru ani, a menținut o medie generală constantă de 4,0. CV-ul său se închega frumos și era convins că se descurcă bine. Cu toate acestea, nu a reușit să obțină un loc de muncă la absolvire.

„Are sens că nu ne putem găsi un loc de muncă? Tu. Eu. Ce ne lipsește? a întrebat Sungchul în timp ce bea un pahar de soju la localul din apropierea universității lor. Sungchul era colegul lui de facultate de la aceeași facultate. Se cunoscuseră în tabăra de orientare și, practic, au rămas împreună pe parcursul celor patru ani.

„Nu pentru că suntem lipsiți nu ne putem găsi un loc de muncă. Fața lui Minjun s-a întunecat în timp ce își dădea și el jos shot-ul.

'Deci, care este problema?' Aceasta era întrebarea pe care Sungchul i-o pusese de zeci – nu, de sute – de ori; întrebarea care îl chinuia și pe el constant.

'Pentru că gaura este mică. Sau poate că nu există o gaură în primul rând', a spus Minjun în timp ce îi turna lui Sungchul încă un shot.

„Care gaură? Gaura solicitanților de locuri de muncă?

'Nu, gaura butonului'.

Cei doi și-au golit paharele.

'Ân liceu, mama obișnuia să spună că dacă primul nasture este

aranjat cum trebuie, restul nasturelor se vor alinia perfect și, uite așa, viața va merge ca pe roate. Primul nasture, a spus ea, este intrarea la o universitate bună. Am fost atât de ușurată când am primit scrisoarea de acceptare. Dacă aș continua în ritmul ăsta, mi se părea că aș putea cu ușurință să reușesc și cu al doilea, al treilea și restul butoanelor. Eram proastă să cred asta? Nu. Sunt bună la învățat. Sunt inteligent. Trebuie să fii de acord că am un creier mai bun decât al tău. În plus, muncesc foarte mult. Cum îndrăznește societatea să-mi întoarcă spatele?

Minjun a tresărit brusc în față, ca și cum alcoolul l-ar fi afectat. A ridicat din nou privirea.

'Am muncit atât de mult pentru a face butoanele în timpul celor patru ani. Ei bine, nu doar eu. Și tu ai făcut la fel. Am făcut nasturii ăia atât de frumos. Mai bine decât tine. Nu, de fapt ai fost de mare ajutor, așa că îți mulțumesc, Sungchul.

L-a mângâiat pe umeri pe Sungchul, care, părând foarte mulțumit, a chicotit încet.

„Eu, cel cu nasturii mai colorați, îți transmit și ție aprecierea mea”, a mormăit Sungchul.

Colțul buzelor lui Minjun s-a zbârlit în timp ce se uita la prietenul său cu ochii injectați cu sânge. „Dar Sungchul . . .

„Da?

'Ân ultima vreme, am început să cred că ne-am consumat toată energia făcând butoanele, dar am uitat ceva.'

„Și care este?

Sungchul și-a încrucișat ochii pentru a rămâne treaz.

'Ân primul rând, nu existau găuri. Imaginează-ți o cămașă căptușită cu nasturi scumpi și frumoși pe o parte. Dar nu există găuri. De ce? Pentru că nimeni nu le-a tăiat pentru noi. Ce priveliște ridicolă – o cămașă cu doar primul nasture fixat și un șir de nasturi atârnând.

În stupoarea sa de bețiv, Sungchul s-a uitat în jos. Cămașa lui avea un șir ordonat de nasturi, dar niciunul nu era prins. Alarmat, s-a aplecat în față și a încercat neîndemânatic să încheie nasturii rapid, cu ochii încețoșați, care se chinuiau să se concentreze. În timp ce în cele din urmă împingea ultimul nasture prin gaură, s-a gândit: oare din cauza asta nu mi-am putut găsi un loc de muncă? Pentru că cămașa mea a fost deschisă tot timpul? Ignorându-l pe Sungchul, Minjun s-a holbat la paharul din mână, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

„Ce prostie. Am fi putut purta o cămașă fără nasturi. Dar acum, suntem blocați cu o cămașă fixată în partea de sus și o dâră de nasturi inutili. Aceasta nu este o cămașă, este o glumă. Cămașa este o glumă, iar purtarea ei mă face pe mine o glumă. Nu-i așa că e hilar? Am muncit atât de mult doar ca să arăt ca o glumă. Viața mea e o comedie tragică.

„Hei, nu e chiar așa de rău. Sungchul a tras de guler, luptându-se cu strânsoarea sufocantă de la gât.

„Ce nu e așa de rău?

„Nu a fost totul tragic.

Minjun s-a holbat la el în gol și și-a înțepat fruntea.

'Chiar așa! Spune-mi ce e bun la ea? Ce nu e rău în asta?'

'La naiba. Care e problema ta?'

'Puterea gândirii pozitive, huh! Gândire pozitivă, viață pozitivă! Pe bune!

Pe măsură ce Minjun devenea tot mai tare și mai de neînțeles, Sungchul s-a aruncat în față pentru a-i acoperi gura. Pălmuindu-i mâinile, Minjun și-a ridicat vocea.

'Atât de tragic de amuzant!'

'Viețile noastre tragic de amuzante', au spus în același timp și au izbucnit în râs. Cu Minjun ținând un pahar de soju gol și o sticlă de

soju în mâinile lui Sungchul, au continuat să râdă despre cum era măcar ceva de râs în mijlocul mizeriei. Încă sughițând de râs, Minjun a cerut încă o sticlă de soju, în timp ce Sungchul a spus că are chef de o ruladă de ouă și tocană militară. Uitându-se la sticla nedesfăcută de soju, au căzut în același gând – aș vrea să apară cineva și să-mi taie butoniere în cămașă. Doar ca să dovedesc că nu sunt o glumă și că pot să închei și al doilea și al treilea nasture. Și dacă tot ești aici, fă găuri și pentru prietenii mei. Fă găuri suficiente pentru toată lumea, găuri mari în care să încapă chiar și cei mai mari nasturi.

După acea noapte de beție, Minjun și Sungchul au pierdut legătura în următoarele câteva luni. Minjun nu-și putea aminti exact când au tăcut complet, dar era sigur că trecuseră mai mult de doi ani de atunci. Poate că Sungchul își găsise deja o slujbă. Minjun s-a gândit că ar înțelege dacă Sungchul a întrerupt legătura pentru că îi părea rău să fie singurul care și-a găsit o slujbă. Dacă Sungchul nu-l mai contacta pentru că nu găsise o slujbă, ar fi fost și mai înțelegător. La fel a fost și cu el. A întrerupt legătura cu majoritatea prietenilor săi de la universitate. Nu răspundea când îl sunau și le ignora mesajele. Dacă se întâlnea cu ei din întâmplare la unul dintre acele grupuri de studiu pentru persoanele aflate în căutarea unui loc de muncă, interacțiunea era scurtă. În acel moment, Minjun făcea parte din două grupuri de studiu care se concentrau pe pregătirea pentru interviurile de angajare. Nu a avut probleme în a trece de verificarea documentelor și de evaluările de aptitudini și personalitate, dar a fost întotdeauna respins la interviuri. De mai multe ori pe zi, se uita în oglindă. Era din cauza aspectului său? Minjun nu era frumos, dar nu era nici urât. Era tipul obișnuit de pe stradă – avea tipul de față care exista probabil în fiecare companie. Nu credea că arată diferit de intervievatorii săi. Din cauza asta a dat greș? Pentru că arăta prea obișnuit?

A muncit din greu pentru interviurile simulate, ca și cum ar fi fost reale. A avut grijă ca expresia sa să emane încredere – cu o doză potrivită de umilință – în timp ce răspundea la întrebările colegilor săi din grupul de studiu. A încercat să își îmbunătățească limbajul trupului, astfel încât să pară o persoană care poate veni cu ușurință cu idei mai bune și mai inovatoare decât alții, fără a fi însă prea experimental. Adoptând o atitudine care nu era nici prea insistentă, nici prea blândă, el a acționat ca și cum motivul pentru care nu a putut găsi un loc de muncă la doi ani după absolvire ar fi fost că întreprinderile nu i-au recunoscut talentele și nu, nu era nimic în neregulă cu el.

Și totuși, a fost lovit cu o nouă respingere.

Compania la care ajunsese în runda finală de interviuri l-a anunțat de respingere prin SMS. L-a citit o dată și l-a șters, rămânând nemișcat în timp ce se străduia să dea un sens sentimentelor sale. Era dezamăgire? Furie? Jenare? A vrut să moară? Nu. Era ușurat. Înainte de a primi rezultatele, avusese deja sentimentul că aceasta urma să fie ultima. Ultima lui încercare. Nu a fost o decizie conștientă, dar la un moment dat, pur și simplu nu a mai încercat. Până acum, se prezentase conștiincios de fiecare dată când fusese chemat la un test de aptitudini sau la un interviu. Devenise un obicei – acest sentiment al datoriei de a continua să încerce, împreună cu anxietatea care îl macină de fiecare dată. Se va termina aici. A muncit destul de mult. Era cu adevărat, cu adevărat ușurat.

„Mamă, sunt bine. Mami, sunt bine. Nu-ți face griji. Mă pot descurca cu meditațiile. O să iau o pauză înainte de a încerca din nou.

Minjun stătea pe podea în camera sa închiriată, cu spatele sprijinit de perete, în timp ce o suna pe mama sa. „Chiar ești bine? Vocea mamei sale părea nefiresc de strălucitoare, iar el, la rândul său, s-a trezit încercând să se alinieze tonului ei. Era o minciună, totuși. Nu

plănuia să dea meditații și nici nu voia să continue să caute un loc de muncă. Ura eticheta de „căutător de locuri de muncă”. Voia să nu mai caute sau să nu se mai pregătească pentru nimic. Ura sentimentul de a merge pe un drum fără sfârșit sau de a încerca să se împotrivească unui zid solid care nu se mișcă.

Voia să se odihnească. De când intrase în școala gimnazială și până acum, nu se simțise niciodată bine odihnit. Odată ce devenise un elev de top, se aștepta de la el să continue să fie unul și să muncească din greu în mod constant. Nu-i displăcea să muncească din greu, dar dacă toate eforturile sale se rezumau doar la atât, se gândea că ar fi fost mai bine să lenevească. Nu voia să-și regrete eforturile din trecut, dar se gândea că va sfârși și el cu regrete dacă va continua să trăiască așa. A verificat soldul contului său bancar. Era suficient pentru câteva luni. În acel moment, s-a hotărât. Avea de gând să se odihnească până când soldul ajungea la zero. Până atunci, nu va face nimic. În regulă, să facem asta. Ce urmează, totuși? Ce urmează . . .

Ce urmează? Nu mai era nimic.

La sfârșitul iernii, Minjun și-a început viața de șomer. Pentru a evita orice formă de deranj, a decis să își verifice telefonul doar înainte de culcare. Asta dacă își amintea. Înainte să uite, a sunat la furnizorul de servicii de telecomunicații și și-a redus planul de telefonie mobilă la cel mai de bază. Nu se mai vedea făcând niciun apel.

Acum că se eliberase de lucrurile pe care se aștepta să le facă, Minjun se gândea cum își va petrece zilele. Spera să intre în mod natural într-o rutină, deși nu era sigur cum ar fi putut face asta fără un plan. De asemenea, spera să se elibereze complet de alarmele de dimineață, de ochii critici ai societății, de dezamăgirea părinților săi, de cursa șobolanilor, de competiție și comparație și de teama de viitor.

A lenevit în pat în fiecare dimineață, ridicându-se pentru a mânca doar atunci când foamea era insuportabilă. După ce se hrănea, se târa înapoi sub așternuturi. În afară de zgomotul ocazional al străzii – de trafic, pași și discuții – care se filtra prin fereastră, era învăluit în tăcere. Lipsa sunetelor îi amplifica gândurile înainte ca și ele să dispară. Starea lui de spirit era ca un rollercoaster: un moment deprimat, apoi debordant de optimism. A început să vorbească singur.

„Tot ce am făcut . . . Minjun a vorbit către tavan și a terminat propoziția ca un gând.

. . . a fost doar cu scopul de a obține o slujbă.

S-a gândit la perioada de la grădiniță când primise note maxime la un test de dictare. Cu litere mari roșii, învățătoarea lui a scris „100” pe hârtie și l-a mângâiat afectuos pe fund. „Minjunie, bravo! Era puțin stânjenit; cu toate acestea, se umfla de mândrie. În acea zi, când a fugit acasă și le-a arătat testul părinților, aceștia l-au luat în brațe, întrebându-l ce vrea să mănânce ca o tratație specială.

„De aici a început totul? s-a întrebat Minjun cu voce tare în timp ce lua două ouă din frigider. Tot ce a învățat în școala primară, gimnazială și liceu. Tot ce a făcut la universitate. Tot ce a realizat. Odată ce a renunțat să-și mai găsească un loc de muncă, totul și-a pierdut relevanța.

Nu, nu pot gândi așa. Vreau să spun că... să pot vorbi engleza este util. Mă scutește de multe bătăi de cap când plec în străinătate. Stai, e un gând prostesc. De câte ori pot călători pe an? Ei bine, cred că pot, de asemenea, să dau indicații străinilor de pe stradă. Bine, în fine. Să spunem doar că e util. Cum rămâne cu celelalte lucruri? Să fiu priceput la examene? Să știu cum să fac prezentări PowerPoint? Fundul meu devine mai greu de la tot timpul petrecut așezat? Testarea limitelor cât de mult pot suporta oamenii oboseala? Au

devenit toate acestea inutile?

S-a gândit la el însuși – la persoana care era și la cumulul realizărilor sale. Sigur, el era ratatul care era respins tot timpul, dar nu se ura pe sine. De fapt, nu se gândise niciodată la el ca la un ratat. Cineva i-a spus odată că nu era suficient să muncești din greu, trebuia să excelezi. Dar cine stabilește ce înseamnă „excelent”? Se gândea la nasturii lui – cei pentru care își sacrifica somnul. Nasturii lui colorați și atent lucrați. Nu s-a îndoit niciodată că erau „excelenți”.

Dar acei nasturi erau croiți cu unicul scop de a căuta un loc de muncă și asta îl supăra. Nu voia să creadă că totul a fost o pierdere de timp. Undeva în mine, în inima mea, trebuie să fi fost o vreme când mi-a plăcut ceea ce am făcut, nu? Sau toată viața mea este o greșeală?

În curând, s-a acomodat cu rutina de șomer. După acele prime zile în care a stat întins, a învățat că doarme puțin din fire. Somnul prea mult îl făcea să aibă dureri peste tot. A început să se trezească la opt fără alarmă și își făcea ordine în cameră înainte de a-și pregăti un mic dejun bun. Cum își spusese să nu-și facă griji pentru bani până când soldul său bancar nu ajungea la zero, mânca bine de trei ori pe zi. Micul dejun era de obicei pâine prăjită cu ouă cu partea însorită în sus sau, uneori, ouă amestecate. Prânzul era orez cu un sortiment de legume, iar la cină mânca tot ce poftea în acea zi.

La ora nouă și jumătate, făcea o plimbare de douăzeci de minute până la studioul de yoga, pe care o trata ca pe o plimbare matinală liniștită. A început să facă yoga pentru a-și calma durerile corpului și a descoperit că îi plăceau cursurile. La început, yoga îl făcea să sufere în locuri despre care nici nu știa că există mușchi, dar acum se simțea odihnit și ușor după cursuri. Momentele de liniște de după curs, întins pe spate pe salteaua de yoga, erau preferatele lui. Era surprins de modul în care statul întins pe saltea părea să-i dreneze anxietatea

din minte și corp. Uneori, ațipea. Când instructorul de yoga striga încet: „Toată lumea, vă rog să vă așezați”, se trezea cu un fior, ușor amețit. În timp ce se întorcea acasă simțindu-se puțin mai ușor, se gândea că făcuse ceva bun pentru el. În acel moment, a fost fericit.

Dar un moment trecător de fericire era întotdeauna urmat de nefericire. Mânca un ssam de legume în camera lui când un gând i-a pătruns în minte:

Chiar pot trăi așa?

ssam-ul era delicios, dar gândul i-a lăsat un gust amar. A făcut o altă împachetare – nu era nimic ce mâncarea delicioasă nu putea vindeca – și a băgat-o în gură. Momentul de nefericire a fost înghițit împreună cu ssam-ul, readucându-l la o stare de echilibru.

Minjun își petrecea de obicei după-amiezile uitându-se la filme. Sau, uneori, emisiuni TV care erau recomandate de oameni ca fiind „cea mai bună dramă pe care au văzut-o în viața lor”. În cele din urmă, a urmărit serialul de succes din 2007 Behind the White Tower și a plâns după moartea lui Jang Joonhyuk în serial. Când a văzut Stranger, a fost mereu pe muchie de cuțit. Wow, țara noastră produce drame de o calitate atât de bună în zilele noastre, s-a gândit el. Pentru a găsi următorul serial, de obicei răsfoia site-uri profesionale de recenzii de filme sau drame. De două ori pe lună, vizita cinematograful de artă. Sungchul ar fi fost foarte mulțumit de Minjun acum.

Sungchul era un fanatic al filmelor. Mergea adesea la proiecții nocturne, chiar și în timpul perioadelor de examene. Și, cu ochii scorojiți, se uita la Minjun și îl cicălea că se uită doar la filme de acțiune cu toate acele bătăi cu pumnii.

De fiecare dată când Sungchul își dădea aere de atotștiutor și spunea: „Ar trebui să te uiți la filmele care îți plac, nu să urmezi orbește mulțimea”, Minjun încerca să îi închidă gura lui Sungchul, la

propriu, dar Sungchul nu tăcea niciodată. Când Minjun se uita la un film pentru că a fost un succes de box-office, Sungchul recurgea chiar la atacuri personale și îl ironiza: „Asta e doar pentru cei ca tine”.

'Un film bun poate deveni un mega succes de box-office, dar nu toate mega succesele de box-office sunt filme bune. Nu înțelegeți? Un film devine un succes de zece milioane tocmai pentru că a fost deja un succes de trei milioane.'

Minjun l-a ignorat, dar Sungchul era imperturbabil.

'Ceea ce vreau să spun este că milioane de cinefili sunt sclavii marketingului. Odată ce un film trece de pragul de trei milioane, compania de producție îl va folosi pentru a promova în continuare filmul și așa va vinde al patrulea milion de bilete. Apoi, compania va spune ceva de genul, acest film a captivat mai mult de patru milioane de spectatori. Iar oamenii vor spune: „Ooh, am auzit că acest film a atras deja mai mult de patru milioane de spectatori, ne uităm și noi la el?” Și uite așa se urcă la cinci milioane, șase, șapte . . .'

„Taci din gură. Minjun a încercat să îl întrerupă. 'Asta e doar sofism.'

„Și de ce ești pedant?

'Păi, asta încerci să spui, nu? Că a avea trei milioane de spectatori este echivalent cu a avea un permis gratuit pentru a deveni un film de zece milioane. Încerci să spui că ținta companiilor de producție este de trei milioane de spectatori? Atâta timp cât ating această cifră, filmul va deveni automat un succes de zece milioane?'

'Las-o baltă, peabrain. De ce iei asta atât de literal? Ideea mea este că un succes de zece milioane nu înseamnă că un film este atât de uimitor încât zece milioane de oameni îl iubesc. Deci, în loc să ne uităm la ceva din cauza etichetei, ca iubitori de filme, ar trebui să le alegem pe cele care ne plac.'

„Dacă nu mă uit la el, de unde să știu dacă o să-mi placă sau nu? a

întrebat Minjun în timp ce se ocupa cu luarea notițelor.

'Vei ști doar uitându-te la regizor! Afișul! Sinopsisul! Gândește-te la asta. Chiar crezi că există mai mult de zece milioane de coreeni cărora le plac filmele alea de acțiune în care gangsterii se confruntă cu procurorii? Sau filmele lacrimogene? Toată lumea este cu adevărat fan Marvel? Majoritatea oamenilor se uită la un film pentru că toată lumea se uită la el!

Minjun nu înțelegea de ce Sungchul era atât de pasionat când vorbea despre filme, dar era sigur că el era singurul care știa cum să stingă acel foc. A făcut o pauză și s-a uitat în sus la Sungchul.

„Sungchul, am înțeles acum.

„Chiar așa?

'Am înțeles perfect. Am greșit. Mulțumesc că mi-ai spus. E o informație foarte utilă.' Minjun s-a ridicat și l-a luat într-o îmbrățișare exagerată. Sungchul a rămas indiferent la teatru și l-a îmbrățișat și el strâns.

'Prietene, și eu îți sunt recunoscător. Îți mulțumesc pentru că m-ai înțeles'.

Sungchul avea dreptate într-o privință. Minjun nu se uita la filme de acțiune pentru că îi plăceau. Se uita la ele doar pentru că nu știa ce îi place, așa că urmărea ce se uitau ceilalți oameni. Totuși, nu a regretat niciodată că s-a uitat la ele. Ce era de regretat? Dacă îi plăcea în acel moment, cu siguranță era suficient.

Acum, că avea timp liber, își putea da seama încetul cu încetul ce filme îi plăceau. A vrut să-i spună lui Sungchul că, pentru a ști ce-i place, are nevoie mai întâi de energie și de lățime de bandă pentru a începe să exploreze. Pentru a înțelege filmele profunde și abstracte, în afara ofertelor obișnuite, avea nevoie de concentrare, care ar fi fost posibilă doar dacă avea timp. Ar trebui să-l întreb și cum a reușit să vadă atâtea filme când era atât de ocupat, s-a gândit Minjun. Cum

reușea Sungchul să țină pasul cu un hobby? Era curios.

După vizionarea unui film, Minjun se gândea la el pentru mult timp. Erau momente când o zi întreagă trecea așa. Părea atât de extravagant, să petreci întreaga zi gândindu-te la un film. Nu petrecuse niciodată atât de mult timp cu ceva care nu avea un scop concret. Niciodată nu-și permisese luxul de a-și lua tot timpul pe care și-l dorea. În timp ce își stabilea preferințele, a avut o vagă realizare că, poate, a petrece timp cu un singur lucru era ca și cum ar fi privit adânc în sine.

Clienții obișnuiți

În timp ce ștergea masa cu mâna dreaptă, ochii lui Minjun erau ațintiți asupra bărbatului de vârstă mijlocie care tocmai intrase. Trecuseră câteva săptămâni de când clientul începuse să vină la fix, la ora unu și jumătate, în fiecare zi, folosind librăria ca pe o bibliotecă. Potrivit lui Yeongju, bărbatul a petrecut primele zile scotocind rafturile pentru a găsi o carte care îl interesa. După ce și-a fixat ținta, a început să vină să citească „după prânz" și de atunci nu a mai lipsit nicio zi. El deține agenția imobiliară aflată la cinci minute de mers pe jos", a adăugat ea, «cea care s-a deschis acum două luni».

Cartea care îi atrăsese atenția era „Triburile Morale", o carte groasă și grea. Petrecând în fiecare zi între douăzeci și treizeci de minute cu ea – citind sau răsfoind paginile ei – părea să fi ajuns la jumătatea drumului. După ce termina de citit la prânz, înapoia cartea pe raft și ieșea cu un aer senin sau, poate, bucurându-se de gustul său literar excelent. Cu câteva zile în urmă, cei doi discutaseră despre cum să gestioneze cel mai bine situația – să îi arate că aceasta era o librărie, nu o bibliotecă.

„Să așteptăm să vedem ce va face după ce va termina cartea", a spus Yeongju, care scria pe un mic blocnotes la masă. În fața ei,

Minjun făcea mai multe copii de mână.

Știi”, a făcut el o pauză și și-a ridicat privirea, cu stiloul încă în mână, «este amuzant că clientul citește Triburile Morale în timp ce face ceva imoral».

Yeongju nu s-a uitat în sus. 'Chiar dacă citești, nu este ușor să te auto-reflectezi.'

'Ân acest caz, ce rost are să citești?' Minjun s-a aplecat și s-a întors la treaba lui.

„Hmm. Pentru un moment, s-a uitat pe fereastră. 'Este dificil, nu imposibil', a spus ea, întorcându-se spre el. 'Cei care pot reflecta asupra lor înșiși sunt capabili să se schimbe puțin doar citind o carte. Chiar și cei care nu pot – cred că, dacă continuă să se stimuleze prin lectură, într-o zi, vor fi capabili să reflecteze asupra lor înșiși'.

„Chiar așa?

„Știu că eu sunt ultima, de aceea citesc cu voracitate în speranța că voi deveni o persoană mai bună într-o zi.

Minjun a dat din cap în semn de înțelegere.

Știi de ce a ales acel client să deschidă o agenție imobiliară aici?” Tonul lui Yeongju a indicat că știa răspunsul.

„Prețurile proprietăților imobiliare de aici sunt în creștere?

'Nu încă, dar clientul crede că va exista cerere în următorii ani. Cartierele aflate pe o rază de douăzeci-treizeci de minute de mers pe jos sunt toate afectate de gentrificare. Unde credeți că vor ajunge oamenii? El crede că aici, în Hyunam-dong. Prezice că aici va fi un boom imobiliar peste câțiva ani”.

Minjun se uită la clientul care se întorsese pentru cititul său zilnic. Dacă va veni momentul în care clientul va mulțumi zeilor pentru norocul său, atunci va fi ziua în care va trebui să părăsesc acest cartier, s-a gândit Minjun. Chiria actuală era încă oarecum la îndemâna lui, dar un boom imobiliar în cartier ar fi dublat-o probabil.

Făcea parte din echilibrul vieții – împlinirea visului unei persoane putea însemna prăbușirea vieții altcuiva. Era sigur că el și agentul imobiliar nu se vor afla niciodată de aceeași parte a destinului.

Lucrând la librăria Hyunam-dong de mai bine de un an, Minjun vorbea cu clienții obișnuiți. De obicei, ei erau cei care inițiau o conversație; doar ocazional, Minjun era cel care îi saluta primul. Îi cunoștea pe majoritatea locuitorilor din apropiere, inclusiv pe mama lui Mincheol, care venea aproape în fiecare zi. De asemenea, îi recunoștea pe cei care veneau cel puțin o dată pe săptămână, în special pe membrii clubului de lectură care veneau regulat și stăteau cel mai mult. Erau și cei care, din proprie inițiativă, îi ofereau feedback cu privire la cafeaua sa – își amintea de ei chiar dacă veneau o singură dată.

De asemenea, vorbise de mai multe ori cu un client care părea a fi un angajat al unui birou. Acesta venea de două sau trei ori pe săptămână și rămânea să citească până la închidere. În unele zile, clientul se grăbea să intre în timp ce Minjun făcea deja curățenie. Încă gâfâind, el se așeza la masă și citea, chiar dacă erau doar câteva pagini. Odată venise la prânz, înainte de deschidere, și atunci vorbise pentru prima dată cu Yeongju. Aparent, acum erau destul de prietenoși încât să facă glume unul cu celălalt; Minjun îi auzise chiar spunându-și pe nume. Numele lui era Choi Wooshik. Când l-a auzit, Yeongju a bătut din palme încântată și a lăudat ce nume frumos era. Minjun a crezut că nu era caracteristic pentru Yeongju, care în mod normal nu se entuziasma ușor, dar mai târziu a aflat că nu se putea abține, deoarece clientul purta exact același nume ca actorul ei preferat.

Clientul Wooshik avea propria sa rutină în librărie. În zilele în care cumpăra o carte de la magazin, citea în cafenea fără să cumpere ceva de băut; în zilele în care nu o făcea, comanda cafea, din care bea doar

câteva înghițituri. Ocazional, dispărea pentru mai mult de o săptămână. De obicei era exuberant când se întorcea, explicându-i lui Yeongju motivul absenței sale.

„Tocmai am lansat noi produse la agenția noastră de turism, așa că am mers prin filiale pentru a informa personalul. Am vrut neapărat să-mi fac timp să vin aici și să citesc, dar nu am avut timp deloc. Când am ajuns, era deja ora închiderii și mi-am amintit de tristețea pe care o simțeam când trebuia să trec pe lângă sala de jocuri pentru că mi-era teamă să nu fiu certat de mama”.

Era din cauză că îi plăcea să citească romane? Minjun credea că Wooshik era un suflet sensibil. Sau era invers – că el era un suflet sensibil și de aceea prefera romanele? Sau poate că nu exista nicio legătură. Într-o zi, când Minjun ștergea masa, Wooshik a venit la el.

„Îmi pare rău că nu m-am prezentat până acum. Eu sunt Choi Wooshik.'

„Ah. Eu sunt Kim Minjun.'

'Mă simt atât de rău când vin aici.' Wooshik s-a uitat cu scuze la Minjun.

„De ce?” a spus el, părând alarmat.

„Cafeaua. Mă simt prost că întotdeauna las cea mai mare parte din ea neatinsă. Am palpitații la inimă din cauza cofeinei, dar tot îmi place să savurez câteva înghițituri.'

„Nu e ceva pentru care trebuie să-ți ceri scuze.

'Serios? Cred că iar sunt sensibil. El a chicotit. „Nu mă prea pricep la cafea, dar chiar și un amator ca mine poate spune că faci o ceașcă bună.

Minjun și-a amintit cum Yeongju a simțit un sentiment de camaraderie pentru Wooshik doar pentru că avea același nume ca actorul ei preferat. Oamenii cu același nume emană și ei o vibrație similară? Minjun s-a holbat la el, ca și cum ar fi găsit un lucru prețios

pe care nici nu-și dăduse seama că îl pierduse.

„Mulțumesc pentru cuvintele tale amabile.

În timp ce Yeongju și Minjun îi observau pe toți clienții lor obișnuiți, era cineva care, în ultimele două luni, avea toată atenția lor. Clientul care stătea chiar acolo, la masă. Când vremea s-a încălzit, ea a început să apară din când în când, iar până în vârful verii a devenit o figură obișnuită. În zilele lucrătoare petrecea cinci sau șase ore pe zi la cafenea. Ieșea în evidență printre ceilalți clienți care fie citeau, fie tastau. Ea nu făcea niciuna, nici alta. Nici nu făcea altceva. Pur și simplu stătea acolo.

La început, când venea o dată pe săptămână să stea și să privească fix în față timp de o oră sau două, nici Yeongju, nici Minjun nu-i acordau prea multă atenție. Chiar și atunci când a venit la Yeongju să pună o întrebare, Yeongju doar a crezut că este un fel de unică.

„Cât timp pot sta aici dacă comand o ceașcă de cafea?

'Nu stabilim o limită de timp aici', a răspuns Yeongju.

„Oh. Dar asta mă face să mă simt inconfortabil. Nu poate fi bine pentru librărie dacă monopolizez masa toată ziua cu o singură ceașcă de cafea, nu?

„E adevărat, dar nu am avut încă astfel de clienți.

„Poate ar trebui să începeți să vă gândiți la asta acum. Pentru că s-ar putea să fiu eu prima'.

Fidelă cuvintelor sale, femeia a stat mai mult de fiecare dată; cel mai lung record al ei a fost de șase ore. Cum Yeongju nu-i dăduse niciun răspuns cu privire la politica librăriei în materie de limită de timp, se pare că ea își stabilise una singură și comanda o băutură nouă la fiecare trei ore. Minjun a aflat despre asta doar după ce ea însăși i-a spus. Într-o zi, ea s-a apropiat de tejghea pentru a comanda o nouă ceașcă de cafea, spunând: „Au trecut trei ore, așa că îmi mai iau o cafea. Dacă fac asta, nu voi fi o pacoste pentru librărie, nu?

Zile întregi, a stat pe masă doar cu telefonul și cu un carnețel. În timp ce mâzgălea uneori pe caiet, își petrecea majoritatea timpului stând dreaptă, cu ochii închiși. Uneori, capul i se mișca ușor după un timp, ca și cum ar fi adormit. Abia mai târziu, Yeongju și Minjun au aflat că meditase, iar mișcarea capului se datora faptului că adormise la jumătatea drumului.

Pe măsură ce vântul a început să se răcească, femeia, care de obicei era îmbrăcată într-un tricou lejer cu mânecă scurtă și pantaloni scurți cu picioare largi, a început să apară într-un tricou cu mânecă lungă și blugi boyfriend. Părea o ținută obișnuită, dar ea arăta șic fără efort. Simțul ei al modei părea să emane confort. Cam în același timp, a încetat să mai meargă la locul ei obișnuit și s-a așezat la o masă din colț pentru a croșeta. Trebuie să fie genul de persoană care urăște să-i deranjeze pe alții, pentru că i-a cerut permisiunea lui Yeongju în prealabil. „Este în regulă dacă croșetez în librărie? Voi lucra în liniște. Nu voi fi o pacoste, nu?

Regula numărul unu a lui Yeongju era să nu se holbeze niciodată la clienți și să-i facă să se simtă inconfortabil, dar i-a fost greu să se țină de regulă când a venit vorba de acel client. La naiba cu croșetatul ăsta! Nu-și putea lua ochii de la ea, de parcă și-ar fi pierdut sufletul în mișcările mâinilor doamnei. O batistă de croșetat de mărimea unei palme putea fi terminată într-o zi, sau chiar în câteva ore. A aflat și numele femeii: Jungsuh.

Între croșetat și croșetat, Jungsuh închidea ochii pentru o vreme și stătea nemișcată. Din nou, au aflat mai târziu că medita. Dintre fardurile ei croșetate cu diferite modele, pâinea – cu fir maro pentru crustă și unul de vanilie pentru pâine – era preferata lui Yeongju. Era o combinație superbă și dacă o privea de la distanță, era ca și cum pe masă stătea o pâine proaspăt coaptă. Jungsuh lucra în tăcere, neuitând să comande o ceașcă de cafea la fiecare trei ore.

La aproximativ o lună după ce a început să croșeteze la librărie, Yeongju era plină de curiozitate. Câte făcuse până atunci? Își imagina că casa lui Jungsuh este plină de croșetele ei, iar crusta de pâine cu aspect delicios iese la iveală din grămadă. Cu toate acestea, Yeongju nu a întrebat-o nimic și, la fel, Jungsuh a continuat să croșeteze în tăcere, până când, într-o zi, a adus cu ea o pungă de hârtie umflată și s-a dus la Yeongju.

Aș dori să donez creațiile mele librăriei.

Donația de croșetat

Punga cu scrupule de croșetat a fost așezată pe masă și cei trei s-au așezat pentru o scurtă discuție. Yeongju s-a gândit că Jungsuh a fost foarte amabilă să-și doneze munca grea fără să ceară o plată și a decis că nici librăria nu ar trebui să profite de pe urma ei. Nu au fost multe de discutat; au fost de acord în unanimitate să organizeze o donație de croșetat la librărie.

Marți, 6:30 p.m. | Instagram

Librăria noastră va organiza un giveaway în această vineri. Fiecare vizitator poate lua acasă un scrubby de croșetat! Avem scrubbies handmade de multe forme și modele – inimi, flori, pești, pâini și multe altele! Cantitățile sunt limitate, așa că acestea vor fi distribuite pe principiul „primul venit, primul servit”. Pentru a evita dezamăgirea, verificați acest spațiu pentru actualizări cu privire la numărul rămas. Vino să-ți petreci ziua de vineri cu noi și primește un croșetat. ☺

#hyunamdongbookshop #neighbourhoodbookshop #independentbookshop #bookshopgiveaway #everyonelikescrochetscrubbies #specialcrochetevent #guesswhomadethecrochetscrubbies #cantwaitforfriday

Vineri, 1:04 p.m. | Instagram

Vizitatorii librăriei de astăzi vor primi gratuit un scrubby croșetat. Toată lumea este binevenită. Avem doar șaptezeci. ☺

#hyunamdongbookshop #neighbourhoodbookshop #independentbookshop #independentbookshopevent #comeandgetoneofthe70 #noneedtobuyabook

Vineri, 5:02 p.m. | Instagram

Wow! Nu ne așteptam ca scrubby-urile croșetate să fie atât de populare. Au mai rămas doar 33. ☺

#hyunamdongbookshop #neighbourhoodbookshop #independentbookshop #independentbookshopevent #TGIFcrochetscrubby

Evenimentul a fost mai bine primit decât se aștepta. La fel cum Yeongju a fost fermecată de croșetatul lui Jungsuh, clienții au fost atrași de modelele și formele drăguțe. În acea zi, ea a primit mai multe întrebări despre scrubby-uri decât despre cărți. Mulți i-au spus că au mai cumpărat astfel de scrubbies, dar nu s-au gândit niciodată să le facă manual. A primit o mulțime de întrebări despre cum să facă una, așa că le-a spus ce i-a povestit Jungsuh.

Yeongju a învățat că clienții răspund bine la idei interesante și unice și, probabil, încurajați de fericirea de a primi un cadou atât de drăguț și de mic, mulți dintre ei au cumpărat și ei ceva de la librărie. În comparație cu cei care au venit să cumpere o carte și au primit și un scrubby, au fost mult mai mulți cei care au venit să primească un scrubby, dar au sfârșit prin a cumpăra o carte. Ce-ar fi dacă aș organiza mai multe astfel de cadouri? s-a întrebat ea. Cu siguranță că noutatea va dispărea în scurt timp. Ar trebui să se concentreze mai degrabă pe construirea unei librării bune, condimentând din când în când lucrurile cu evenimente inedite.

La sfârșitul după-amiezii, când doar cinci clienți citeau liniștiți în librărie, Yeongju a avut în sfârșit un scurt răgaz. S-a îndreptat spre

masa de lângă fereastră unde stătea Mincheol. Privind pe fereastră, cu bărbia sprijinită pe palma dreaptă, arăta ca o pasăre închisă în colivie. Cine îl ținuse închis pe acest copil? Știa el că ușa putea fi deschisă din interior? Ceea ce urma să încerce avea nevoie de toată sensibilitatea de care era în stare. Va încerca să-l ajute pe copil să se elibereze din cușcă. Să-l împingă să se miște.

În fața lui era cartea pe care i-o dăduse săptămâna trecută: The Catcher in the Rye. Yeongju a bănuit, după felul în care el s-a îndreptat când ea s-a apropiat, că ea a eșuat din nou cu recomandarea ei. Ar trebui să nu mai sugerez cărți povestite de elevi de liceu care se luptă să se integreze în societate, s-a gândit ea ironic.

„Bănuiesc că nu ai citit asta. Nu este o poveste bună? a întrebat Yeongju în timp ce se așeza vizavi de el.

„Nu e vorba de asta. Știu că este o carte bună”, a răspuns Mincheol politicos.

Ea a atins cartea. „Este dificilă?

'Yeongju imo, știi când apare prima linie de dialog în carte?'

Săptămâna trecută, Mincheol decisese să i se adreseze ca mătușa librarului.

„Când? a întrebat Yeongju, răsfoind cartea.

„La pagina a șaptea a primului capitol”, a răspuns Mincheol cu nonșalanță, ca și cum ar fi comentat doar că o zi ploioasă înseamnă vreme ploioasă. Dar ea a detectat o urmă de supărare în vocea lui. Mincheol trebuie să-și fi dat seama că se prinsese, pentru că a adăugat cu greu: „Îmi pare rău. Pentru că nu am mai citit o carte ca asta. Abia mă ating de manualele mele”.

Săptămâna trecută, Mincheol venise să o vadă la librărie. Știa că băiatul și mama lui au ajuns la o înțelegere. Dacă trecea pe la librărie o dată pe săptămână și citea cărțile recomandate de ea, ar fi fost scutit de orele de meditații de după școală. De asemenea, mama lui a

promis că nu-l va mai cicăli pentru că stătea în pat ore în șir. Când Yeongju a auzit prima dată despre acord, a protestat vehement. Era o responsabilitate prea grea pentru ca ea să și-o asume. Cum ar fi putut să se implice în educația copilului altcuiva, când ea nu avea nici copii, nici nepoți? Și-a cerut scuze și a spus că nu este pregătită pentru această sarcină, dar mama lui Mincheol a luat-o de mână.

„Știu că te simți împovărată.

Dându-i drumul, mama lui Mincheol a aspirat Americano-ul cu gheață prin pai.

„Ce-ar fi să îl tratezi pe băiatul meu ca pe orice alt client și să îi recomanzi câteva cărți? Nu mă aștept la mai mult. Da, știu că eu sunt cea care îl forțează să vină, dar gândiți-vă la el ca la un elev de liceu care vizitează librăria o dată pe săptămână. Și vom face asta doar pentru o lună. Patru vizite. Îi recomandăm câte o carte de fiecare dată când vine aici. Pur și simplu nu ne ascultă deloc. Părinții din ziua de azi sunt inutili, nu ne putem convinge copiii să facă nimic".

Yeongju s-a răzgândit a doua zi și a fost de acord să vorbească cu Mincheol. Se gândise la asta. Dacă un elev de liceu ar vizita librăria o dată pe săptămână, nu ar fi o povară, ci o mare sursă de bucurie pentru ea.

Răsfoind nepăsătoare „The Catcher in the Rye", Yeongju încerca să caute în depozitul ei mental o altă carte potrivită pentru liceeni, când el a arătat spre carte și a întrebat: „Yeongju imo, crezi că trebuie să citesc asta, indiferent de situație?

Huh?

'Voi încerca să fac tot ce pot timp de o săptămână. Probabil îmi va fi greu pentru că nu sunt obișnuit să citesc.'

Yeongju s-a uitat la el. Acest copil se putea exprima corect. Poate că nu era corect să îl tratăm ca pe un pui în captivitate.

„Ei bine, posibil. Crezi că poți să o faci?

„Ce? Ochii lui Mincheol s-au lărgit ca și cum nu ar fi fost sigur ce voia să spună.

„Să depui efort să citești.

„Dacă încerc, probabil că voi reuși.

„Hmm . . . nu e bine să încerci prea mult.

„Dacă nu încerc, nu pot spera la rezultatele pe care mi le doresc.

„Pentru cineva care înțelege această logică, de ce nu faci nimic?

Yeongju s-a uitat la el, ca și cum ar fi știut ce avea de gând să spună.

„Înțelegerea este diferită de a o face cu adevărat. El a ridicat din umeri cu indiferență.

Yeongju îl plăcuse pe copil încă de când îl întâlnise prima dată. Îi amintea de ea însăși în tinerețe – mereu frustrată, dar fără să știe niciodată motivul. Ea încercase să treacă peste frustrare împingându-se la extreme în studiile ei, în timp ce el făcea opusul și se lăsa dus de val. Probabil că el era cel mai inteligent, știind cum să se oprească pentru a se recalibra și a găsi o nouă direcție – ceea ce ea făcea în sfârșit, mulți ani mai târziu.

Yeongju stătea de vorbă cu băiatul în timp ce ea își făcea treaba. El continua să se uite pe fereastră, întorcându-se doar dacă ea îi vorbea. Nu a evitat întrebările ei și i-a răspuns cât de bine a putut. Era inteligent și sincer; o urmă de obrăznicie îi ascundea atitudinea prudentă. Yeongju a decis să își schimbe abordarea. S-a aplecat în față, reducând distanța dintre ei, și a șoptit: „Hai să găsim o strategie.

„Ce fel de strategie?" Speriat de mișcarea ei bruscă, el s-a aplecat ușor în spate.

'Nu ai de gând să citești. În schimb, coboară o dată pe săptămână și stai de vorbă cu mine. Mama ta mi-a dat niște bani pentru cărți. Îi voi returna banii când se termină luna, așa că, între timp, să rămână între noi.

„Nu trebuie să citesc?

Asta a fost cea mai fericită zi în care l-a văzut.

Vineri, 8:30 p.m. | Instagram

Pentru cei care au luat un scrubby croșetat, ați început să-l folosiți? Am rămas cu patru, așa că le vom păstra pentru noi și le vom folosi în bucătăriile noastre. Mulțumim tuturor celor care ne-au vizitat astăzi. ☺

#hyunamdongbookshop #neighbourhoodbookshop #independentbookshop #independentbookshopevent #crocheteventends #goodnight #havearestfulnight

Minjun terminase ziua, dar a continuat să stea prin librărie. A ținut prosopul de ceai, furându-i priviri lui Yeongju în timp ce ridica o ceașcă pentru a o usca din nou, înainte de a șterge mașina de cafea pentru a doua oară. Părea să lucreze până târziu astăzi. Dacă ar putea ajuta și el în zilele aglomerate, atunci amândoi ar putea merge acasă mai devreme. Până acum, era familiarizat cu majoritatea sarcinilor de rutină din librărie. Dar cu o șefă ca Yeongju, care îl plătea conștiincioasă pentru orele suplimentare, nu se putea oferi voluntar să facă ore suplimentare. Era echivalent cu a-i cere un salariu mai mare. În cele din urmă, s-a întins după geantă, făcând o pauză înainte de a ridica blatul și a se apropia de ea.

„Șefu', lucrezi până târziu în seara asta?

'Ah, da. O să mai stau puțin.' Yeongju și-a smuls privirea din laptop. „De ce?

'Sunt fericită să ajut dacă sunt multe de făcut. Nu încerc să cer un salariu mai mare. Doar că încă nu simt nevoia să merg acasă.'

'Oh! Și eu. Rămân pentru că nu vreau să mă întorc.'

„Serios?

„Doar glumeam. Ea i-a arătat un zâmbet răutăcios. „Nu-ți face griji, nu am prea multe de făcut. Voi pleca în curând. Jimi eonnie vine la mine acasă mai târziu, așa că voi mai sta doar o oră.'

Când ea a pus-o așa, era imposibil ca el să se ofere voluntar să rămână în urmă cu ea. A dat un mic semn din cap. „În regulă, mă duc acasă mai întâi.

„Ne vedem mâine, Minjun.

Vineri, 9:47 p.m. | Instagram

Există o vorbă care spune că bărbații sunt mai melancolici toamna, iar femeile primăvara. Hormonii noștri cresc și scad odată cu anotimpurile. Ce fac bărbații noștri în aceste zile? Toamna este, de asemenea, sezonul ospățului. Mi-e foarte foame când termin munca. Cum nu e bine să mănânci prea mult, am început să consum romane despre mâncare ca și cum m-aș înfrupta din videoclipurile de gătit. Acum citesc Like Water for Chocolate de Laura Esquivel. Vă recomand să urmăriți filmul înainte de a citi romanul. ☺

#hyunamdongbookshop #neighbourhoodbookshop #independentbookshop #foodnovelsforhungrydays #lauraesquivel #likewaterforchocolate #imfinishingworknowafterreading #seeyoutomorrow

În drum spre casă, Yeongju s-a gândit cum Minjun părea să se fi schimbat puțin. Înainte să-și dea seama, era deja în pragul ușii sale, cu Jimi ghemuită lângă ușă. În mâna dreaptă avea un pachet de șase beri; în stânga, o pungă de hârtie care părea să conțină un sortiment de brânză.

„Eonnie! a strigat-o Yeongju. Jimi a mormăit când s-a ridicat în picioare, arătând ca un halterofil cu două haltere. Yeongju a ajutat-o rapid cu o pungă.

'E o mulțime de mâncare.'

'Cum adică multă? În orice caz, eu sunt cea care mănâncă cea mai mare parte din ea.'

„Chiar ești de acord să rămâi peste noapte?

Sigur că da. Omul ăla se va întoarce abia în zori. Nu prea îmi mai

pasă.

Yeongju și Jimi au aranjat frumos brânza și au așezat-o pe podea înainte de a se întinde confortabil de o parte și de alta a ei. Din când în când, se ridicau pentru o gură de bere. Când Yeongju a aranjat interiorul, a depus cel mai mare efort pentru iluminat. Lămpile aruncau o lumină caldă asupra celor două femei întinse confortabil pe podea.

„Singurul lucru bun din casa ta este iluminatul”, a spus Jimi.

'Și multele cărți', a replicat Yeongju.

'Numai ție îți plac cărțile'.

„Și proprietarul este destul de grozav.

„Numai tu ai spune asta despre tine.

Yeongju s-a așezat brusc în picioare. „Eonnie, și eu cred la fel”, a spus ea, înghițind niște bere.

„Despre ce vorbești? Jimi i-a aruncat lui Yeongju o privire în lateral, expresia ei părând să spună: „Bine, iar începi să fii atât de serioasă. Nu mai fi atât de serios.

'M-am gândit la asta recent. Că existența mea este bună doar pentru mine, dar nu face absolut nimic pentru alții. Poate nici măcar bună, doar suportabilă.

„Gândești prea mult. Jimi s-a proptit în picioare. 'Cine în lume nu simte la fel? Arăt eu ca o persoană bună? Oricât de mult nu-l suport pe omul ăla, omul ăla nu mă suportă nici pe mine. Suntem chit. Și așa am îndurat lucrurile până acum”.

Desprinzând ambalajul de pe o brânză de mărimea degetului mare, Yeongju a întrebat: „Nu crezi că va exista cineva acolo care să știe cum să se iubească pe sine și să nu-i rănească pe alții?

'Există măcar cineva ca acesta în romanele pe care le iubești atât de mult? Ești sigură că nu ascund aripi?' răspunse Jimi tăios, în timp ce se întindea la loc și se uita la tavan. 'Tu ai fost cel care mi-a spus că

personajele din romane sunt puțin imperfecte și că astfel își împrumută vocea omului obișnuit. Pentru că suntem imperfecți, ne ciocnim unii de alții și ne rănim reciproc în acest proces. Tu ești doar o altă persoană obișnuită”.

Jimi și-a continuat monologul.

Cu toții suntem la fel. Desigur, uneori facem lucruri bune.

„Ai dreptate. Yeongju s-a întins lângă ea. „Dar . . . eonnie.

„Da?

'Âți amintești de clientul despre care ți-am spus? Cel care citește la librărie în timpul prânzului?

„Oh, da. Ce-i cu el?

'Nu a mai venit pentru o vreme. Dar acum câteva zile, a reapărut și a continuat să citească de unde rămăsese.

„Ce caracter.

„Ieri, când era pe cale să plece, m-am dus la el.

„Ce i-ai spus?

„I-am spus că dacă are de gând să citească toată cartea – nu doar câteva pagini – cartea va fi deteriorată și nu o vom putea vinde.

„Ce a răspuns la asta?

„S-a înroșit și a plecat fără să scoată un cuvânt.

„Vezi. El este, de asemenea, fiind o pacoste pentru alte persoane.

„Azi a venit din nou.

„A făcut scandal?

'Nu. A ales mai mult de zece cărți, inclusiv pe cea pe care o citea, și le-a cumpărat pe toate. Nu s-a uitat nici măcar o dată la mine în tot acest timp.

'Probabil că a reflectat acasă. Și și-a dat seama, „Ah, am fost o pacoste.”'

Yeongju a chicotit la tonul ei. 'Oh, da, eonnie. Ți-am adus un scrubby croșetat.'

„Ce-i cu prosopul ăsta?

'Este făcut manual și are forma unei pâini. Super drăguț. Aș vrea să-l ai tu.

„Cine ți l-a dat?

O clientă obișnuită a librăriei. Am avut un eveniment de croșetat astăzi și m-am gândit că tu, Minjun și cu mine am putea lua bucățile rămase.

„El gătește acasă?

„Nu știu.

„Pare destul de deștept, așa că probabil și el gătește acasă.

„Ce legătură are asta?

„Pare genul de om care își poate purta singur de grijă, cineva pe care nu trebuie să îl dădăcești.

După cină, Minjun a spălat vasele și a ales un film pentru seară. Și-a pornit telefonul și și-a verificat mesajele. Nimic important. Tocmai când era pe cale să-l închidă, telefonul a sunat. Era mama lui, pe care o evitase. Întrerupând filmul, a încercat să-și rearanjeze expresia înainte de a răspunde la telefon.

„Bună, mamă.

'De ce este atât de greu să dau de tine? De ce telefonul tău este mereu închis?

A scos un mic oftat la avalanșa de întrebări.

„Ți-am spus că e greu să răspund la apeluri la serviciu și uit să-l pornesc din nou când sunt acasă.

„Ai luat cina?

„Da.

„Bine. A fost o pauză. „Cum e la muncă?

„Bine, bine.

'Când ai de gând să te oprești din acele slujbe part-time? Tatăl tău a tot întrebat.

Minjun s-a ridicat și s-a afundat pe podea, sprijinindu-și greutatea de perete. El a ripostat, iritat: 'Nu eu sunt cel care trebuie să decidă.'

'Dacă nu tu, cine altcineva?'

El a ridicat vocea. 'Țara? Societatea? Companiile?

'Ai de gând să folosești tonul ăsta cu mine? Dacă ai de gând să lucrezi cu jumătate de normă, ai putea la fel de bine să vii direct acasă! Ți-am spus să te întorci și să te odihnești, de ce nu asculți? Odihnește-te cum se cuvine, ca să fii pregătit să mergi mai departe și să-ți găsești o slujbă!

El și-a lăsat capul pe spate și nu a spus nimic.

„De ce nu-mi răspunzi?

„Mamă.

„Ce?

„Chiar trebuie să mă forțez?” a mormăit el în șoaptă.

„Ce?

„Sunt de acord cu cum stau lucrurile acum.

„Ce e în regulă cu asta? Am fost atât de supărat încât nu am dormit bine de când ... . Când mă gândesc la tine că ești așa, sunt atât de... Știi cât de mult regret că nu ți-am putut oferi mediul necesar pentru a te concentra asupra studiilor? Ai tot spus că ești bine, așa că am crezut că ești cu adevărat bine! Vocea mamei lui era înecată.

Minjun s-a zvârcolit. Acesta era motivul pentru care nu reușea să îi spună că ceea ce regreta nu era lipsa mediului în care să se concentreze asupra studiilor, ci faptul că nu fusese suficient de deștept să se gândească dacă studiile îi vor oferi cu adevărat o viață bună sau dacă era calea potrivită pentru el, că nu fusese suficient de deștept să ia în considerare celelalte căi existente.

„Nu-ți face griji, sunt bine.

'Aigoo. Am încredere în tine, dar mă simt prost.

„Știu.

„Ai destui bani?

„Da.

'Dacă rămâi fără bani, sună. Nu-ți fie teamă.

„Sunt bine.

„Bine, nu te voi mai deranja. Dar ține-ți telefonul deschis, bine?

„Da.

Mult timp după terminarea convorbirii, el a rămas în aceeași poziție.

Ocazional, o persoană bună

Încă de la conversația cu Jimi despre rănirea celor din jur, Yeongju a fost descurajată. A încercat să se întindă, dar corpul ei a rămas letargic. Erau momente – ca acum – în care se simțea un pic mai bine, doar pentru ca trecutul să se prăbușească peste ea în secunda următoare. În încercarea de a scăpa de gânduri, își dădea o palmă peste obraji, zăbovea în fața librăriei sau fredona un cântec, dar răgazul nu dura niciodată mai mult de o clipă.

Își închidea ochii în timp ce cuvintele dure ale mamei ei urlau în golul din capul ei. Până la sfârșit, mama ei nu a fost de partea ei. În zori, venea la ei acasă să pregătească micul dejun, nu pentru fiica ei, ci pentru el. El accepta în tăcere mâncarea și privea cum soacra îi admonesta soția. Abia când mama ei a plecat, el a întrebat-o dacă se simte bine. Ea nu s-a obosit să îi răspundă că nu ar fi trebuit să o întrebe asta. A dat pur și simplu din cap.

„Știi cât de mult rău ne-ai făcut tuturor?”, a strigat mama ei, apucând-o de umeri. Când i-a spus mamei sale că a început procedurile de divorț, mama aproape că a pălmuit-o. Din acea zi, Yeongju nu a mai putut să o vadă.

„Ce i-am făcut de a fost atât de groaznic?

De fiecare dată când se gândea la modul în care mama ei țipase la

ea, Yeongju își dorea în adâncul sufletului să o atace și să îi ceară să știe ce crimă comisese. Oricât ar fi încercat să își alunge furia, ghimpele rămânea înfipt în inima ei, făcând-o sensibilă la atingere, ca și cum ar fi fost plină de vânătăi. Mama ei o făcea mereu să simtă că nu există nimeni în întreaga lume care să fie de partea ei. Când gândurile o copleșeau, se forța să se așeze, disperată să se agațe de orice ar fi putut să o scoată din mocirlă. Nu era ușor, dar nu avea de ales.

Din fericire, Jungsuh era prin preajmă astăzi. După ce s-a asigurat că nu era nimic care să necesite atenția ei imediată, Yeongju s-a așezat vizavi de Jungsuh și a privit-o cum tricotează. După ce și-a donat croșetele, Jungsuh a continuat să apară la librărie în fiecare zi, mai ales pentru a se relaxa. Cu toate acestea, cu câteva zile înainte, se apucase de ceva nou: tricotat. Când Yeongju a întrebat-o dacă face o eșarfă, Jungsuh a răspuns că nu-i plac lucrurile prea lungi și că vrea „să facă o eșarfă scurtă, care să aibă lungimea potrivită pentru a face două ture în jurul gâtului".

Yeongju și-a plimbat absentă degetele peste lâna gri, o culoare nici prea strălucitoare, nici prea închisă.

„Modelul este...

'Cel mai de bază. Pentru un începător, alege întotdeauna cel de bază. Odată ce îl stăpânești, celelalte modele devin mult mai ușor de învățat.

Yeongju a dat din cap. A continuat să mângâie eșarfa. „Este o culoare drăguță, se va potrivi oricărei ocazii.

Mâinile lui Jungsuh se mișcau ritmic în timp ce ea răspundea, cu mâinile pe fir. 'Și mie îmi place să încep cu o culoare de bază. Merge bine cu toate hainele.

Yeongju a dat din nou din cap. I-a dat drumul eșarfei pe jumătate făcute și și-a sprijinit bărbia pe palmă în timp ce se uita la degetele lui

Jungsuh. Fluxul acului care intra, înfășura firul și ieșea din nou era la fel de regulat ca o bătaie de inimă. Până când a fost chemată să plece, Yeongju a vrut să stea și să o privească pe Jungsuh cum tricotează. Dacă era posibil, nu voia să rateze momentul în care eșarfa era terminată, ca și cum, împărtășind momentul, ar fi putut să scape de golul de a fi singură pe lume.

Joi, 10:23 p.m. | Blog

Uneori, sunt disperată că sunt lipsită de valoare, mai ales când aduc suferință celor care m-au copleșit cu grijă, preocupare și iubire. Greutatea suferinței pe care o provoci determină cât de inutilă este existența ta? Sunt eu o persoană care îi rănește doar pe alții? Sunt pur și simplu acest tip de persoană? Inima mea amorțește la aceste gânduri.

Sunt doar o ființă umană obișnuită. Indiferent cât de mult mă străduiesc, nu sunt decât o persoană obișnuită. Pentru că sunt obișnuită, sfârșesc prin a-i răni pe alții sau prin a-i întrista. Ne zâmbim unii altora în același timp în care ne rănim reciproc.

Lectura Gărzii de lumină2 îmi aduce alinare. Un mic act de bunătate în ochii celorlalți ar putea fi auzit ca „Sunt fanul tău". Cu toții suntem ființe inadecvate, slabe și obișnuite. Dar pentru că suntem capabili să fim buni, pentru un moment – oricât de trecător – putem fi extraordinari.

În roman, Kwoneun, elev de școală primară, are un singur prieten: un glob de zăpadă care ninge timp de exact un minut și treizeci de secunde atunci când îl înfășori. Orfană, Kwoneun trăiește singură, perpetuu înfometată. Speriată de vise, îi este frică să doarmă. Timp de un minut și treizeci de secunde, ea va privi globul de zăpadă, iar când melodia se termină, se îngroapă repede sub pătură, rugându-se pentru o noapte fără vise. Tremurând de frică, copila își pune dorința.

„Cer ca ceasurile din această cameră să înghețe și ca respirația mea

să se oprească.

(Cho Hae-jin, The Guard of Light, Changbi, 2017, 27)

În roman, „eu", reprezentantul clasei – și naratorul cărții – se apropie de Kwoneun. „Eu" sunt îngrijorat; singurătatea și sărăcia lui Kwoneun îmi sunt străine, dar «eu» mă simt vinovat dacă «eu» îi ignor existența. Într-o zi, „eu" fur o cameră de filmat de acasă și i-o dau, spunându-i să o vândă pentru a cumpăra ceva de mâncare. Aparatul, pe care „eu" voiam să îl vândă, devine o lumină pentru copilul care își căutase moartea.

„Știi care este cel mai uimitor lucru pe care îl poate face o persoană?", mi-a scris ea într-o scrisoare. Am scuturat din cap în timp ce citeam. „Cineva mi-a spus odată", a scris ea, "că salvarea unei persoane este un act extraordinar pe care nu oricine îl poate realiza. Așa că... indiferent ce se întâmplă, ține minte asta. Aparatul foto pe care mi l-ai dat mi-a salvat viața".

(Cho Hae-jin, The Guard of Light, Changbi, 2017, 27-28)

„Eu" sunt obișnuit. Ca noi toți, care ne privim în oglindă și întrebăm: „Ești fericit acum?", dar primim în schimb tăcerea. Pe măsură ce „eu" îmbătrânesc, „eu" uit de Kwoneun. Când „eu" o întâlnesc ani mai târziu, „eu" nu o pot recunoaște. „Eu" uitasem că aveam o elevă săracă în clasa noastră, că «eu» am vorbit cu ea de mai multe ori sau că «eu» i-am dat aparatul foto. Dar ceea ce a făcut „Eu" a rămas întipărit în mintea ei. Datorită mie, ea are puterea de a trăi mai departe, iar pentru ea, „eu" sunt salvatorul vieții ei, o persoană extraordinară.

În timp ce închid cartea, mă gândesc – ar trebui să încetez să mă mai etichetez drept o persoană inadecvată. Încă mai am oportunități, nu-i așa? Oportunități de a acționa cu bunătate, de a vorbi cu compasiune. Chiar și un om dezamăgitor ca mine poate fi, ocazional, o persoană bună. Ideea îmi dă putere. Și pentru zilele următoare,

speranță.

2 Cho Hae-jin, 빛의 호위 Bichui Howi (Changbi, 2017)

Toate cărțile sunt egale

Yeongju nu-și mai văzuse mama de câțiva ani, dar faptul că trebuia să se lupte cu ea în capul ei era destul de obositor. Îi trebuia toată puterea pentru a reprima valurile de furie din interiorul ei. Simțurile i s-au încețoșat și a umblat fără chef prin librărie, nebăgând în seamă faptul că și Minjun nu arăta prea bine. Învăluită în propriile ei lupte, oricât de empatică ar fi fost, nu avea ochi pentru problemele altora, chiar dacă erau chiar în fața ei.

Pentru binele librăriei, trebuia să se adune din nou. Lucrurile pe care le amânase, crezând că mai are timp, au devenit sarcini urgente pe care trebuia să le îndeplinească astăzi. La ora zece dimineața, a intrat și a verificat comenzile de inventar, a făcut socotelile pe care le lăsase deoparte de prea mult timp, a împachetat comenzile de cărți care urmau să fie trimise prin curier și a scris notele de prezentare pentru noile cărți sosite, aruncând în același timp priviri neliniștite către cartea pentru clubul de lectură din această săptămână, pe care încă nu o citise.

Ziua și-a petrecut-o într-o avalanșă de activități, fără niciun moment de răgaz. Își punea în valoare abilitățile de rezolvare a problemelor, abordând eficient și metodic sarcinile pe care le avea la îndemână. Dacă foștii ei colegi ar vedea-o acum, probabil că ar tachina-o. „Da, asta e Yeongju pentru tine. Leoparzii nu-și schimbă ușor petele”. Dar niciunul dintre oamenii din trecutul ei nu a rămas.

Între timp, Jungsuh stătea la o masă și tricota o eșarfă mov. Mincheol, care era aici pentru ședința săptămânală cu Yeongju, se holba la tricotatul lui Jungsuh. Lui Jungsuh i s-a părut drăguț că adolescentul în uniformă școlară se uita încruntat la ea cum tricotează

o eșarfă. Chiar dacă nu are nimic de făcut, ar fi mai bine să se uite la YouTube sau la altceva, s-a gândit ea.

„Îți place genul ăsta de lucruri?

Jungsuh a fost cel care a rupt tăcerea.

Mincheol, care se holbase ca și cum sufletul i-ar fi fost aspirat, și-a retras rapid brațele de pe masă și a repetat: 'Genul ăsta de chestii?'

'Eu am fost cel care a pus întrebarea, dar nici eu nu prea știu ce vreau să spun. Întrebam doar de ce stai aici'.

Trebuie să vin aici o dată pe săptămână să stau de vorbă cu mătușa librarului. Abia atunci va înceta mama să mă mai cicălească.

„Asta trebuie să fie Yeongju eonnie. Nu te voi întreba de ce te cicălește mama ta. În regulă, dacă îți place să privești, ești liberă să o faci. Dacă vrei să încerci, spune-mi.'

„Tricotat?

„Da, vrei să încerci? Jungsuh și-a oprit mâinile.

Mincheol s-a gândit o clipă și a scuturat din cap. 'Sunt bună. O să mă uit la tine cum tricotezi.'

„În regulă, depinde de tine.

El și-a mai sprijinit o dată brațele pe masă și a privit eșarfa purpurie care se legăna ritmic cu mișcările. Pentru el, părea că eșarfa dansa. Mâinile ei mențineau un tempo constant, iar ochii lui îi săgetau și ei. Era surprins că avea un efect atât de calmant asupra lui. Își amintea că a urmărit un videoclip de gătit de douăzeci de minute pe YouTube, în care YouTuber-ul culegea ingrediente proaspete din sălbăticie, le fermenta timp de o lună și, după un proces foarte complicat de preparare și gătire, obținea un fel de mâncare cu un aspect delicios. A fost atât de uimit încât a revăzut clipul de mai multe ori. În același mod, și-a dorit să o privească cum tricotează.

Croșetatul ei ritmic avea un efect hipnotizant asupra lui, ca un pendul care se legăna înainte și înapoi, trăgându-i sufletul cu el.

Aproape că o auzea pe hipnotizatoare șoptindu-i: „E în regulă, totul va fi bine”.

Curând după aceea, pleoapele i s-au simțit puțin grele. Tocmai când somnolența era pe cale să-l copleșească, el a vorbit cu o realizare bruscă.

„E prima dată când văd pe cineva făcând asta.

Ce?

„Să tricoteze.

„E destul de normal în zilele noastre.

A privit-o în tăcere pentru o vreme înainte de a vorbi din nou.

„Imo.

„Sunt și mătușa ta?

„Dacă nu, cum ar trebui să mă adresez ție?

Jungsuh a făcut o pauză în timp ce se gândea la întrebare. 'Nu suntem rude de sânge, așa că tehnic nu ar trebui să-mi spui imo. Nici mie nu-mi place să fiu numită noona. Ajumma este chiar mai rău. Aceasta este problema cu țara noastră. Avem atât de multe pronume la persoana a doua, dar niciunul care să fie potrivit pentru noi doi.'

'. . .'

'Ei bine . . . de vreme ce tu îi spui Yeongju eonnie imo . . . dacă mă gândesc bine, cui îi pasă dacă suntem rude sau nu. Coreeni și importanța absurdă pe care o acordăm legăturilor de sânge. Ne comportăm ca și cum nu există nimic pe care să nu-l facem de dragul rudelor noastre de sânge, chiar dacă asta înseamnă să ne transformăm în monștri! Niciun sentiment de rușine! Hmm . . . bine, spune-mi imo atunci.'

„Bine . . .

„Deci, ce s-a întâmplat?

„Pot să mai vin o dată să te văd cum tricotezi?

A privit-o solemn, ca și cum ar fi fost o întrebare foarte importantă.

Era drăguț, iar Jungsuh s-a uitat la el înainte de a da din cap.

„Sigur, dar va trebui să te lupți pentru loc.

„De ce?

'Pentru că îi iei locul lui Yeongju imo chiar acum.'

În timp ce Yeongju era cufundată până la gât în sarcinile pe care le amânase, Minjun era neliniștită, dar nu lăsa să se vadă. Când nu erau clienți la cafenea, s-a apropiat de Yeongju pentru a-și oferi ajutorul, iar când a terminat ce a putut, a șters fiecare colț al librăriei ca și cum ar fi făcut curățenia de primăvară, înainte de a se întoarce la cafenea pentru a curăța aparatul de espresso, a usca ceștile pentru a doua oară, a muta mesele de la cafenea și a merge la rafturi pentru a se asigura că cărțile erau aranjate în ordine. Yeongju a asimilat tot ceea ce făcea, dar nu s-a gândit prea mult la asta.

După ce a stins toate incendiile majore, în cele din urmă i-au mai rămas doar câteva sarcini neurgente. Le-a dat câteva fructe tăiate lui Minjun, Jungsuh și Mincheol înainte să se așeze. În timp ce ronțăia felii de măr, se gândea la câte exemplare din cartea lui Jawaharlal Nehru, Glimpses of World History, să comande. Pentru că Yeongju făcea tot posibilul să nu returneze cărți furnizorilor săi, era cu atât mai important să se gândească bine înainte de a plasa noi comenzi. Pentru cărți ca aceasta, pentru care nu avea o evidență a vânzărilor, trebuia să ghicească cât timp vor continua clienții să o caute.

Astăzi, primise un telefon chiar la deschiderea librăriei. Persoana de la celălalt capăt al firului a întrebat dacă librăria deține un exemplar din Glimpses of World History. Când ea a răspuns afirmativ, interlocutorul și-a lăsat numele și numărul de contact, spunând că va trece pe la ea după serviciu să îl ridice. Imediat după ce a pus telefonul jos, a scos o copie a cărții și a așezat-o pe raft alături de restul titlurilor rezervate. Pentru prima dată de când titlul fusese adus în urmă cu doi ani, un exemplar fusese vândut!

Odată ce făcea o vânzare, începea să se gândească să comande mai multe exemplare. Pentru această carte, nu trebuia să se gândească prea mult; era o carte pe care ar fi vrut să o comande din nou. Chiar în momentul în care își nota să facă o comandă după ce clientul va veni să o ridice, a primit încă un apel prin care i se cerea aceeași carte. Cum se putea ca o carte care nu vânduse niciun exemplar în doi ani să vândă două exemplare într-o singură zi? Un gând i-a străfulgerat prin minte. S-a așezat în grabă și a căutat titlul pe internet. Bingo. Unul dintre rezultate a fost un articol recent despre o emisiune de varietăți care menționa cartea.

Ocazional, o carte apărea în drame, sau era menționată de o personalitate celebră în emisiuni de varietăți, sau apărea pe rețelele de socializare ale unei celebrități. Atunci când o carte intra în lumina reflectoarelor în acest fel, erau mai mulți clienți care o căutau, uneori chiar transformând aceste titluri în bestselleruri peste noapte. Este adevărat că cărțile trebuie „descoperite”, iar Yeongju consideră că este un lucru bun ca cei care se uită la televizor să poată descoperi în acest fel o carte nouă și să o citească, indiferent despre ce este vorba.

Cu toate acestea, astfel de cărți reprezintă o dificultate pentru librari. Ea nu putea să aducă orice carte la întâmplare doar pentru că era prezentată într-o dramă sau pentru că îi plăcea unei persoane celebre. Pentru a o ajuta să decidă ce cărți să stocheze, a folosit următoarele criterii:

1. Este o carte bună?
2. Vreau să o vând aici?
3. Se potrivește această carte cu librăria noastră?

Criteriile ar putea părea subiective, iar unii le-ar putea chiar rezuma la „capriciile și fanteziile șefului”. Cu toate acestea, ele erau importante pentru ea; acest set de linii directoare îi permitea să se bucure de munca de la librărie.

Urmând aceste criterii, de obicei nu trebuia să se gândească prea mult înainte de a lua o decizie, pentru că era, așa cum se spune, „capriciile și fanteziile ei”. Cu toate acestea, când era vorba de bestselleruri sau de cărți care se bucurau de faimă – ca aceasta – lucrurile stăteau altfel. Se gândise cu ezitare (spunându-și de fiecare dată că era doar pentru o dată) să adauge un al patrulea criteriu:

4. Se va vinde bine această carte?

Cu toate acestea, existau momente în care dorea să stocheze cărți în ciuda faptului că era puțin probabil ca acestea să se vândă bine. Acestea fiind spuse, tentația de a adăuga al patrulea criteriu era puternică. Când a deschis librăria, a cedat tentației. A existat o perioadă în care a stocat cărți pe baza listelor de bestselleruri, dar, precum o persoană purtată de valuri puternice, nu știa încotro se îndreaptă ea sau librăria.

„Aveți acest titlu?

„Nu, nu avem acest titlu în stoc.

Au fost momente când, sătulă să tot repete „nu avem”, a comandat cartea și, așa cum era de așteptat, s-a vândut bine. Totuși, exista o problemă – Yeongju. De fiecare dată când vedea cartea, se supăra, ca și cum ar fi fost forțată să mănânce ceva ce nu-i plăcea și astfel ajungea să nu-i placă mâncarea, și la fel, cartea. A decis să rămână la principiile ei. Chiar dacă a trebuit să repete de zeci, nu, de sute de ori, „nu avem așa ceva aici”, și-a spus că nu va alege niciodată calea ușoară. În același timp, a muncit din greu pentru a aduce cărți bune, pentru a-i ajuta pe clienți să „descopere” lecturi bune la care nu au fost niciodată expuși.

Chiar dacă o carte era un bestseller uriaș, dacă nu îi plăcea, nu mai făcea o comandă. Atunci când o făcea, nu o plasa în mod deliberat într-un loc mai vizibil pe raft. Credea că există un loc potrivit pentru fiecare carte și era responsabilitatea ei să îl găsească. Poate că nu

putea să fie corectă atunci când alegea cărțile pe care să le aducă, dar toate cărțile din magazinul ei erau egale în ochii ei. Voia să le ofere tuturor o șansă corectă de a fi văzute și vândute. Uneori, o carte care nu s-a vândut bine a avut parte de o creștere surprinzătoare a numărului de vânzări atunci când a mutat-o pe un alt raft. Într-o librărie independentă, curățenia era totul.

Trebuia să gândească cu atenție. Câte exemplare din Glimpses of World History ar trebui să comande? Poate două deocamdată, care să fie plasate pe același raft. Se gândea că ar putea face o colecție. În loc să adopte o viziune eurocentrică, Glimpses of World History examinează istoria lumii din punct de vedere non-occidental, iar dacă ar putea scoate câteva alte cărți care văd istoria din perspective diferite, poate că ar fi bine primite de clienți. S-a gândit că al treilea raft de pe al doilea rând ar fi locul perfect pentru cărți. Acesta a fost locul în care a plasat cărți la fel de dense atunci când a prezentat alte colecții în trecut.

Armonie și disonanță

După conversația cu mama sa, Minjun și-a pierdut pasiunea și zelul pentru viață. Stătea în pat fără chef. Forma sa de yoga era proastă. Singura parte a zilei în care se ținea pe picioare – chiar și cu greu – era atunci când stătea în fața aparatului de cafea. Un sentiment copleșitor de vinovăție îl copleșea. Când se gândea la faptul că nu fusese decât o dezamăgire pentru părinții săi, valuri de tristețe îl cuprindeau. Pentru urechile lui, mama lui sunase reprobator, ca și cum l-ar fi mustrat pentru că își trăise viața greșit. Nu, nu putea fi așa. Mama nu este genul ăsta de persoană, încerca Minjun să se liniștească.

Era surprins cum reușise să reziste atât de mult când era atât de ușor să se prăbușească într-o clipă. Nu a fost rău până acum – a

câștigat modest și a cheltuit modest. Se simțea puțin singur, dar de când a început să lucreze la librărie și avea cu cine să vorbească, singurătatea era ușor de gestionat, fără să-l copleșească niciodată. Credea că poate înțelege visul din copilărie al lui Yeongju de a fi înconjurat de cărți tot timpul. Și el era învăluit de un sentiment de pace de fiecare dată când pășea la locul său de muncă. Yeongju era o angajatoare bună, deși se simțea atât de mult ca o noona de alături, încât uneori uita că este la serviciu.

Își făcea treaba bine, chiar creativ. După cum îi spusese Jimi, cerul era limita când venea vorba de amestecuri de cafea. Boabele cultivate în același loc și prin aceeași metodă puteau avea un gust diferit, iar cafeaua preparată din același lot de boabe putea avea, de asemenea, un gust diferit. O ceașcă de cafea era în același timp o operă a naturii și a producătorului. El credea că prepararea cafelei este, într-un fel, asemănătoare cu cititul: oricine o poate face și, cu cât petreci mai mult timp cu ea, cu atât vrei să sapi mai adânc. Odată ce ai căzut în vizuina iepurelui, este greu să mai ieși. Începi să acorzi mai multă atenție detaliilor fine, ajungând în cele din urmă să fii atent la nuanțele lucrurilor. În cele din urmă, îți place totul, fie că e vorba de lectură sau de cafea. El își iubea munca. Dar . . .

Trecuseră zece zile de la ultima sa vizită la Goat Beans. Folosindu-se de toate scuzele la care s-a putut gândi, a cerut să i se livreze boabele la librărie. Unul dintre prăjitori a venit chiar personal cu comanda sa și a rămas pentru o scurtă discuție. Când era pe punctul de a pleca, prăjitorul a glumit: „Pentru că nu sunteți prin preajmă, trebuie să fim noi cei care o ascultăm pe șefa cum se plânge de soțul ei. Se pare că soțul a făcut ceva care a supărat-o din nou”.

Minjun a zâmbit, dar nu a răspuns.

„Oh, da, șefa a amestecat niște fasole așa cum îți place ție. Vino să le testezi.'

A existat o pauză înainte ca el să răspundă: „Bine.

Minjun s-a gândit că îi era mai bine atunci când credea că toate eforturile sale s-au dus pe apa sâmbetei. Cel puțin, atunci, a putut renunța fără regrete persistente. Dacă exista un punct critic pentru munca grea, el îl depășise. Obișnuia să se gândească cum ar fi fost dacă ar fi muncit un pic mai mult, dacă ar fi încercat încă o dată . . . Dacă era deja la 99 %? Apoi și-a dat seama că ceea ce avea nevoie pentru a trece de la 99 la 100 nu era mai mult efort, ci noroc. Fără noroc, ar fi rămas blocat acolo, mereu la un fir de păr distanță de succes.

Urmărind o multitudine de filme, și-a dat seama de un lucru simplu – personajele se află întotdeauna la o răscruce de drumuri. Ceea ce făcea să avanseze intriga erau alegerile lor, deciziile lor. Nu era la fel și în viață? Ceea ce propulsează viața înainte sunt deciziile. El și-a dat seama că ceea ce trebuia să facă nu era să renunțe, ci să ia o decizie – să se îndepărteze de calea pe care mergea.

Când urmărea filmul documentar Seymour: An Introduction, a frământat și mai mult gândul. Seymour Bernstein nu a renunțat la viața sa de pianist; pur și simplu a ales să facă ceva diferit. Nimeni din jurul său nu putea înțelege de ce celebrul pianist a decis să predea mai degrabă decât să cânte, dar el era imperturbabil. Chiar și la 80 de ani, el spunea că nu și-a regretat niciodată decizia. Când a urmărit documentarul, Minjun și-a propus să fie ca Seymour – să nu-și regrete decizia. Dar ceea ce avea nevoie nu era hotărârea. Avea nevoie de curaj. Curajul de a nu șovăi în fața dezamăgirii celorlalți, curajul de a rămâne fidel convingerilor și alegerilor sale.

Din ziua în care i-a spus lui Yeongju că nu are chef să se întoarcă acasă, a început să se teamă să fie acasă. Neliniștea era mai mare atunci când era singur. Și astăzi și-a târât picioarele pentru a termina și a continuat să rămână după orele de lucru. Yeongju, care se

încrunta la ceva pe laptop, nu-și dăduse seama că Minjun era încă prin preajmă. Făcea câteva întinderi ușoare – își rotea umerii, își răsucea talia la stânga și la dreapta – în timp ce se învârtea prin librărie, aruncându-i din când în când priviri. Din când în când, își bătea degetele pe mesele cafenelei și chiar deschidea ușa de la intrare fără motiv. Când aerul proaspăt de toamnă a intrat înăuntru și el a închis repede ușa din nou, zgomotul a făcut-o în cele din urmă să ridice privirea. A verificat ora.

„Minjun, de ce nu pleci?

El a mers spre ea.

„Am terminat pentru azi. Am terminat și acum răsfoiesc librăria din cartier.

Yeongju a râs. În aceste zile, Minjun pare să spună mai puține „bine" sau „poate", s-a gândit ea.

Cred că librăria din cartier s-ar fi închis la ora asta", a spus ea ridicându-și degetele de pe tastatură. „Nu ar trebui să zăbovești într-un magazin închis.

Bătând ritmic pe spătarul unui scaun, el păru să ia o decizie și trase scaunul spre ea.

„Te deranjez?", a întrebat el.

„Nu ai chef să te întorci acasă? Ea a bătut ușor scaunul, invitându-l să i se alăture.

„Da, am fost așa în ultima vreme.

El s-a așezat și s-a uitat la ecranul ei.

„Ai multe de făcut?

Îmi fac o listă de întrebări pentru discuția despre carte de săptămâna viitoare, dar m-am cam blocat.

Care este problema?" El s-a uitat la documentul de pe ecran.

M-am gândit că ar trebui să nu mai las prejudecățile mele personale să influențeze decizia de a invita persoane la discuții

despre cărți. Ar trebui să fiu mai obiectiv și să fac o evaluare bazată pe carte și pe conținutul ei.

Și-a întors privirea spre ea.

„Ce vrei să spui?

'Am abordat o editură pentru a propune o discuție despre carte chiar înainte de a citi cartea. Am început să o citesc abia după ce autorul a fost de acord să țină conferința. Acum, îmi dau seama că nu știu nimic despre scris. Cum pot să întreb despre ceva ce nici măcar nu cunosc? M-am străduit din răsputeri și până acum am reușit să pun doar 12 întrebări”.

El a aruncat o privire la numărul 12 de pe ecranul pe care ea îl arăta înainte de a-și muta privirea spre cartea deschisă, așezată cu fața în jos lângă laptopul ei. Titlul, scris cu litere simple, spunea: Cum să scrii bine.

„De ce l-ai invitat pe autorul unei cărți pe care nu ai citit-o?”, a întrebat el răsfoind paginile.

„Pentru că autorul este carismatic?

„Adică, vrei să spui că arată bine?” El a lăsat cartea jos și a băgat mâna în buzunar după telefon. L-a pornit.

'Doar că... scrisul lui este foarte ascuțit și nu se joacă cu cuvintele. De aceea îmi place de el.

Minjun a tastat Hyun Seungwoo în browserul de internet.

„Vrei să spui că îți place de el pentru că este sincer?”, a întrebat el uitându-se la fotografia autorului. Yeongju a dat ușor din cap în timp ce tasta numărul 13.

S-au așezat în tăcere, fiecare căzând în propriile gânduri. În timp ce ea se holba din nou la număr (și se mustra), el se plimba prin librărie, luptându-se cu vinovăția care îi apăsa greu în minte. După o pauză lungă, ea a început să tasteze. În cele din urmă, între două apăsări repetate ale tastei de backspace, ea a mai adăugat o întrebare

pe listă.

13. Cât de cinstit ai fost în viață?

O, Doamne! Ce întreb eu! A ținut apăsată tasta de backspace și a văzut literele dispărând. L-a rescris.

13. Sunt curios dacă ați observat vreo greșeală în scrisul meu?

Nu putea să-mi fi citit scrisul înainte! S-a întins din nou după tasta de backspace. Frustrată, a luat două sticle de apă minerală din frigider și i-a dat una lui Minjun. El a luat-o, dar a continuat să se uite pe fereastră, cu o expresie goală pe față.

Uitându-se la el, ea l-a întrebat: „S-a întâmplat ceva?

El a răsucit capacul și au trecut câteva secunde înainte să vorbească.

„Am venit pentru că voiam să vorbesc cu tine, dar nu știu ce să spun.

Ea a luat o înghițitură. „Nu ești genul tăcut?

„Tu și șeful de la Goat Beans sunteți singurii care spuneți că sunt tăcut.

'Oh, Doamne! Deci, e chiar adevărat!

Minjun a tresărit la exclamația ei bruscă.

'Jimi eonnie și cu mine am mai vorbit despre asta, că nu prea vorbiți cu noi pentru că suntem ajumma. Eram atât de sigur că nu este cazul, dar se pare că este adevărat!' Yeongju i-a aruncat o privire răutăcioasă în timp ce lua încă o înghițitură din sticla ei.

„Ce, nu. El era încurcat. 'Și cum ești tu o ajumma? Nu suntem atât de diferiți ca vârstă.

„Spui adevărul, nu-i așa?

„Bineînțeles. . .

„Bine, te cred. Pentru binele meu.

Văzând că ea glumește, el s-a relaxat și a chicotit ușor. A luat o înghițitură lungă și s-a uitat la ea.

„Pot să-ți pun o întrebare? Una personală?

„Sigur.

„Unde locuiesc părinții tăi?

„Părinții mei? În Seoul.

Minjun a făcut ochii mari. „Serios?

'Un pic ciudat, nu? Fiica lor a deschis o librărie, dar ei nu m-au vizitat sau sunat niciodată. De asemenea, se pare că nu mă întâlnesc cu ei în timpul zilelor mele de odihnă. Probabil ai crezut că sunt în străinătate sau undeva departe, la țară, dar s-a dovedit că locuiesc în Seul. „Ah, asta e ciudat." Te gândești la asta, nu?

El a dat aproape imperceptibil din cap, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă era o reacție potrivită.

'Părinții mei mi-au spus că nu vor să mă vadă. Mai ales mama.

Minjun s-a holbat la Yeongju, cu o privire întrebătoare pe față.

'Crescând, nu am cauzat niciodată probleme, dar mi-a trebuit o singură lovitură ca să cauzez o viață întreagă de probleme. Dacă aș fi știut că se va ajunge la asta, aș fi renunțat de mult la complexul fiicei ascultătoare. M-am gândit că este vina mea că nu am ajutat-o să-și construiască imunitatea. Yeongju a încercat să își relaxeze expresia, care se înăsprea mereu când se gândea la mama ei.

„De ce ai întrebat de părinții mei?

Minjun a ezitat pentru o clipă.

'Mama m-a sunat acum câteva zile. Pentru că întotdeauna îmi țin telefonul închis, a fost prima dată după mult timp când am vorbit.'

„De ce ai făcut asta?

'Pentru că mi se pare împovărător să fiu doar la un apel sau un mesaj distanță?'

'Aha. Înțeleg. Despre ce ai vorbit cu mama ta?

„Nu prea multe. Era agitată din cauza mea, așa că i-am spus să nu-și facă griji. Apoi mi-a spus să-mi găsesc un loc de muncă adecvat în

curând, așa că i-am spus că mă voi ocupa de propria mea viață.

„Aha. Înțeleg.

Când Minjun a văzut-o uitându-se la el, s-a grăbit să adauge: „E doar felul ei de a vorbi. Ea nu încearcă să spună că slujba de aici nu este potrivită.

„Știu.

„Nici măcar nu știe ce fac acum.

„Nu trebuie să te explici.

Văzându-i zâmbetul, el a continuat. „În ultimele câteva zile, am învățat ceva despre mine.

„Ce anume?

M-am prefăcut că sunt adult când nu sunt. Sunt încremenit din cauza a ceea ce a spus mama. E ca și cum m-aș fi împiedicat și aș fi căzut peste un obstacol invizibil. Problema este că pot pur și simplu să mă scutur și să mă ridic. Dar mă întreb dacă e bine să fac asta. Mi-e teamă că părinții mei vor fi dezamăgiți de mine și că nu-i voi mai face niciodată fericiți. Vinovăția mă macină. Nu știu dacă e bine să mă ridic rece și să merg mai departe așa.

„Te gândești că viața pe care o trăiești acum nu este ceea ce părinții tăi au vrut pentru tine, nu? a întrebat Yeongju cu blândețe. Putea să înțeleagă asta.

„Da. . . . Am o voință prea slabă pentru a trăi independent. Și asta mă face să fiu dezamăgită de mine.

„Vrei să fii o persoană independentă?

'A fost un fel de vis al copilăriei mele. Nu știu de ce, dar nu mi-am propus niciodată o ocupație anume. Pur și simplu nu m-a interesat să devin medic, avocat sau orice altceva. Nici nu am vrut să am succes sau să fiu faimos. Am vrut doar o viață stabilă. Adică, dacă pot fi recunoscută pentru abilitățile mele în ceva, ar fi grozav, dar cam atât. Am vrut doar să fiu o persoană independentă.

„Ăsta e un vis mișto.

„Nu e deloc așa. E ca și cum nici nu aș ști cum să am vise potrivite.

Yeongju a bătut absent în sticlă și s-a cuibărit mai confortabil în scaun.

„Visul meu este să dețin o librărie.

„Ei bine, l-ai realizat.

„Am o librărie, dar nu simt că mi-am îndeplinit visul.

„De ce?

Respirând adânc, Yeongju s-a uitat pe fereastră. „Sunt mulțumit, dar... simt că visele nu sunt totul. Nu spun că visele sunt neimportante sau că există ceva mai presus de ele, dar viața este prea complicată. Doar pentru că ți-ai îndeplinit visele nu înseamnă că vei fi mereu fericit. Ei bine, ceva de genul ăsta.

Minjun s-a holbat la vârfurile ascuțite ale pantofilor și a dat din cap. A mestecat cuvintele ei. Poate că era nefericit tocmai pentru că încerca să simplifice o viață care trebuia să rămână complexă.

În timp ce discutau, cu Minjun punându-i întrebări din când în când, Yeongju a ajuns la a cincisprezecea întrebare de pe lista ei.

„Șefu'. Se întâmplă să cunoști filmul documentar Seymour: An Introduction? Nu este foarte faimos, așa că s-ar putea să nu fi auzit de el.'

Rupându-și ochii de pe listă (acum la 16), ea a ridicat privirea gânditoare.

„Ah. Despre Seymour Bernstein?” Yeongju a pronunțat-o ca Si-mour.

„Oh, Se-yi-mour este aceeași persoană cu Si-mour?

Ea a dat din cap. 'Există o carte despre Seymour. În titlul tradus în coreeană, numele său în Hangeul este scris ca Si-mour. Ah! Așa este. Am auzit că cartea este menită să continue povestea lui de unde a rămas în documentar. Cred că te referi la documentar. Nu, nu l-am

văzut, dar vreau să-l văd. De ce?

„Bunicul ăla. . .

„Te referi la Seymour?

„Da. În documentar, a spus. . .

Minjun s-a uitat în jos, parcă pierdut în gânduri, înainte de a se uita din nou în sus la Yeongju.

'Disonanța înaintea momentelor de armonie face ca armonia să sune frumos. La fel cum armonia și disonanța există una lângă alta în muzică, viața este la fel. Pentru că armonia este precedată de disonanță, de aceea credem că viața este frumoasă'.

„E un mod frumos de a spune asta.

Minjun și-a coborât din nou capul. 'M-am gândit la asta astăzi.'

„Ce este?

'Există o modalitate care să ne spună cu exactitate dacă momentul actual în care trăim este armonie sau disonanță? Cum pot să-mi dau seama în ce stare mă aflu acum?

'Hmm, nu vei ști exact cât timp ești în acel moment. Răspunsul este clar abia când privești înapoi.

„Da, știu ce încerci să spui, dar sunt doar curios. Despre viața mea de acum.

„Cum ți se pare?

Minjun părea în conflict. „Eu cred că este armonie, dar toți ceilalți par să o vadă ca pe o disonanță.

Yeongju, care îi observase expresia, a zâmbit blând.

„Văd eu acum partea armonioasă a vieții lui Minjun?

A făcut o grimasă. „Ei bine, dacă am dreptate.

'Ai dreptate. Sunt sigur că ai dreptate. Îți garantez asta.

El a chicotit ușor.

Cei doi au privit pe fereastră. Luminile librăriei aruncau o lumină blândă pe alee și pe oamenii care treceau pe lângă ea pe strada

îngustă. Unii se grăbeau, dar tot aruncau o privire curioasă librăriei în timp ce treceau pe lângă ea. Yeongju a rupt tăcerea.

„Când vine vorba de părinți. . . Cred că este mai confortabil să trăiești o viață pe care ți-o dorești în loc de o viață care să nu-i dezamăgească. Desigur, este păcat că cei mai apropiați oameni de tine sunt cei dezamăgiți de tine. Dar nu ai cum să-ți trăiești întreaga viață în funcție de dorințele părinților tăi. Obișnuiam să am regrete, să mă gândesc că nu ar fi trebuit să acționez așa, că ar fi trebuit să ascult ce mi se spunea. Dar nu se poate face nimic cu regretele, pentru că, chiar dacă aș putea da timpul înapoi, aș fi făcut aceleași lucruri din nou”.

Yeongju și-a păstrat privirea pe alee.

'Trăiesc așa pentru că așa sunt eu. Ar trebui doar să accept asta. Să nu mă mai învinovățesc. Nu fi tristă. Fii încrezătoare. Îmi spun asta de câțiva ani – o formă de antrenament mental”.

Colțul gurii lui s-a ridicat ușor la auzul cuvintelor ei. „Ar trebui să încerc asta. Antrenamentul mental.

„Fă-o. Ar trebui să învățăm să avem o părere bună despre noi”.

„Bine, nu te voi mai deranja”, a spus Minjun. S-a ridicat și a întors scaunul. În timp ce se îndrepta spre ușă, i-a spus ezitant lui Yeongju să nu rămână prea târziu. Ea a desenat un O mare în aer, mulțumindu-i pentru grija sa. Ieșind, s-a gândit la ce i-a spus ea. Să învățăm să avem o părere bună despre noi înșine. S-a întors. Strălucirea caldă a luminilor părea să învăluie librăria ca o prezență protectoare. Yeongju îi împărtășise odată cinci motive pentru care fiecare cartier ar trebui să aibă o librărie independentă. În acel moment, a crezut că se uită la al șaselea. Privirea librăriei de afară îl făcea fericit.

Cât de asemănător ești cu scrisul tău?

Yeongju a ajuns la librărie cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei. Nici măcar nu terminase cu jumătate din întrebările pentru discuția despre carte. Fie că era vorba de o propoziție sau de un eseu lung, scrisul nu îi venea ușor. Știa doar să scrie planuri de afaceri. De când deschisese librăria, trebuia să scrie câteva postări scurte pe zi pentru rețelele de socializare și, la fiecare două zile, trebuia să scrie un articol mai lung, cum ar fi un rezumat sau o recenzie de carte. De fiecare dată, a fost dificil.

Se trezea brusc cu un gol, ca și cum toate cuvintele înotau departe de ea. Uneori, începea să scrie, dar în clipa următoare își dădea seama că nu știa aproape nimic despre subiect. Sau putea avea o idee în minte, dar cumva gândurile nu se cristalizau în cuvinte.

Uitându-se la numărul 18 de pe listă, se întreabă ce s-a întâmplat de data aceasta. Să fi fost din cauză că nu știa nimic despre autor și despre cartea sa? Sau că îi era greu să își organizeze gândurile? Și-a odihnit degetele pe tastatură, a scris o propoziție, a introdus un semn de întrebare și a recitit ceea ce scrisese. Cum ar răspunde el la această întrebare? se întreabă ea. A fost aceasta o întrebare bună?

18. Pe ce te concentrezi atunci când citești sau scrii? Este vorba de propoziții?

A auzit de autorul Hyun Seungwoo prin intermediul șefului unei edituri unipersonale. Șeful i-a povestit despre un incident care se răspândise ca un foc de armă în industria editorială și i-a trimis câteva linkuri către postări de pe blog. Dincolo de prima postare, restul arătau ca o serie de dezmințiri și dezmințiri contra dezmințiri. Începutul părea să fie un blogger care, în ciuda faptului că scria despre un subiect destul de arid, avea peste 10.000 de urmăritori. Blogul său era dedicat meseriei de scriitor, lipsit de orice legătură cu viața sa de zi cu zi. Prima sa postare pe blog în urmă cu patru ani se intitula: Korean Phonology 1. Erau patru categorii: Totul despre

gramatica coreeană; Aceasta este o propoziție proastă; Aceasta este o propoziție bună; Lăsați-mă să vă editez propozițiile. Ceea ce a declanșat incidentul a fost o postare sub categoria: Aceasta este o propoziție proastă.

Bloggerul adunase deja sute de postări în care cita exemple de propoziții proaste din ziare și cărți, când a dat peste o carte tradusă. A alcătuit o postare în care a citat mai mult de zece propoziții proaste din această lucrare și a detaliat, sub fiecare propoziție, ce era rău la ea. Controversa a izbucnit atunci când postarea a fost adusă la cunoștința directorului general al editurii care a publicat cartea. Pe blogul oficial al editurii, directorul general a scris o postare pentru a respinge afirmațiile bloggerului, declanșând un lanț de replici. În prima sa postare, directorul general l-a luat peste picior pe blogger, criticându-i „lipsa de maniere izvorâtă din ignoranță", adăugând nevinovat că „ignoranța" în cauză se referea la modul în care funcționează industria editorială, nu la cunoștințele sale de gramatică coreeană.

În replică la replică, bloggerul a scris: Deși este regretabil că industria editorială se confruntă cu vânturi puternice, aceasta nu este o scuză pentru ca cititorii să suporte propoziții prost scrise.

CEO-ul a ripostat apoi: A existat vreodată o carte perfectă fără nicio propoziție prost scrisă? Dacă o astfel de carte există, vă rog să mă luminați.

Limbajul tăios a exacerbat și mai mult tensiunea. La scurt timp după postarea directorului general, bloggerul a încărcat o nouă postare în categoria „Aceasta este o proastă propoziție", ca și cum ar fi așteptat să atace.

În noua postare, el a ales alte douăzeci de propoziții prost scrise din aceeași carte, clasificându-le în: mici greșeli pe care oamenii le fac în scris; mari greșeli în acordul subiect-predicat; corecte gramatical,

dar nu știu ce spune propoziția. Potrivit postării, el a colectat metodic aceste douăzeci și mai multe propoziții din intervalul de cinci pagini de la o pagină aleatorie la care a apelat. El nu s-a oprit aici. Luând o carte ieșită de sub tipar, a folosit aceeași metodă și a obținut doar șase propoziții – toate aparținând categoriei „micile greșeli pe care oamenii le fac în scris”. El a adăugat următoarea explicație:

Chiar dacă sunt un blogger pasionat de cuvântul scris, de multe ori mă întreb ce reprezintă o propoziție perfectă. Acestea fiind spuse, atunci când o carte este plină de propoziții stângace sau prost formulate, aceasta strică experiența de lectură. În ceea ce privește întrebarea dacă există o carte cu propoziții perfecte, refuz să răspund. În primul rând, nu aceasta este întrebarea care ar trebui pusă. Doar pentru că poate fi imposibil ca o carte să fie alcătuită doar din propoziții perfecte, nu cred că este corect ca o editură să înceteze să mai tindă spre perfecțiune și să o facă într-un mod atât de îndreptățit.

Schimbul de replici aprins s-a răspândit ca un foc de armă pe rețelele de socializare printre cei din industrie, precum și printre toți cei interesați de cărți. Majoritatea au fost de partea bloggerului. Mesajele directorului general au fost presărate cu huiduieli și remarci ironice, care au crescut pe măsură ce trecea timpul. Ca și cum ar fi fost înfuriat de reacția publicului, acesta a început să îi ceară bloggerului să își retragă postările sau îl va da în judecată, aruncând nepăsător cuvinte precum „proces de defăimare” și „afectarea reputației”.

Bloggerul a răspuns calm că, dacă ar fi greșit, și-ar fi asumat cu plăcere responsabilitatea. Tocmai când se părea că situația va escalada și mai mult, CEO-ul a dat brusc înapoi. „Îmi pare rău că am fost emotiv și că nu am reflectat asupra comportamentului meu”, a scris el într-o postare pe blog. Voi munci mai mult pentru a face cărți mai bune în viitor”. Cei care au urmărit saga de pe margine au fost

dezamăgiți că aceasta s-a încheiat atât de brusc, dar, în felul lor, au găsit o încheiere prin faptul că, practic, l-au bătut pe umăr pe directorul general și au ridicat mâna bloggerului în semn de victorie. A fost o victorie clară pentru blogger.

Dacă lucrurile s-ar fi încheiat aici, ar fi trecut ca un incident memorabil. Dar CEO-ul nu era o persoană obișnuită. Din moment ce își recunoscuse înfrângerea în mod deschis, părea că vrea să meargă până la extrem, recunoscându-și înfrângerea în totalitate. De asemenea, se poate spune că avea perspicacitate în afaceri. El a încărcat o postare pe blogul oficial al editurii – precedentul lor câmp de luptă – cu o invitație formală și respectuoasă adresată bloggerului. „Vă rugăm să editați cartea noastră”. Patru luni mai târziu, au lansat ediția nou editată a traducerii, care și-a epuizat imediat primul tiraj. Mai puțin de o lună mai târziu, erau deja la al treilea tiraj.

„O cascadorie de marketing intensă, dacă a fost una”, a fost modul în care industria editorială a văzut acest episod. Trimițându-i lui Yeongju o fotografie a noii cărți, editorul care îi trimisese linkurile i-a spus: „Creierul meu știe că bloggerul are dreptate, dar inima mea ține cu editorul”.

De atunci, Yeongju a căutat ocazional numele bloggerului: Hyun Seungwoo. Au apărut doar informații rare și rare despre el, mai ales detalii vagi și sumare. Contrar așteptărilor, el era un angajat obișnuit al unei companii, deși se părea că urmăritorii săi considerau interesant faptul că se specializase în inginerie. Erau impresionați de faptul că bogăția de cunoștințe pe care le acumulase în materie de scriere era rezultatul studiului individual. Cu șase luni înainte, începuse să scrie o rubrică bilunară pentru un ziar, intitulată: Ce nu știm despre scris. De atunci, Yeongju s-a întâlnit cu el – prin scrisul său – o dată la două săptămâni.

Scrisul său era calm, dar tăios. Lui Yeongju îi plăcea când autorii

erau tăioși – de aceea îi plăceau eseurile scrise de autori din afara Coreei. Autorii coreeni care începuseră cu o scriitură ascuțită se înmuiau cu timpul, însă scriitorilor străini părea să nu le pese prea mult de felul în care erau priviți. De cele mai multe ori, autorii care (metaforic) arată cu degetul umanitatea și strigă: „Oameni proști!” nu erau, de cele mai multe ori, din Coreea.

Ceea ce a diferențiat cele două grupuri a fost faptul că coreenii au fost crescuți într-o cultură în care au fost învățați să fie conștienți de ochii celorlalți, ceea ce i-a făcut, inclusiv pe Yeongju, mai conștienți de felul în care sunt percepuți. Poate că aceasta a fost ceea ce a atras-o spre scrierile autorilor din străinătate, spre cei care au crescut într-o cultură diferită și care erau diferiți în modul în care gândeau, simțeau și se exprimau. Ca cititor, însă, nu judeca. În ceea ce privește personajele din cărți, ea accepta totul – contradicțiile, neajunsurile, răutatea, nebunia și chiar violența lor.

Îi plăcea stilul de scriere al lui Hyun Seungwoo – nici exagerat, nici flamboaiant. El scria într-un limbaj deliberat simplu, deși o urmă de emoție se întrezărea prin cuvintele sale lipsite de ornamente. Într-o epocă în care oamenii se dezbracă pe internet, el a dezvăluit foarte puțin din viața sa privată, ceea ce a contribuit la aura sa misterioasă. Se concentra doar pe crearea de conținut de calitate și părea genul care prefera să fie judecat în funcție de abilitățile sale – în cazul său, scrisul. Probabil că nici măcar nu era obsedat de câștig. Desigur, toate acestea se bazau pe imaginația ei.

Când Yeongju găzduia discuții despre cărți, ea nu era o librară; era o cititoare care dorea să vorbească cu autorii și să îi audă de aproape. Când cartea lui Seungwoo a fost publicată, a știut că trebuie să acționeze imediat. Aflase deja vestea dinainte, așa că, în ziua lansării, a contactat imediat editura pentru a-l invita la o discuție despre carte. A primit un răspuns afirmativ în câteva ore, împreună cu o notă din

partea editorului, în care i se spunea că va fi prima sa discuție despre carte.

Yeongju i-a aruncat o privire lui Minjun, care tocmai sosise, înainte de a tasta numărul 19. Sprijinindu-și ușor încheieturile pe tastatură, a scris rapid – degetele ei dansând pe clape ca pe un pian – întrebarea din mintea ei.

19. Cât de asemănătoare ești cu scriitura ta?

O propoziție slabă slăbește o voce bună

Lui Minjun i s-a părut că bărbatul cu chipul obosit și cu jumătate de pernă care tocmai intrase în librărie îi părea cunoscut. Cine era? Bărbatul stătea la ușă, ochii lui scanând încăperea înainte să intre. Lăsându-și rucsacul pe un scaun din cafenea, și-a luat timp să supravegheze librăria de la masă.

Câteva comenzi de cafea mai târziu, Minjun și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe bărbat răsfoind meniul din fața tejghelei. Acum că l-a văzut de aproape, Minjun și-a dat seama cine era – autorul de care șeful era fan. Vedeta discuției despre carte de astăzi.

Seungwoo a ridicat privirea, gata să comande. „Un Americano fierbinte, vă rog.

Când Seungwoo i-a înmânat cardul de credit, Minjun a fluturat ușor mâna pentru a-l refuza.

„Tu ești autorul Hyun Seungwoo, nu?

'Ce? Oh, vreau să spun, da.'

Seungwoo era tulburat că cineva îl recunoscuse.

'Oferim o băutură gratuită autorului care vorbește despre cartea zilei. Vă rog să așteptați un moment, vă voi pregăti cafeaua.

„Ah, înțeleg. Mulțumesc. Seungwoo a dat stângaci din cap în semn de mulțumire și s-a dat la o parte pentru a-și aștepta băutura.

Seungwoo arăta exact ca în poză. Autorii care veneau pentru

discuții despre cărți erau de obicei emoționați sau nervoși. Seungwoo, însă, era stoic, exact ca în fotografia sa de profil. Minjun crezuse că expresia pe care o purta în fotografie făcea parte din postură, dar se părea că așa era el în realitate. Seungwoo avea o privire permanent obosită. Minjun credea că poate ghici ce fel de viață ducea autorul. Arătase exact așa atunci când alerga cu o lipsă severă de somn, jonglând cu studiile și cu slujbele part-time la universitate. Poate că era mai corect să o numim o privire lipsită de somn.

Cafeaua ta este gata.

Seungwoo s-a uitat la Minjun în timp ce lua cafeaua. Când Minjun și-a îndreptat privirea dincolo de el, Seungwoo și-a întors și el capul. Yeongju mergea în direcția lor, cărând două scaune în brațe.

Ținându-și ochii pe ea, Seungwoo a întrebat: „Ea este proprietara librăriei?

„Da, așa este.

Privirea lui Minjun a continuat să o urmărească în timp ce ea se întorcea. „Mai aveți nevoie de ceva?

Când Seungwoo a spus nu, Minjun a părăsit tejgheaua pentru a-l ajuta pe Yeongju cu scaunele. Seungwoo a continuat să se uite în timp ce Minjun vorbea cu Yeongju. Seungwoo a văzut-o întorcându-se imediat și îndreptându-se în direcția lui. Zâmbetul ei strălucitor se apropia. Ochii lor s-au întâlnit. Seungwoo a dat din cap în semn de salut.

„Bună. Eu sunt Hyun-

„Autorul Hyun Seungwoo, nu? Ochii ei blânzi străluceau. Seungwoo nu a putut ține pasul cu entuziasmul ei, așa că a dat pur și simplu din cap.

„Bună, eu sunt Lee Yeongju, fondatorul librăriei. Mă bucur foarte mult să vă cunosc și vă mulțumesc că ați acceptat să participați la

discuția despre carte.

Brusc conștient de căldura emanată de cafeaua pe care o ținea în mână, Seungwoo a răspuns: „Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt cel care ar trebui să vă mulțumească pentru invitație”.

Fața lui Yeongju s-a luminat, ca și cum ar fi spus ceva extrem de emoționant.

„Mulțumesc că ai spus asta.

Seungwoo a fost atât de tulburat de răspunsul ei încât nu a putut nici măcar să dea din cap. Yeongju a crezut că era puțin rigid, dar ea a atribuit asta nervilor înainte de o discuție și a continuat.

'Discuția despre carte este programată la ora 19:30, dar de obicei așteptăm zece minute înainte de a începe. Veți sta de vorbă cu mine timp de o oră înainte de a primi întrebări din sală timp de douăzeci până la treizeci de minute. Nu ezitați să stați în cafenea până începe discuția.

„În regulă”, a spus Seungwoo. A continuat să se uite la Yeongju. S-a întrebat dacă era nepoliticos, dar pentru că și ea se uita la el ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru, nu și-a putut lua ochii de la el. Nefiind la curent cu gândurile lui interioare, Yeongju și-a menținut privirea pentru o vreme înainte de a spune: „Trebuie să rezolv niște lucruri. Ne vedem mai târziu. Abia când ea a plecat, el s-a întors să se uite pe fereastră. Editorul său se îndrepta spre librărie. Seungwoo i-a mai aruncat o privire înainte de a se îndrepta spre ușă pentru a-l întâmpina.

*

„În regulă, vom începe discuția. Domnule Hyun, vreți să vă prezentați, vă rog.'

'Bună. Sunt Hyun Seungwoo, autorul cărții Cum să scrii bine. Sunt încântat să fiu aici.

Erau mai mult de cincizeci de persoane în public, inclusiv unele

care nu se preînscriseseră. Toată lumea a aplaudat cu entuziasm. Yeongju adunase toate scaunele pe care le dețineau, chiar și propriul ei scaun de lucru, și canapeaua cu două locuri, de obicei lângă biblioteci. Seungwoo și Yeongju s-au așezat față în față, la aproximativ un metru distanță de public. Cum scaunele erau dispuse în unghi, nu era nevoie să întoarcă capul pentru a vorbi unul cu celălalt.

Seungwoo a părut puțin nervos la început, dar și-a recăpătat calmul în scurt timp. Făcea o pauză înainte de a răspunde la o întrebare, dând impresia că încearcă mereu să găsească cel mai potrivit cuvânt și verifică dacă s-a exprimat clar. Vorbea încet, dar nu era plictisitor. Yeongju se uita cu interes la felul în care vorbea. Părea să semene foarte mult cu ceea ce își imaginase ea despre el pe baza scrierilor sale, ca și cum personalitatea sa din viața reală se îmbina perfect cu cea de scriitor. Fața aceea calmă, expresia stoică, ridicarea ușoară a colțurilor gurii când zâmbea, poziția buzelor care îl făcea să pară grijuliu (deși nu în măsura în care s-ar da peste cap să facă ceva ce nu-i plăcea). Era din cauza gurii lui?

Yeongju s-a simțit în largul ei pe tot parcursul discuției, fie că îi punea întrebări, fie că îi asculta răspunsurile. Chiar și atunci când a fost confruntat cu întrebările ei dificile, el nu s-a tulburat și și-a adunat calm gândurile înainte de a răspunde încet, la fel ca acum.

Mai mult de jumătate dintre spectatori erau urmăritori ai blogului său. Unuia dintre ei el i-a corectat propozițiile (Seungwoo și adepții săi îi spuneau „tăierea propozițiilor”) și, potrivit lui, experiența a fost ca o epifanie. Publicul a chicotit. Yeongju a adăugat că era o urmărită târzie a blogului său și că urmărise acel „incident” de pe margine, ceea ce a stârnit o altă rundă de râsete. Alegându-și cuvintele cu grijă, ea a încercat să formuleze următoarea întrebare într-un mod care să nu-l facă să se simtă prea împovărat.

„Pot să te întreb cum te-ai simțit atunci? Cred că mulți dintre noi de aici suntem curioși.

Seungwoo a dat din cap.

'Deși am încercat să fiu calm în scrisul meu, am fost, de fapt, foarte agitat. Chiar m-am gândit să-mi închid blogul. Mă face să mă simt inconfortabil să scriu, gândindu-mă cum cuvintele mele îi pot răni pe alții.

'Acum că ai menționat asta, cred că abia ai actualizat categoria „Aceasta este o propoziție proastă” după acel incident.'

'Da. Am făcut mai puține din acele postări.'

'A fost din cauză că te-ai simțit inconfortabil?'

'Și asta. De asemenea, nu aveam timp. Scriam această carte.

„Când directorul acelei edituri te-a abordat pentru a edita traducerea, ai fost de acord imediat?

„Nu.” Și-a înclinat capul ca și cum ar fi încercat să-și amintească ordinea evenimentelor. 'Nu sunt un editor profesionist.'

'Tu? Autorul care a scris o carte despre scris?' Yeongju a râs, iar Seungwoo s-a corectat imediat.

'Adică, nu este profesia mea. De asemenea, nu m-am gândit niciodată să editez o carte întreagă. Am deliberat mult timp și mi-am spus, bine, voi încerca o dată. De asemenea, pentru că îmi părea rău pentru CEO.

'Pentru că a criticat necruțător cartea?'

„Nu. Acea carte a fost publicată fără eforturi suficiente și nu-mi pare rău că am subliniat acest lucru.

Limba ascuțită a lui Seungwoo era mai evidentă în vorbire decât în scris. A fost din cauza tonului său, ca și cum ar fi spus ceva evident, sau din cauza aurei sale?

'Am simțit că modul în care am abordat problema a fost ca și cum aș fi încolțit pe cineva și îmi pare rău pentru asta. Este un defect al

meu. S-a uitat la Yeongju în timp ce vorbea. „Este un defect pe care am dificultăți în a-l depăși. Întotdeauna sunt logic, iar atunci când cealaltă persoană este emotivă, încerc să compensez prin creșterea logicii, care poate părea rigidă și neclintită. Sunt conștientă de acest defect al meu și încerc să fiu atentă la el. Dar, uneori, este dificil”.

Yeongju l-a privit cu interes pe Seungwoo discutând despre slăbiciunea sa în timpul discuției. Poate că această sinceritate a făcut ca discuția să fie departe de a fi plictisitoare, chiar dacă era serioasă. S-a uitat la oră înainte de a-și continua întrebările.

„La ce te concentrezi când citești sau scrii? Este vorba de propoziții?

„Nu, deși mulți ar fi crezut asta.

„Atunci ce este?

„Vocea. Vocea autorului. Dacă autorul are o voce puternică, chiar și atunci când propozițiile sunt puțin stângace, scrisul va fi totuși puternic. Propozițiile bine redactate pot, de asemenea, să pună în valoare o voce puternică, făcând-o să strălucească.

„Puteți detalia?

'Propozițiile prost scrise pot distrage atenția cititorilor de la o voce altfel slabă sau neremarcabilă, făcând-o să pară mai tolerabilă pentru că atenția lor se concentrează în schimb pe propoziții. Într-un fel, propozițiile necizelate ascund slăbiciunea vocii, făcând-o să pară mai acceptabilă.

„Și opusul este de asemenea adevărat.

'Da, propozițiile prost scrise adesea ascund o voce puternică, iar când se întâmplă asta, trebuie doar să curățați propozițiile pentru ca vocea să strălucească'.

„Înțeleg ce vrei să spui. Yeongju a dat din cap în timp ce se uita la Seungwoo, care s-a uitat și el la ea. Când ochii lor s-au întâlnit, ea a întrebat: „Următoarea întrebare este ceva ce chiar vreau să te întreb.

Domnule Hyun, cât de mult semănați cu scrisul dumneavoastră?

Ochii ei străluceau – la fel ca atunci când îl salutase cu puțin timp în urmă. Acum se uită la mine cu aceeași sclipire în ochi. Înseamnă asta ceva? se gândi el. Era curios, dar a încercat să se concentreze din nou asupra răspunsului la întrebare.

'Aceasta este cea mai grea întrebare din seara asta.'

„Serios?

'Aș vrea să provoc această întrebare. Există cineva care poate ști sigur? Chiar dacă eu sunt persoana care a scris-o, pot eu – sau oricine – să fiu sigur dacă o persoană seamănă sau nu cu ceea ce scrie?'

Și-a dat seama că modul în care ea făcea legătura între scris și autor în timp ce citea ar putea fi ceva străin pentru alții. Când s-a gândit la asta, pentru ea era doar un pic de divertisment, nimic mai mult sau mai puțin. Ar putea fi interpretată chiar ca o întrebare nepoliticoasă sau incomodă, ca și cum ar spune: „Nu emani aceeași vibrație ca scrisul tău”. Dar nu asta a fost deloc intenția ei. Ea nu dorea să îl facă de râs pe autor.

„Hmmm . . . Cred că este posibil.

Seungwoo s-a uitat la Yeongju, plină de curiozitate. „Cum?

'Când citesc ceva de Nikos Kazantzakis, îmi formez o imagine cu el. De exemplu, el stând lângă fereastra unui tren și privind solemn pe fereastră.'

„De ce această imagine?

'Îi plăcea să călătorească. Și este un scriitor care pătrunde adânc în viață.

Seungwoo i-a ținut privirea dar nu a răspuns.

'Cred că nu era genul vorbăreț care bârfește oamenii pe la spate.'

„Ce te face să crezi asta?

„Scrierile lui îmi spun asta.

Scrierile lui . . . A făcut o pauză, clipind de câteva ori.

'Hmm . . . după ce am auzit ce ai spus, cred că pot să-ți spun asta: Nu-mi place să mint, așa că mă abțin să spun prea multe și fac tot posibilul să scriu ceea ce cred eu că este adevărul'.

„Ați putea detalia acest lucru?

'Ân timp ce scriu, este posibil să includ neintenționat neadevăruri. De exemplu, să spunem că nu m-am uitat la niciun film în ultimul an. Într-o zi, aș putea concluziona că, dacă nu m-am uitat la niciun film, înseamnă că nu-mi plac. Mai târziu, s-ar putea să uit ce s-a întâmplat cu adevărat și să cred pur și simplu că nu-mi plac filmele. În scrisul meu, aș putea include în mod subconștient propoziția „Nu-mi plac filmele". Nu este nicio minciună, nicio greșeală, pentru că asta este ceea ce cred. Adevărul ar putea fi că îmi plac filmele, doar că am fost prea ocupat. Dacă mă mai gândesc puțin, s-ar putea să reușesc să aflu adevărul; dacă nu, s-ar putea să scriu neintenționat un neadevăr".

„În acest caz, propoziția corectă ar trebui să fie . . .

'Nu m-am uitat la un film în ultimul an. Sau nu am putut.

Conversația a decurs fără probleme, susținută de chimia lor și de un public implicat. Publicul a intervenit în timpul sesiunii de întrebări și răspunsuri, iar întrebările au variat de la „Inteligența dumneavoastră este rezultatul naturii sau al educației?" la „Sunteți mulțumit de ceea ce scrieți?", iar persoana care a pus ultima întrebare a continuat prin a semnala o greșeală pe pagina 56, la a douăzeci și cincea propoziție. Seungwoo a părut deosebit de interesat de ultimul comentariu și a avut o discuție lungă cu cel care a pus întrebarea, ajungând în cele din urmă la concluzia că au stiluri de scriere diferite.

Publicul a fost primul care a plecat după încheierea evenimentului, urmat la scurt timp de Seungwoo și editorul său. Minjun, care rămăsese din nou după orele de lucru, a ajutat-o pe Yeongju să facă ordine. După ce totul a revenit la locul lui, ea a luat două beri îmbuteliate din frigider. Stând unul lângă altul în librăria goală, au

băut în tăcere. Minjun a înghițit berea.

„Cum te simți? Să-ți întâlnești autorul preferat?

„Grozav, desigur.

„Poate ar trebui să caut și eu un autor care îmi place.

„Bună idee.

În timp ce își bea berea, Yeongju a încercat să-și amintească dacă a făcut vreo greșeală în timpul discuției. I-ar fi plăcut să o transcrie. Trebuia să pregătească transcrierea pentru rețelele de socializare în cursul săptămânii, iar apoi să treacă direct la pregătirile pentru următoarea prezentare de carte. Astăzi, cel puțin, nu se simțea ca o corvoadă.

„Autorul acela pare perpetuu obosit.

Yeongju a râs cu voce tare. Râzând pentru sine, și-a amintit de fața lui obosită. Serios. Sinceră. Atent la fiecare întrebare. Răspunsurile lui sincere. Semăna foarte mult cu scrisul lui, se gândi ea.

O seară de duminică liniștită

Yeongju era adesea sfătuită să își ia liber lunea în loc de duminică. Vânzarea de cărți este în principal o afacere de weekend, îi spuneau ceilalți librari. Ea s-a gândit pentru scurt timp să le urmeze sfatul pentru că avea sens din punct de vedere comercial. Dar s-a gândit, de asemenea, că ar trebui să se bucure de o parte din weekend. Într-o zi, spera să aibă o săptămână de lucru de cinci zile, după ce librăria „își va găsi locul” în comunitate, și atunci ar putea închide lunea.

Totuși, ce ar însemna ca librăria să își „găsească locul”? Să ofere un salariu echitabil angajaților săi și, în același timp, să câștige suficient pentru a se hrăni? Sau să obțină profituri mari, ca orice altă afacere? Indiferent care dintre cele două variante era, un gând îngrozitor o frământa: că librăria s-ar putea să nu se impună niciodată în comunitate. În acest caz, ce ar trebui să facă? Să închidă librăria,

așa cum își propusese, sau să găsească o altă cale de a salva afacerea?

În ciuda frământărilor legate de viitor, duminica era încă o zi bună. Avea toată ziua la dispoziție, din momentul în care se trezea și până se culca. Era atât extrovertită, cât și introvertită; în timp ce îi plăceau clienții, o slujbă cu contact cu oamenii o extenua. Erau momente la serviciu când, brusc, era cuprinsă de dorința de a se ascunde undeva singură. În zilele în care trebuia să își petreacă întreaga zi interacționând și socializând cu oamenii, uneori avea insomnii noaptea. Avea nevoie de „timpul ei", chiar dacă era vorba să stea singură în tăcere timp de o oră. De aceea, duminicile erau prețioase pentru ea. Cel puțin pentru o zi, ea scăpa de anxietatea socializării.

Duminica, se trezea la ora nouă. După ce se spăla pe față, își făcea o ceașcă de cafea. În timp ce sorbea din cafea, se gândea cum să-și petreacă ziua, chiar dacă știa că nu va face prea multe. Când i se făcea foame, lua primul lucru pe care îl vedea în frigider și se așeza la masa din sufragerie pentru micul dejun. După micul dejun, tot la masă, descărca o emisiune de varietăți și râdea de câteva episoade în următoarele câteva ore, fără să se miște din sufragerie până când era timpul să se culce.

Apartamentul lui Yeongju era mobilat sumar. În camera ei era un pat și un dulap; celălalt dormitor era tapetat cu cărți. În bucătărie se afla un mini-frigider potrivit pentru o persoană, iar în sufragerie era un birou imens, un scaun, o măsuță și o bibliotecă joasă și îngustă. Se gândise pentru scurt timp la sugestia lui Jimi de a adăuga, cel puțin, o canapea cu două locuri, dar a decis că camera era bine așa cum era.

Nu vedea nevoia de a umple spațiul. Goliciunea era, de asemenea, o vibrație. Acestea fiind spuse, casa ei avea ceva din belșug – iluminat. Numai în sufragerie erau trei lămpi de podea: una lângă ferestrele care dădeau spre balcon, una lângă birou și una lângă ușa dormitorului ei. Îi plăcea cum lămpile aruncau o lumină blândă

asupra a tot ceea ce atingeau.

Pe biroul mare se afla un laptop de același model ca cel pe care îl folosea în librărie. Când era acasă, își petrecea cea mai mare parte a timpului la masă. Astăzi, ca în orice altă duminică, a continuat să stea acolo după micul dejun pentru a căuta noi emisiuni de varietăți la care să se uite. Nu-i plăceau emisiunile de lungă durată, preferându-le pe cele mai scurte, care erau difuzate timp de câteva luni. Când ceva ce îi plăcea să urmărească se termina, simțea ca o resetare a emoțiilor ei.

În zile ca aceasta, când nu găsea emisiuni noi la care să se uite, Yeongju se întorcea la vechile ei preferințe. Îi plăceau în special emisiunile de varietăți produse de Na Yeong-seok PD. Toate erau despre oameni buni care purtau conversații minunate în fața unui peisaj frumos. Vizionarea unui conținut atât de sincer și de călduros avea un efect calmant asupra ei. Dintre programele lui Na PD, preferatul ei a fost Youth Over Flowers, în special episoadele în care distribuția a mers în Africa și Australia. Nu le cunoștea pe celebrități, dar zâmbetele lor tinerești și luminoase o făceau să se simtă bine și liniștită.

Urmărind emisiunea, îi era dor de tinerețea ei, o perioadă în care trebuia să fie vie, dar căreia îi lipsea vigoarea tinereții. Se gândea la tinerețe ca la un moment efemer, o utopie de neatins, precum cerul senin din Australia, zâmbetele fermecătoare ale idolilor tineri și arătoși care se întâlneau într-o călătorie de neuitat. Tinerețea nu era ceva de care te puteai agăța. O amuza gândul că tânjea după o perioadă pe care nu o trăise niciodată.

A pus primul episod din călătoria în Africa. Chiar dacă era a treia oară când se uita, era hipnotizată de peisajul maiestuos și zâmbea la idolii tineri care se distrau de minune râzând și legând prietenii prin activități. Dacă ar fi fost acolo, și ea ar fi vrut să urce pe dunele de

nisip și să stea pe vârf. Cum ar fi să privească răsăritul sau apusul de soare de pe vârf? Ar aplauda tare? Sau ar simți singurătatea? Poate că ar începe să plângă.

După al patrulea episod, s-a uitat pe fereastră. Soarele apunea. Îi lipsea mai mult decât tinerețea, acest moment al zilei, cu ultimele raze care se stingeau în amurg. Își dorea să facă o plimbare sub cerul întunecat. La fel ca tinerețea, era o clipă trecătoare, dar nu era nevoie să se jelească, când urma să vină din nou mâine și poimâine. Dorind să se apropie, și-a mutat scaunul la fereastră, înfășurându-și mâinile în jurul genunchilor ridicați în timp ce privea zorii unei nopți de iarnă.

Se obișnuise să petreacă o zi întreagă fără să vorbească. La început, când locuia singură, spre seară, încerca în mod deliberat să scoată niște sunete de genul „ahhhhh", înainte să izbucnească în râs de comportamentul ei ridicol.

Dar acum, ea trata tăcerea ca pe o zi de odihnă pentru vocea ei și era perfect în largul ei. Când nu vorbea, vocea ei interioară devenea mai puternică. Nu vorbea, dar tot își petrecea întreaga zi gândind și simțind. În loc de sunete, ea se exprima prin cuvântul scris. Uneori, scria chiar și trei eseuri într-o singură duminică. Dar acestea îi aparțineau numai ei și nu erau niciodată împărtășite cu nimeni altcineva.

Camera de zi era acum întunecată ca smoala. Ea s-a ridicat, a aprins toate cele trei lumini și s-a așezat din nou. Un timp mai târziu, s-a ridicat, a mers la biblioteca din fața măsuței și a scos două cărți. Cu câteva zile în urmă, începuse să citească o poveste în fiecare seară din fiecare dintre cele două colecții de povestiri: Too Bright Outside for Love[3] și Shoko's Smile. Pentru început, alternase între cele două cărți, iar astăzi, citise Too Bright Outside for Love.

Cea de-a șasea povestire din colecție se numea „Waiting for Dog".

Povestea începe cu o mamă care pierde câinele familiei în timpul unei plimbări, iar fiica ei se întoarce din străinătate pentru a-l căuta împreună. Traumele nerezolvate din trecut – violența domestică și violul – forțează personajele să se confrunte cu problemele lor în timp ce se luptă cu suspiciunile și, în cele din urmă, cu o mărturisire. În ciuda greutății poveștii, finalul este plin de speranță. Când Yeongju a terminat ultima propoziție, s-a întors la pagina anterioară și, pentru prima dată în acea zi, a vorbit cu voce tare pentru a citi câteva fraze.

„Orice posibilitate începe de la ceva mic – cum ar fi sucul de mere pe care îl bei în fiecare dimineață – dar poate schimba totul."[4]

Yeongju iubea astfel de povești. Poveștile oamenilor care trec prin momente dificile, care fac câte un pas înainte, căutând alinare în licărirea luminii la orizont; poveștile oamenilor hotărâți să continue să trăiască în ciuda suferințelor lor. Povești despre speranță – nu cea nesăbuită sau inocentă, ci ultima licărire de speranță în viață.

A citit fraza cu voce tare o dată și și-a mai trecut ochii peste ea de câteva ori înainte de a se îndrepta spre bucătărie. Aprinse lumina, scoase două ouă din frigider și le sparse într-o tigaie unsă cu ulei de măsline. În timp ce ouăle sfârâiau, ea a luat puțin orez pentru a umple o jumătate de castron de supă. A așezat cele două ouă cu partea însorită în sus peste orez, stropindu-le cu o jumătate de lingură de sos de soia. Orezul cu ouă și sos de soia – cu două ouă – era preferatul ei. Două ouă erau perfecte. Suficient cât să acopere fiecare bob de orez cu gălbenușul de ou lichid.

Yeongju a stins luminile din bucătărie și a amestecat orezul cu o lingură în timp ce se întorcea la fereastră și se așeza în aceeași poziție ca în urmă cu cinci minute. Și-a mâncat cina în timp ce privea pe fereastră. Apoi a luat Shoko's Smile. Mestecând o gură de ou și orez, privirea ei a trecut peste pagina de conținut și a aterizat pe a șasea poveste: „Michaela”. Se părea că și aceasta era povestea unei mame

și a unei fiice. Când a început să citească primul rând, nu se aștepta să plângă în hohote până la sfârșitul poveștii.

Ca în orice altă zi, adormea în timp ce citea. Petrecerea unei astfel de duminici odihnitoare o făcea să își dorească să poată face același lucru încă o zi pe săptămână, dar o liniștea gândul că nu va fi prinsă în aglomerația de luni dimineața și că va putea merge la serviciu simțindu-se fericită. Dacă viața ar continua în acest ritm sau, cu puțin noroc, un pic mai relaxată – dacă s-ar bucura de un pic mai multă libertate – Yeongju se gândea că și-ar putea trăi restul zilelor așa.

3 Kim Keum-hee, 너무 한낮의 연애 Neomu Hannajui Yeonae (Munhakdongne, 2016)

4 Kim, Neomu, 177.

Arăți groaznic. Ce este în neregulă?

Minjun a discutat intermitent cu prăjitorii de la Goat Beans în timp ce mâinile lui erau ocupate să scoată boabele stricate. Aceștia i-au spus să stea jos și să lucreze confortabil, dar el a ignorat sugestia și a continuat să stea în picioare cu spatele aplecat în față.

Jimi a întârziat”, a spus Minjun nimănui în mod special.

'Se întâmplă o dată la câteva luni', a răspuns unul dintre ei.

„Se întâmplă ceva?”, a întrebat el.

'Păi, nu știm. În acele zile, sună doar să spună că vine mai târziu”, a spus prăjitorul în timp ce îi trăgea un scaun lui Minjun.

„Oh, multumesc.

„Nu ești tu cel care are ceva în neregulă?

„Ce vrei să spui?

Prăjitorul a arătat spre oglindă. „Cred că nu te-ai uitat la tine acolo?

Minjun a râs, iar prăjitorul a râs și el.

Minjun s-a așezat și a continuat să sită boabele zbârcite și decolorate, pe care le-a aruncat la coșul de gunoi. Boabele care nu mai

puteau fi folosite trebuiau aruncate fără ezitare. Odată ce o boabă stricată – chiar dacă era doar una – era amestecată cu restul, cafeaua avea un gust oarecum dezamăgitor. O singură boabă era suficientă pentru a face diferența. La fel ca boabele proaste, existau și gânduri pe care trebuia să le arunce. Un gând rău era suficient pentru ca sănătatea lui mentală să intre în spirală. A luat o boabă zbârcită, s-a încolăcit ca un om și s-a holbat. Își dorea să poată desface fasolea. A încercat, dar fasolea nu s-a mișcat. A apăsat din nou cu putere. Când era pe punctul de a încerca pentru a treia oară, a intrat Jimi.

„Oh! În sfârșit. Credeam că n-o să te mai văd niciodată aici.

Minjun a tresărit când Jimi s-a apropiat. A încercat să nu-și arate surprinderea, dar probabil că asta l-a făcut să se crispeze și mai nefiresc. Era evident că ea plânsese. Când a zâmbit, ochii i s-au curbat în semiluni umflate.

Tu ai fost cea care mi-a spus să fiu aici pentru fasole. Minjun a încercat să mențină o voce egală.

Jimi a trecut pe lângă el ca să vadă ce fac angajații ei. A verificat cu atenție fiecare comandă, a luat un pumn de boabe proaspăt prăjite și le-a pus aproape de nasul ei. Când s-a îndreptat spre prăjitorul de la mașina de măcinat, acesta a dat din cap și a spus: „Da, asta este.

'Cât mai durează?'

'Âncă zece minute.'

Jimi i-a făcut semn prăjitorului să o sune când cafeaua era gata; el a ridicat din umeri ca răspuns și a arătat spre ușă pentru a-i indica că i-o va aduce în schimb. Semnând un OK, Jimi i-a făcut semn lui Minjun să meargă la biroul ei. Când au ieșit din zona de prăjire, Jimi s-a întors și s-a uitat îngrijorată la fața lui.

„Arăți groaznic. Ce s-a întâmplat?

„Ah. Minjun și-a frecat obrajii cu palma.

'Lumina s-a stins în ochii tăi. De ce arăți atât de înfrântă?'

În schimb, s-a uitat îngrijorat la ea.

'Asta e întrebarea mea. Știi că ochii tăi sunt foarte umflați acum?'

'A, da!' a spus ea în timp ce își apăsa palmele pe ochi. 'Am făcut asta toată dimineața. Ce prostie din partea mea! Am uitat să mă uit în oglindă înainte să vin. Este evident?

El dădu din cap.

„Crezi că ceilalți au văzut?

Încă un semn din cap.

'Ah oricum, nu-mi mai pasă. Să mergem.

Goat Beans deținea mai multe aparate de cafea – modelele populare folosite în cafenele – pentru ca clienții să poată gusta din boabe înainte de a plasa comenzi. Aparatele erau, de asemenea, folosite pentru demonstrații practice, pentru a-i ghida pe proprietarii de cafenele debutanți, precum Yeongju, care nu aveau nicio cunoștință despre prepararea cafelei și despre diferitele tipuri de cafea. Mergând mai departe, ei au format o relație strânsă cu clienții lor, care, odată stabilită, nu se va rupe ușor. Acesta era motivul pentru care Goat Beans se mândrea cu multe conturi de lungă durată.

Despărțiți de o masă de bar, Minjun s-a așezat pe partea exterioară, în timp ce Jimi stătea pe partea cealaltă. Uitându-se unul la fața celuilalt, au chicotit, ceea ce i-a făcut să se simtă mult mai bine.

„Nu-ți mai place munca?”, a întrebat ea.

El a zâmbit melancolic.

„Nu e vorba de asta. Mă simt doar pierdut.

„Pierdut? a repetat Jimi.

'Potrivit lui Boss, ființele umane rătăcesc atâta timp cât încercăm.'

„Și de unde a preluat această replică de data asta?

„Faust al lui Goethe.

'Aigoo. Când o să scape de aerul ei de atotștiutoare? Dacă nu ar sta tot timpul cu mine, mi-ar plăcea să-i scot ideile din cap'.

Amândoi au izbucnit în râs în același timp.

'Deci, ce este? Faci un efort și de aceea te simți pierdut?'

'Am încercat să schimb subiectul, dar tu refuzi să-l lași baltă.'

Jimi a dat din cap. „Da, sunt momente când vrem doar să mergem mai departe.

„Și tu simți la fel?

„Despre ce?

'Motivul pentru care ai plâns. Și tu vrei să treci peste asta?

Tocmai când Jimi era pe punctul de a spune ceva, prăjitorul a venit cu doi saci de cafea măcinată ambalată în vid – unul de 2 kg și unul de 250 g. Jimi a arătat spre punga cea mai mică.

„Ce este asta? O dai lui Minjun?

Prăjitorul a făcut un gest de 'da' și i-a făcut cu ochiul lui Minjun înainte să plece.

'Are ceva în gură? De ce nu vorbește?'

„Ei bine, nici tu nu ai vorbit. Minjun a mimat gestul ei de chemare.

'Mă rog, nimic nu merge cum vreau eu. Ăsta e felul lui de a se răzbuna, nu?

Jimi s-a ridicat în picioare și s-a dus la dulap, de unde a luat filtre de hârtie, un picurător, un pahar de sticlă și un ceainic cu gât de gâscă. A umplut ceainicul electric cu apă filtrată și l-a pornit, ridicând capacul după ce apa a fiert. În timp ce aștepta ca apa să se răcească ușor, a montat un filtru de hârtie pe picurător și l-a așezat deasupra vasului.

„Să facem astăzi o picurare manuală.

Turnând apă fierbinte în ceainicul cu gât de gâscă, a întrebat: „Îți amintești cum se face asta?

„Da.

„Ați încercat asta acasă?

„De multe ori.

'Bine. Va fi la fel ca data trecută. Azi mă bazez doar pe instinct, dar ar trebui să folosești un cântar pentru a fi precis. Dacă ai întrebări, întreabă.

Jimi a turnat apa fierbinte prin filtrul de cafea înainte de a adăuga pudra de cafea fin măcinată pe filtrul umezit. Ținând fierbătorul cu gât de gâscă stabil, a turnat încet puțină apă pentru a satura boabele uscate în timp ce murmura pe jumătate pentru sine.

„Într-adevăr, obții o aromă mai bogată cu un picurător manual. Ciudat . . . când o mașină este mai precisă”.

Minjun a observat cu atenție în timp ce turna încet apa în sensul acelor de ceasornic, pornind din centrul zațului îmbibat și învârtindu-se în cercuri. Terminând o tură, a făcut o pauză și a spus: „Uite, uită-te la floare”, înainte de a continua o a doua turnare din centru spre margine. Minjun a ascultat cum cafeaua picura încet în sertar.

'Ântotdeauna am probleme în a decide când să opresc turnarea', a spus el.

'Când ritmul încetinește, e timpul să mă opresc. Dacă vă place o aromă mai acidă, atunci continuați puțin mai mult.

Cunosc teoria. Dar uneori mă întreb dacă cineva știe cu adevărat când anume cafeaua este cea mai bună”.

„Nu știm cu toții. Doar ai încredere în instinctul tău. Singura cale este să o faci des și să o bei des. Și să bei cafeaua pe care o prepară alții.'

„Bine.

'Crede-ți instinctul. Ai un simț destul de bun.'

„Uneori mă întreb dacă te pot crede.

Jimi chicoti în timp ce lua două cești de pe rafturi.

'Ce e de gândit? Doar crede pe cine vrei să crezi.'

A turnat cafeaua și i-a înmânat lui o ceașcă înainte de a-și turna și

pentru ea.

„Bea asta și o să vrei să mă crezi cu adevărat.

Inhalând aroma cafelei, au luat o înghițitură și s-au uitat unul la celălalt cu uimire.

E foarte bună”, a exclamat el lăsând ceașca jos.

„Bineînțeles”, a spus ea, arătând ca și cum i-ar fi anticipat reacția. Cu înghițituri mici de cafea, au purtat discuții mărunte; conversații care rămâneau pe moment, cuvinte care nu trebuiau să fie reținute pentru mult timp. Pentru o vreme, a fost liniște înainte ca Jimi să vorbească, cu privirea fixată pe ceașca ei.

„Am vrut să trec mai departe.

Minjun și-a ridicat privirea și a așteptat ca ea să continue.

'Dacă doar trecerea peste subiect ar putea să-l facă să pară banal. Dar nu merge așa cum vreau eu. Atâta timp cât este vorba despre acel bărbat, întotdeauna se taie prea adânc.

„S-a întâmplat ceva?

La fel ca de obicei. Dar de data asta, reacția mea a fost prea explozivă. Chiar și eu am crezut asta. Aproape că l-am pălmuit.'

Jimi a încercat să zâmbească, dar expresia ei s-a prăbușit.

'Ce este mai exact familia? Ce are familia care mă face să-mi pierd complet controlul? Minjun, ai planuri de căsătorie?'

Deși avea 30 de ani, nu se gândise niciodată serios la căsătorie. Chiar mă pot căsători? Uneori gândul îi trecea prin minte, dar niciodată nu se gândise la asta mai profund.

„Nu știu.

„Trebuie să te gândești bine.

„Bineînțeles.

„Nu trebuia să mă căsătoresc. Nu ar fi trebuit să mă leg de acel bărbat și să fac din el o familie. A fost bun ca amant. Sau am fi putut fi doar cunoștințe. Nu e cineva cu care aș vrea să trăiesc, deși nu aș fi

știut asta înainte să mă căsătoresc.

„E adevărat.

Cafeaua asta e încă bună chiar și când e călduță, nu?

„Oh, da.

A existat un moment de tăcere înainte ca Minjun să vorbească.

„Părinții mei au o relație bună. Nu s-au certat niciodată. Sau cel puțin nu în fața mea.'

„Wow, asta e o ispravă.

'Nu m-am gândit prea mult la asta când eram mai tânăr, dar am ajuns să realizez cât de uimitor este. Am trăit ca o echipă, ca trei coechipieri care au fost legați împreună pentru o competiție.'

„Se pare că aveți o familie armonioasă.

„Da . . . dar . . .

„Dar ce?

Minjun a bătut în mânerul paharului și a ridicat privirea.

'M-am gândit că nu e bine ca familia să fie atât de unită, că ar trebui să existe o anumită distanță. Nu știu, deocamdată, dacă e un mod corect de a gândi, dar am de gând să mă gândesc la asta și să văd unde mă duce.

„Să te ții de gând?

'E ceva ce mi-a spus Boss. Când ai gânduri, ține-te de ele, vezi unde te duc și, pe măsură ce trece timpul, vei afla dacă ai avut dreptate. Niciodată să nu decizi de la început dacă ceva este bine sau rău. Cred că ea are dreptate. Așa că am de gând să mă țin de ea și să acționez în consecință. Nu e mult, dar am de gând să păstrez distanța pentru o vreme și să nu mă gândesc la părinții mei pentru o vreme".

Așa cum i-a spus Yeongju, Minjun a decis să aibă o părere bună despre el pentru moment.

Și-au golit ceștile. Cum poate cafeaua călduță să aibă încă un gust atât de bun? se întreba el. Existau doar două răspunsuri posibile:

boabe bune, abilități bune. Jimi a dat ceștile la o parte și s-a ridicat.

„Ar trebui să pleci.

Minjun s-a ridicat, punând cafeaua în geantă. Își luă rămas bun din cap, dar când era pe punctul de a pleca, se întoarse din nou. Jimi, care strângea masa, s-a uitat în sus și și-a ridicat sprâncenele.

'Nu știu dacă e locul meu să spun asta, dar poate că și tu ar trebui să te gândești mai bine.'

„Despre ce?

'Despre familie. Să devii o familie nu înseamnă că trebuie să rămâi o familie. Dacă nu ești fericit, ei nu sunt oamenii pe care să-i ții alături de tine'.

Jimi a rămas tăcută. Îi plăcea ceea ce tocmai spusese Minjun. El își făcuse curaj să-i spună ceva ce ea nu îndrăznise să spună cu voce tare. Ea zâmbi și făcu un gest de OK. Nu era chiar locul lui să spună asta, dar în timp ce Minjun părăsea Goat Beans, nu avea regrete. Voia să îi spună de mult timp.

Cum privim munca

Câte unul și câte doi, membrii clubului de carte au intrat în librărie. Cei nouă, inclusiv Yeongju, au format un cerc. Pornind de la lider, Wooshik, și mergând în sensul invers acelor de ceasornic, fiecare a avut timp să „vorbească despre orice". Unul câte unul, au povestit câte ceva despre viața lor: Mi-am tăiat părul. Am început o dietă. M-am certat cu un prieten și nu mă simt prea bine. Sunt un pic deprimată pentru că mă simt de vârsta mea. Ceilalți le răspundeau încurajator: noua coafură ți se potrivește, arăți minunat acum. Nu este nevoie să ții dietă. Se pare că prietenul tău greșește. Și noi, cei mai tineri, suntem deprimați, deci nu e vorba de vârsta ta.

În acea zi, din nou, Minjun nu a vrut să meargă acasă încă. După ce s-a asigurat că nu sunt clienți care ar putea comanda o cafea, a tras

un scaun și s-a așezat liniștit pe marginea cercului. Toată lumea s-a deplasat automat un pic pentru a-i face loc. Minjun a fluturat din mâini pentru a arăta că se simte bine acolo unde se află, dar când ceilalți au gesticulat și mai insistent, el și-a tras scaunul în față și li s-a alăturat. În această seară, cartea despre care discutau era Refuzul muncii: The Theory and Practice of Resistance to Work.

„Să începem. Dacă doriți să luați cuvântul, ridicați mâna și o puteți face. Ca de obicei, sunteți bineveniți să interveniți la momentele potrivite, dar vă rog să vă abțineți de la a întrerupe pe cineva în mijlocul unei propoziții.

Nimeni nu a vorbit; toată lumea aștepta. În cadrul clubului de lectură, nu exista nicio presiune pentru a vorbi. Vorbeau dacă doreau; dacă nu, era în regulă să asculte. O clipă mai târziu, o doamnă în vârstă de douăzeci de ani – cea care se certase cu prietena ei – a ridicat mâna.

„Se prezice că vor fi mai puține locuri de muncă în viitor din cauza inteligenței artificiale și a automatizării, așa că sunt foarte îngrijorată. Nu-mi pot petrece toată viața făcând munci ocazionale. Îmi puneam speranțele în faptul că guvernul va face tot posibilul pentru a crea mai multe locuri de muncă. În ceea ce privește modul de a realiza acest lucru, ei ar trebui să fie cei care să vină cu o strategie. Dar aici, la pagina treisprezece, există un pasaj care spune așa”.

Văzând că toată lumea își deschide cărțile, Minjun s-a strecurat liniștit până la rafturi și s-a întors cu un exemplar. Doamna a citit pasajul cu voce tare.

"'Ce este atât de grozav la muncă încât societatea încearcă în mod constant să creeze mai mult din ea? De ce, la apogeul dezvoltării productive a societății, încă se consideră că este nevoie ca toată lumea să muncească în cea mai mare parte a timpului?"5

„Chiar zilele trecute, cineva de aici din clubul de lectură a spus că

cărțile sunt topoare. Când am citit această frază, am simțit că am fost lovit în cap cu una. Da, ce este atât de uimitor în legătură cu munca încât să fim obsedați de faptul că avem o slujbă? Ceea ce ar trebui să ne preocupe nu este munca, ci dacă ne putem hrăni singuri. M-am gândit că ceea ce ar trebui să facă guvernul nu este să creeze mai multe locuri de muncă, ci să găsească o modalitate prin care cetățenii să își câștige existența".

Nimeni nu a spus nimic. Minjun se obișnuise cu momentele de tăcere dintre ele. După un moment, un bărbat în jur de 40 de ani (care era la dietă) a vorbit.

'Trebuie să muncești pentru a-ți câștiga existența. Asta ne-a inculcat societatea, așa că nu sunt în stare să separ imediat cele două concepte. Lectura cărții mă face să simt că a trăi fără un loc de muncă este teoretic posibil, dar încă îmi este greu să îmbrățișez ideea – este prea idealistă. Dar cartea mă ajută să înțeleg mai bine de ce am o anumită părere despre muncă – de ce cred că este benefică pentru oameni, de ce cred că schiorii sunt oameni leneși și inutili și de ce am depus atâtea eforturi pentru a-mi găsi un loc de muncă bun. Sunt singurul care se simte gol după ce a citit această carte? E ca și cum cartea ne-ar spune că viziunile și perspectivele noastre actuale asupra muncii au fost modelate în mod arbitrar de oameni din trecut, iar noi suntem aici, acceptându-le ca și cum ar fi un adevăr universal".

'Și eu mă simt goală', a spus femeia în vârstă de 30 de ani care tocmai se tunsese. 'Etica puritană a muncii a influențat și modul în care ne gândim la muncă – plasând munca pe un piedestal moral. Cei care muncesc sunt membri care contribuie la societate; cei care schiază sunt inutili. Este ridicol că ideea de muncă grea ca modalitate de a obține mântuirea a supraviețuit secolelor, traversând timpul și spațiul pentru a fi transmisă unor oameni ca mine – o persoană nereligioasă care trăiește în Coreea secolului XXI și care se agață

precar de slujba mea. Încă de când eram copil, eram hotărât să lucrez când voi fi mare. Mi-am spus că voi fi o femeie cu o carieră extraordinară. Voi divorța de orice bărbat care va îndrăzni să stea între mine și obiectivul meu”.

Femeia nereligioasă a făcut o pauză și a continuat.

'Problema este că până și ateii au ajuns să devină extrem de pasionați de muncă, imprimându-ne în minte toate lucrurile minunate despre ea: munca îmi face bine. Trebuie să muncesc din greu. Sunt atât de norocos să am o slujbă. O viață fără muncă este cea mai rea”.

„Nu este un lucru rău, nu-i așa? a comentat Wooshik.

'Ei bine, citind cartea asta mă face să simt că nici măcar nu pot spune asta.'

'Care parte a cărții este? Nu-mi amintesc unde am citit-o', spuse femeia în vârstă de cincizeci de ani, care își deplânsese vârsta.

S-a auzit un foșnet de pagini. Minjun și-a amintit ce învățase despre lucrarea lui Max Weber despre etica protestantă în cadrul unui modul opțional la universitate. Etica protestantă a supraviețuit de-a lungul timpului, extinzându-și influența nu numai asupra femeii nereligioase, ci și asupra lui. La fel ca protestanții, el era pregătit să muncească cu sârguință. Deși nu se gândea la muncă ca la o vocație, Minjun, la fel ca bărbatul de 40 de ani, credea că toată lumea s-a născut pentru a munci.

'Aici este. Pagina cincizeci și doi. Am să o citesc', a spus femeia nereligioasă.

'„Problema aici nu este că procesul de muncă nu prezintă oportunități de exprimare și identificare, ci că angajatorul se așteaptă ca lucrătorii să se implice și să se investească pe deplin în muncă.”'6

'Am găsit și eu ceva legat de asta la sfârșitul paginii cincizeci și șase', a spus boboaca universitară care tocmai renunțase anul acesta

la uniforma școlară.

'"Muncitorii sunt, cu alte cuvinte, transformați în «oameni de companie». În Hephaestus, identificarea cu munca a fost promovată prin intermediul unei retorici organizaționale în jurul unor idei precum „echipă" și „familie", menite să încurajeze lucrătorii să simtă un sentiment de devotament și de obligație personală. Idei precum „echipa" și „familia" au rolul de a reîncadra locul de muncă ca un domeniu al obligației etice mai degrabă decât economice, legând lucrătorii mai strâns de obiectivele organizației."7

Bobocul universitar s-a oprit aici.

„Eonnie, cred că tu ești ceea ce se numește o „persoană de companie". Întreaga ta identitate și valoare sunt legate de companie, iar tu lucrezi ca și cum ai deține compania. Se spune aici că întreprinderile folosesc cuvinte precum „echipă" și „familie" pentru a face dintr-un angajat o persoană a companiei. Îmi amintește de cumnatul meu care a fost promovat recent ca șef de echipă și pe care l-am felicitat din toată inima atunci. Dar acum, mi-e frică de cuvântul „echipă". Mă întreb dacă nu cumva și el a fost transformat într-o persoană de companie.

„Dar cred că nu toți cei care muncesc din greu sau cărora le place munca lor sunt oameni de companie. De asemenea, cartea nu are o viziune complet negativă asupra muncii. Cred că bucuria de a munci și dezvoltarea personală pe care o presupune ne pot îmbogăți viața.

Minjun s-a uitat la Yeongju, care vorbise pentru prima dată.

'Acestea fiind spuse, problema este că societatea noastră este prea obsedată de muncă, iar munca ne răpește prea multe lucruri. Este ca și cum am ieși la suprafață din adâncurile muncii pentru a lua o pauză, doar pentru a ne simți complet epuizați. Iar când ne întoarcem acasă după o lungă zi de muncă, nu mai avem energie pentru timp liber sau hobby-uri. Cred că mulți dintre noi vor fi de acord cu această

frază de la pagina nouăzeci și trei.

„Atunci când o proporție semnificativă din timpul nostru este dedicată muncii, recuperării după muncă, compensării pentru muncă sau efectuării numeroaselor activități necesare pentru a găsi, pregăti și păstra un loc de muncă, devine din ce în ce mai dificil să spunem cât din timpul nostru ne aparține cu adevărat."8

Yeongju a continuat. „Ceea ce înseamnă este că muncim prea mult. Iar atunci când munca eclipsează viața, munca devine o problemă'.

Minjun s-a gândit la prima lor întâlnire, când Yeongju subliniase care era programul său de lucru. Probabil că nu se referea la această carte; era ceea ce credea ea că ar trebui să fie munca. Nu ar trebui să copleșească o persoană; nimeni nu poate fi fericit trăind o viață copleșită de muncă.

Sunt de acord”, a intervenit Wooshik. Mie îmi place munca mea. După o zi de muncă grea, mă bucur să savurez o bere în timp ce joc un joc video sau să trec pe la librărie să citesc câteva pagini dintr-o carte. Dar, așa cum a spus Yeongju, dacă munca devine prea multă, vei fi complet epuizat de ea, indiferent cât de interesantă este. Dacă va trebui să trăiesc așa, să fac naveta între casă și birou – chiar și numai pentru o săptămână – probabil că voi muri.

Dacă ai copii acasă, e și mai rău”, a adăugat bărbatul de lângă Minjun.

„Îmi pare rău că aduc vorba despre copii când vorbim despre muncă, dar din cauza muncii, nu pot avea grijă nici măcar de copilul meu. Soția mea a vorbit despre dorința de a se muta în nordul Europei. Nu-mi amintesc dacă este Suedia sau Danemarca, dar se pare că ei îi numesc „latte dads”: tați care termină munca mai devreme pentru a savura o cafea cu lapte în timp ce petrec timp cu copiii lor. Atât eu, cât și soția mea terminăm lucrul după ora nouă. Soacra mea stă cu noi, dar când ne întoarcem acasă, este atât de

obosită încât se duce imediat în pat. Clubul de lectură este singurul hobby pe care am voie să îl am. Activitatea mea de petrecere a timpului liber o dată pe lună. Viața e grea.

„Nu se poate rezolva totul muncind mai puțin?”, a întrebat o femeie în vârstă de 20 de ani, încercând să destindă atmosfera. S-a auzit un murmur, unii din cerc zâmbind, alții părând solemni.

„Mi-ar plăcea să muncesc mai puțin. Problema este cum să o fac pentru același salariu.

'Ar putea fi posibil la marile corporații, dar nu și la întreprinderile mai mici.'

'Și nici acele companii unipersonale care se bazează pe muncitori ocazionali.'

„Practic, aproape nicăieri.

'Ân orice caz, a fi plătit mai puțin pentru a face mai puțină muncă este un nu-nu.'

„Categoric, nu. Nu într-o lume în care fiecare cost crește, iar singurul lucru care stagnează sunt salariile noastre. Iar gândul de a primi și mai puțin...

Mă enervează faptul că bătrânii din turnul de fildeș sunt plătiți cu sume astronomice, iar noi suntem aici, câștigând o nimica toată. Sincer, nu sunt furnicile muncitoare ca noi cele care mențin compania în funcțiune ca un ceas?

„Era și timpul să ne revoltăm”.

Simțind că discuția era pe cale să devieze, Wooshik a ridicat mâna.

'Pentru a rezuma, realitatea este că munca este principalul factor care contribuie la veniturile noastre. Așadar, pentru a trăi, trebuie să muncim”.

Bărbatul în vârstă de 40 de ani a început să spună cum este cel mai bine să trăiești din câștiguri imobiliare, dar, simțind că va duce conversația pe o pistă greșită, și-a îndreptat atenția din nou spre

carte.

'Acesta este motivul pentru care autorul a scris cartea. Pentru că societatea noastră este construită în așa fel încât este posibil să trăiești doar dacă muncești. Cu toate acestea, există mulți oameni în întreaga lume care, din anumite motive, nu își pot găsi un loc de muncă. Cei care muncesc nu pot duce o viață decentă pentru că sunt extenuați tot timpul; cei care nu muncesc, de asemenea, nu pot duce o viață decentă pentru că nu au bani. Cartea afirmă că, dacă oamenii muncesc mai puțin, putem redistribui o parte din muncă celor care nu au un loc de muncă și că acest lucru este teoretic posibil.

„Ei bine, este posibil și în viața reală. Problema sunt cei care nu sunt dispuși să renunțe la o parte din plăcinta lor". Femeia nereligioasă a arătat în sus în timp ce vorbea.

„Încă o problemă. Toată lumea a chicotit.

Discuția dura de mai bine de o oră. Membrii, ca și cum ar fi fost puțin obosiți, au început să stea la taclale. Văzând cum Wooshik nu a încercat să intervină și chiar s-a alăturat pălăvrăgelii, era clar că aceasta făcea parte din fluxul obișnuit. Femeia în vârstă de cincizeci de ani a vorbit.

„Când eram tânără, credeam că sacrificiul de sine și acomodarea cu ceilalți fac parte din datoria mea. Mă bucur să văd că cei mai tineri din ziua de azi gândesc altfel'.

'Ei bine, nu e vorba că noi vedem lucrurile altfel, dar măcar trebuie să vedem o licărire de speranță la capătul acelui sacrificiu. Dar în zilele noastre, nu există nici măcar o fărâmă de speranță. Așadar, nu mai vedem nevoia de a ne sacrifica", au intervenit cei mai tineri.

Doamna mai în vârstă a fost șocată.

„Este chiar atât de rău?", a întrebat ea, privindu-i pe rând, iar ei au dat din cap. Cât de trist este că nu există nici măcar o licărire de speranță'. A suspinat.

Minjun a ignorat conversațiile și și-a îndreptat atenția către capitolul introductiv. Pe scurt, era vorba despre cum creșterea PIB-ului pe cap de locuitor este o măsură slabă a fericirii cuiva, despre cum expansiunea producției și a consumului nu duce automat la o viață satisfăcătoare, despre ascensiunea „downshifterilor" care răstoarnă conceptul tradițional de muncă pentru a urmări mai degrabă satisfacția decât succesul. „Downshifters" ... cartea îi definește ca fiind persoane care renunță la un loc de muncă bine plătit sau renunță complet la muncă. În momentul în care Minjun se întreba dacă este posibil ca ei să-și câștige existența, un bărbat care pretindea că este un downshifter a vorbit.

„Sunt într-un mod downshift chiar acum, așa că mă identific perfect cu cartea.

Bărbatul și-a curățat gâtul și a continuat.

„A trecut aproximativ un an de când am renunțat la slujba mea de trei ani pentru a ajuta la afacerea prietenului meu, pentru a câștiga niște bani de buzunar. Am fost deprimat în cei trei ani în care am lucrat. Era o slujbă pe care mi-o doream, dar, deși o obținusem, mă simțeam mereu frustrată. De asemenea, făceam ore suplimentare tot timpul și, în cele din urmă, mi-am dat demisia. Pentru că, dacă nu o făceam, credeam că aș putea înnebuni. După ce mi-am dat demisia, am acceptat o muncă ocazională de aproximativ patru ore pe zi și am făcut asta timp de patru luni. Am fost fericită doar în prima săptămână. Când prietenii mei buni m-au întrebat, „Hei, ce ai mai făcut?" mă bâlbâiam și nu puteam să dau un răspuns adecvat. Îmi place cum această carte nu vorbește doar despre beneficiile de a fi un downshifter, ci și despre durerea din spatele alegerii. Mă liniștește să știu că nu sunt singurul care se simte ca un idiot. Și îmi amintește de motto-ul meu în viață".

„Ai un motto în viață? Doamna nereligioasă părea amuzată.

'Motto-ul meu este „Există bine și rău în orice”. Nu contează ce este, există întotdeauna două părți ale lucrurilor, așa că îmi spun să nu merg într-un rollercoaster emoțional'.

'Ei bine, atunci, nu este mai simplu să-ți definești motto-ul ca „Nu fi prea emoțional”?' a tachinat femeia.

'Aha! Ai dreptate.' Bărbatul s-a comportat ca și cum ar fi fost lovit de o revelație. 'Ân orice caz, ceea ce încerc să spun este că a fi un downshifter are și avantajele și dezavantajele sale. Este grozav să ai mai mult timp liber pentru tine, dar pe de altă parte, nu câștigi prea mult, iar acest lucru creează o mulțime de frustrări. Nici măcar nu-ți permiți să mergi într-un loc frumos. Ca să nu mai spun că nu primești nicio recunoaștere din partea societății.

'Este adevărat că unii oameni simt acest lucru ... dar majoritatea oamenilor care aleg viața de downshift nu le pasă prea mult de vacanțe sau de a fi recunoscuți de societate. Cartea menționează și acest lucru”, a spus bărbatul de lângă Minjun. Toți ceilalți au dat din cap în semn de aprobare.

„Dar a fi un downshifter poate să nu fie o alegere personală. Yeongju a ridicat mâna și a vorbit. 'Mulți oameni renunță nu pentru că vor. Poate că sunt bolnavi sau suferă emoțional. Sunt mulți oameni care au probleme de depresie sau anxietate. Cartea vorbește despre faptul că este groaznic din partea societății să îi critice și să îi judece pe cei care nu pot munci pentru că nu se simt bine – fizic sau psihic. Așa cum se spune și în carte, există părinți care își tot hărțuiesc copiii, întrebându-i când au de gând să se angajeze.

„Avem o credință oarbă în ceea ce privește modul în care privim munca”, a spus bărbatul de lângă Minjun. 'Din tinerețe, ni se cere mereu să îndurăm și să suportăm lucruri. Habar nu am de ce. Am avut un coleg de clasă care a fost lovit de o motocicletă în drum spre școală și chiar dacă era plin de vânătăi și sângerări, a refuzat să

meargă acasă și a continuat să meargă la școală. Doar pentru a primi un premiu pentru prezență perfectă. Această obsesie de a îndura totul ne-a urmărit și în viața profesională. Te duci la serviciu chiar și atunci când ești bolnav, iar în zilele în care pur și simplu nu te poți ridica din pat, teama de a lipsi o zi de la serviciu te macină mai mult decât boala. Sincer, este logic să te odihnești atunci când nu te simți bine. Atunci de ce suntem așa? De aceea urăsc faptul că menținerea spiritului tău de luptă chiar și atunci când nu te simți bine sau ești perfuzat a devenit atât de mult un lucru încât există chiar și o expresie pentru asta.

Ai dreptate, ne lăsăm exploatați", a spus bărbatul care aspira să devină tată de latte.

Minjun a continuat discuția citind paginile la care făceau referire membrii. Era povestea lui Lucy, care era fericită că nu muncea, dar se simțea vinovată că își dezamăgea părinții. Ea a mărturisit, oftând de mai multe ori, că: „Simt că ar trebui să-mi iau o slujbă ca să nu simt că îi dezamăgesc pe ceilalți..."9 Dar a adăugat că nu era sigură dacă ar putea face acest lucru.

Apoi, a fost Samantha, care și-a dat demisia din funcția de avocat specializat în brevete pentru a lucra ca chelneriță cu jumătate de normă la un bar. Minjun a citit cuvintele ei de două ori, încet. Ultima propoziție în special i-a vorbit.

„Simțeam că mă maturizez pentru că făceam lucruri pe care alesesem în mod conștient să le fac pentru prima dată."10

M-am simțit ca și cum m-aș fi maturizat. Despre asta este vorba în muncă, nu-i așa? s-a gândit Minjun.

Discuția s-a încheiat într-o notă armonioasă. În cuvântul său de încheiere, Wooshik și-a exprimat speranța ca societatea să progreseze până la un punct în care oamenii care sunt fericiți din munca plătită să o poată face, iar cei care nu sunt fericiți să poată găsi o cale

alternativă. Toată lumea a aplaudat. Era aproape zece și jumătate. Pe măsură ce toată lumea contribuia, au reușit să facă curat în mai puțin de zece minute. Cei zece, inclusiv Minjun, au părăsit librăria împreună. Cel puțin pentru astăzi, se vor duce la culcare legați de același sentiment de camaraderie și solidaritate.

Yeongju și Minjun și-au luat rămas bun la intersecție. Privirea lui a urmărit-o pe ea în timp ce mergea spre drumul principal înainte de a se întoarce pe alee. Deocamdată, a decis să găsească răspunsuri din cărți. Plănuia să termine cartea lui David Frayne înainte de a trece la cartea lui Erich Fromm To Have or To Be? pe care o menționa Frayne.

Mai târziu, după ce s-a îndrăgostit de scrierile lui Fromm, Minjun a continuat să citească toate lucrările sale în ordine cronologică. Chiar dacă se simțea încă în conflict, avea un sens mai clar al direcției. Acum se gândea cum ar trebui să trăiască în momentul prezent. Iar acesta era un gând care nu-i trecuse prin minte până atunci.

5 David Frayne, The Refusal of Work: The Theory and Practice of Resistance to Work (Zed Books, 2015), 13.

6 Frayne, Refusal, 52.

7 Frayne, Refusal, 56-57.

8 Frayne, Refusal, 93.

9 Frayne, Refusal, 196.

10 Frayne, Refuz, 198.

Găsirea locului său

Ca în orice altă zi, Jungsuh era ocupată să tricoteze o eșarfă. Mincheol îi privea mâinile ocupate de la celălalt capăt al mesei, cu bărbia sprijinită în palmă, ca și cum ar fi privit vastul ocean. Lângă el, Yeongju urmărea distrată fragmente din conversația lor, în timp ce se uita prin ceea ce scrisese pe carnețelul ei.

„Imo, este interesant să tricotezi?

'Desigur. Dar eu o fac pentru sentimentul de satisfacție.

„Sentimentul de satisfacție?

'Mândria de a finaliza ceva. Dacă aș căuta distracție, aș juca jocuri video. Îmi plăceau jocurile când eram mai tânăr. Ești bun la asta?

„Așa și așa.

Făcând o pauză în indiferența lui, Jungsuh și-a ridicat brusc privirea. 'O, tu! Aceasta este ignoranța în ceea ce privește tortura unei vieți lipsite de satisfacții. Goliciunea de a munci până la os. Nu, a mai rămas ceva – o viață de epuizare!'

La tonul ei teatral, Mincheol a izbucnit în râs. Ea a chicotit, înainte de a reveni la sinele ei obișnuit.

'Am muncit atât de mult, atât de intens, dar la sfârșitul zilei, timpul trecea pe lângă mine. Am urât acest sentiment. Sper că nu vei experimenta niciodată asta. Căutați mai degrabă satisfacția'.

'. . . Bine.

Yeongju încă mai asculta pe jumătate glumele lor în timp ce organiza reflecțiile pe care le pusese pe hârtie în ultimele zile. Se gândea la „ce înseamnă pentru librărie să-și găsească locul”. Când mintea ei a rămas în gol, a făcut ceea ce făcea întotdeauna când scria – a căutat definiția. Au apărut următoarele: a se stabili într-un loc; a găsi stabilitate în viață. Stabilitate în viață. Exact. Pentru a avea stabilitate, librăria trebuie să aducă pâine, s-a gândit ea. Dar ura ideea de a echivala stabilitatea cu bani gheață. Ce-ar fi dacă și-ar schimba puțin gândirea? Pentru a găsi stabilitatea, trebuia mai întâi să ajungă la mai mulți clienți.

Gândurile ei s-au îndreptat spre locuitorii din cartier. Deși existau câțiva clienți fideli printre ei, majoritatea veniseră doar din curiozitate atunci când librăria se deschisese. De asemenea, auzise multe plângeri cu privire la cât de greu era să fii un cititor constant. Abia după ce și-a deschis librăria și-a dat seama cât de greu le este

oamenilor să își reia obiceiul de a citi, în special celor care nu au mai citit de mult timp. A le spune „Cărțile sunt minunate pentru tine, ar trebui să citești" nu era deloc de ajutor. În schimb, ea a vrut să aducă librăria – ca spațiu – mai aproape de ei. Voia să pună mai mult spațiu la dispoziția mai multor oameni.

După ce a luat o decizie, sarcina imediată a fost să elibereze zona de lângă cafenea, pe care o foloseau ca un fel de depozit. Între sarcinile lor obișnuite, Yeongju și Minjun au curățat gunoiul puțin câte puțin; obiectele care încă mai aveau o utilitate au primit o nouă viață în altă parte a librăriei. Zona proaspăt golită a fost redenumită „Sala Clubului de Carte". Ea plănuia să recruteze în mod activ mai mulți membri pentru a forma trei cluburi de carte – numite deocamdată simplu Cluburile de carte 1, 2 și 3. Numirea ar putea fi lăsată la latitudinea membrilor mai târziu. Urma să facă anunțul online pe blog și pe Instagram a doua zi, precum și pe panourile de la librărie. Îi asigurase deja pe liderii cluburilor de lectură: Wooshik, mama lui Mincheol, și Sangsu, un client obișnuit care o depășea cu mult pe Yeongju.

După ce a dat ultimele retușuri postului de recrutare, Yeongju s-a uitat în sfârșit la ceilalți doi. Cum își petrecuse tot timpul îngropată în carnețel, mișcarea ei bruscă i-a făcut să se uite și ei la ea.

„Pot să vă răpesc puțin din timp? a întrebat Yeongju.

I-a condus în mijlocul sălii clubului de lectură și le-a explicat planurile ei de a mobila locul.

'Aici ținem întâlnirile clubului de carte, iar în weekenduri, aici vom găzdui și discuțiile despre cărți. Acolo unde stați voi, va fi o masă mare. Zece scaune ar trebui să fie suficiente . . . Și presupun că vom avea nevoie de un aparat de aer condiționat. Totuși, nu mă pot hotărî asupra culorii pereților. Ce părere aveți?

La indicațiile lui Yeongju, cei doi s-au plimbat prin cameră pentru

a se face o idee despre spațiu. Era mic, dar confortabil. Ea avea dreptate. Masa mare și scaunele ar fi umplut deja camera. Cu toate acestea, spațiul nu părea înghesuit. Mic, dar nu claustrofobic. Un spațiu suficient pentru ca oamenii să fie atenți unii la alții.

„Nu există ferestre, dar cu o ușă spre curtea din spate, nu ar trebui să fie sufocant. Cred că niște rame frumoase pe perete ar fi drăguțe... Sper că oamenii vor fi dornici să se alăture cluburilor de lectură, chiar dacă doar pentru că vor să se bucure de acest spațiu . . . Crezi că se va întâmpla asta? mormăi Yeongju în timp ce înconjura camera.

„Cred că da? a spus Jungsuh, bătând ușor în perete. Am fost încântată prima dată când am venit la librărie.

Yeongju s-a întors să se uite la ea.

'Am fost aproape peste tot în cartier – de la marile francize până la cafenele cu gaură în perete – pentru a căuta cel mai bun loc. Aici îmi place cel mai mult, așa că m-am simțit ca acasă. Muzica este grozavă, nu prea tare. Îmi place și lumina. Și cum nimeni nu mi-a acordat o atenție deosebită. Vibrațiile reconfortante m-au atras aici, iar și iar. De fiecare dată când iau o pauză de la tricotat și mă uit în sus, mă simt în largul meu. Apoi îmi dau seama că e vorba de sentimentul de siguranță de a fi într-un spațiu înconjurat de cărți".

Cu coada ochiului, Yeongju l-a văzut pe Mincheol ieșind în curtea din spate.

„Sentiment de siguranță?", a întrebat ea.

'Nici eu nu mă așteptam să mă simt așa. Este confortul de a ști că atâta timp cât îmi respect manierele, nimeni de aici nu mă va călca vreodată în picioare. A fost exact ceea ce aveam nevoie atunci. Acesta este motivul pentru care am continuat să revin, chiar dacă nu sunt aici să citesc. Am devenit un element permanent aici".

Yeongju și-a amintit cum Jungsuh a întrebat-o cât de des trebuie să comande o nouă cafea pentru a nu fi o pacoste pentru librărie.

Așadar, ea făcea tot posibilul să-și respecte bunele maniere. Oare pentru că ea credea că bunele maniere sunt modalitatea optimă de a obține cea mai mare libertate fără a-i deranja pe ceilalți? Privirea lui Yeongju a urmărit-o pe Jungsuh în timp ce se plimba prin cameră. Chiar când era pe punctul de a spune ceva, Mincheol s-a întors.

„Cred că este în regulă să lăsăm acest perete gri”, a spus el.

Jungsuh a murmurat un acord. 'Da. Poate doar să retușăm vopseaua acolo unde sunt urme de zgârieturi?'

„Este suficient pentru a face spațiul să pară primitor?

'Pune mai mult efort în iluminat, așa cum ai făcut pentru zona principală', a spus Jungsuh, rezolvând problema dintr-o singură lovitură.

Când s-a întors la locul ei, Yeongju a adăugat „pereți gri” la notițele sale. Pregătirea pentru cluburile de lectură era pe drumul cel bun și, începând de luna viitoare, plănuia să organizeze proiecții de filme în fiecare joi, alături de cumpărături de cărți nocturne. Nu va fi ușor să jongleze cu creșterea numărului de evenimente nocturne, dar a decis să încerce mai întâi. Întrebarea cât de mult va putea menține acest ritm va veni mai târziu. Menținerea unui echilibru între viața profesională și cea privată era deja dificilă, dar acum trebuia să adauge și profiturile la ecuație.

În ultimii doi ani, Yeongju văzuse librăriile independente închizându-se una câte una. Unele dintre ele au dispărut după o perioadă liniștită, în timp ce altele s-au oprit brusc. Printre acestea se aflau librării care s-au prăbușit atunci când fondurile lor s-au epuizat, în timp ce altele au reușit să supraviețuiască, dar nu au avut puterea de a funcționa la aceeași intensitate pe termen lung. Având în vedere că printre acestea se aflau și câteva nume cunoscute, se părea că funcționarea unei librării pe bază de adrenalină și organizarea multor evenimente nu erau suficiente pentru a aduce venituri.

Să conduci o librărie independentă era ca și cum ai străbate o întindere de pământ fără drumuri. Nu exista un model de afaceri testat și experimentat. Proprietarii de librării trăiesc zi de zi, ezitând să facă planuri prea îndepărtate. Acesta a fost motivul pentru care Yeongju i-a spus lui Minjun că slujba lui ar putea expira după doi ani. În acel moment, ca și acum, nu avea nicio idee despre direcția în care se îndrepta librăria.

În ciuda perspectivei sumbre, librăriile independente continuau să răsară în cartiere. Un gând i-a trecut prin minte. Poate că modelul de afaceri al unei librării independente era unul construit pe vise – fie că era vorba de un vis din trecut sau din viitor. Cei care deschid o librărie au visat probabil să facă acest lucru la un moment dat în viața lor. Iar când se trezeau din vis un an sau doi mai târziu, închideau acel capitol din viața lor. Pe măsură ce au apărut din ce în ce mai multe librării, a crescut și numărul de visători. Librăriile vechi de zece, douăzeci de ani erau rare. Dar zece, douăzeci de ani mai târziu, librăriile independente încă existau.

Poate că este aproape imposibil ca librăriile independente să își găsească locul în țara noastră, s-a gândit Yeongju. Dacă așa stau lucrurile, orice idee ar fi avut ea, ar fi fost sortită eșecului. Nu, s-a corectat ea însăși. Există excepții în toate. Și există un sens în actul de a încerca (este important să atribuim un sens lucrurilor!). Dacă procesul este plăcut (deși dificil!), rezultatele nu ar trebui să fie în centrul atenției. Cel mai important este că, în acest moment, Yeongju se bucura să dea tot ce avea mai bun la conducerea librăriei. Cu siguranță că asta era suficient, nu-i așa?

Reținându-și gândurile, Yeongju s-a întors la sarcinile pe care le avea la îndemână. Următorul lucru era să trimită invitații pentru a asigura vorbitorii pentru cele două serii de seminarii pe care plănuia să le organizeze sâmbăta. Văzând un interes crescând pentru scris, se

gândea că cele două serii ar putea acoperi diferite aspecte ale scrisului. Se hotărâse deja să îi abordeze pe autorii Lee Ahreum și Hyun Seungwoo pentru a ține câte un seminar. E-mailurile erau redactate și pregătite pentru a fi trimise.

„Asta ar trebui să meargă”, a murmurat ea.

Ca și cum ar fi așteptat momentul, Mincheol s-a uitat la ea. Închizându-și laptopul, ea a spus: „Îmi pare rău că păream atât de ocupată.

Mincheol a scuturat din cap.

Ea a zâmbit. „Sunt sărbătorile. Ceva planuri?

„Doar lucruri normale. Particip la cursuri suplimentare, mă duc acasă. Clătiți și repetați. Mâncare, baie, somn.

„Nu se întâmplă nimic deosebit de interesant? Ea credea că știe deja răspunsul. Nu era ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva deosebit de interesant în liceu. Își amintea că acele zile se simțeau ca o indigestie persistentă.

„Nimic.

„Ah, înțeleg.

'Dar . . . chiar are toată lumea nevoie de ceva interesant? De ce nu pot trăi o viață banală?

„Ei bine, e adevărat că ar fi greu să te forțezi să găsești ceva”, a gândit ea.

„Mama mea e la fel. . . Nu înțeleg de ce oamenii văd o viață banală ca pe un lucru rău. Uneori aș prefera să mă oblige să învăț, în loc să încerce să mă facă să caut ceva interesant. Viața nu înseamnă doar să treci prin mofturile vieții? Trăim pentru că ne-am născut”.

Yeongju nu a răspuns imediat. În schimb, s-a uitat mai întâi în jurul librăriei, pentru a se asigura că nu există clienți care să aibă nevoie de ajutor, înainte de a-și întoarce privirea spre copilul care ajunsese deja la concluzia că viața nu este nimic de lăudat.

„Ai dreptate. Dar să ai ceva care să te intereseze îți eliberează căile respiratorii'.

Lângă Mincheol, Jungsuh a dat din cap în semn de aprobare. Fruntea lui Mincheol se încruntă.

„Eliberează căile respiratorii?

'Face respirația mai ușoară, iar când se întâmplă asta, viața pare mult mai suportabilă.'

Mincheol părea ca și cum ar fi fost adâncit în gânduri. Yeongju s-a gândit că ea nu ar fi făcut niciodată această față la vârsta lui. Ea fusese un copil simplu. Ca și el, își petrecea timpul făcând naveta între școală și casă, dar se frământa mereu din cauza studiilor – nu, a competiției – și a viitorului ei. Pentru că ura să-și facă griji pentru studiile ei, muncea și mai mult; pentru că ura competiția, era obsedată să ajungă pe primul loc; pentru că ura să se streseze pentru viitorul ei, își petrecea mai mult timp trăind pentru viitorul ei. Uitându-se la copilul din fața ei, Yeongju era invidioasă, dar în același timp, fericită pentru el. Mincheol poate că nu înțelegea încă, dar ea credea că el își trăiește viața bine.

„Oboseală. Monotonie. Goliciune. Disperare. Odată ce cazi în oricare dintre acestea, e greu să ieși. Ca și cum ai plonja într-o fântână și te prăbușești la fund. Simți că ești cea mai inutilă persoană care există pe lume, singura care suferă".

Cu ochii ațintiți asupra firului ei, Jungsuh a expirat adânc și greu pe nas. Pentru o vreme, Yeongju a privit mâinile lui Jungsuh.

„De aceea mă îndrept spre lectură", a spus ea, îndulcindu-și expresia. „Scuze, este plictisitor când aduc vorba de cărți?

„Nu, deloc", a răspuns el.

'Dacă e ceva ce am învățat citind, e că toți scriitorii au fost odată acolo. La fundul fântânii. Unii abia au ieșit, alții au ieșit cu mult timp în urmă. Dar toți spun același lucru – voi ajunge din nou înăuntru'.

De ce, atunci, trebuie să le ascultăm poveștile? Din moment ce au căzut și vor cădea din nou?' Mincheol era tulburat.

'Hmm . . . e ușor. Știind că nu suntem singuri în suferința noastră, ne dă putere. E ca și cum aș fi crezut că sunt singurul suflet nefericit, dar acum mă gândesc, Oh, toată lumea e la fel. Durerea rămâne, dar cumva, se simte mai ușoară. A existat vreodată o persoană care să nu fi căzut o dată în viață în fântână? M-am gândit la asta și răspunsul meu este nu, nu a existat".

Mincheol avea o privire solemnă în timp ce o asculta. Ea a zâmbit.

'Atunci îmi spun că e timpul să ies din această letargie. În loc să mă ghemuiesc pe fundul fântânii, îmi întind membrele și mă ridic. Hei, fântâna asta nu e atât de adâncă pe cât îmi imaginam eu. Râd de mine, de cum am trăit în întuneric în tot acest timp. Apoi, la 35 de grade în dreapta mea, o briză ușoară îmi mângâie fața. În acel moment, sunt atât de recunoscătoare că sunt în viață. Vântul mă face să mă simt bine".

„Nu sunt sigur dacă te urmăresc. Îmi pare rău. Crăpătura de pe frunte i s-a adâncit în timp ce clipea confuz.

„Oh, greșeala mea. Am fost prea absorbit de sine.

„Yeongju imo.

„Da?

„Are legătură cu ceea ce spuneai adineauri, despre eliberarea căilor respiratorii?

„Da.

„Cum așa?

„Vântul.

„Vântul?

Ea a dat din cap, fața ei devenind un zâmbet.

„Uneori mă gândesc cât de norocoasă sunt că mă bucur de vânt. Când suflă briza de seară, îi mulțumesc pentru că mă curăță și mă

lasă să respir mai ușor. Se spune că iadul nu are vânt, așa că slavă Domnului că locul în care mă aflu acum nu trebuie să fie iadul. Dacă aș putea surprinde un astfel de moment în fiecare zi, aș fi suficient de puternică pentru a continua. Oamenii sunt complecși, dar uneori, putem fi atât de simpli. Putem fi mulțumiți să avem un timp – fie zece minute, fie o oră – în care să simt: Ah, sunt atât de bucuros că sunt în viață, atât de bucuros să profit și să mă bucur de acest moment'.

Corect, corect", a murmurat Jungsuh.

Mincheol s-a uitat la ea înainte de a-și întoarce privirea solemnă către Yeongju.

'Ânțeleg. . . Și mama mea crede că trebuie să am parte de un astfel de moment?'

„Ei bine, nu știu ce crede mama ta.

„Atunci, ce crezi tu?

„Eu?

„Da.

„Ei bine. . .

Yeongju i-a arătat un zâmbet strălucitor.

'Cred că e bine să încerci să ieși din puțul ăla uscat. Nimeni nu știe ce se va întâmpla în continuare, așa că de ce să nu încercăm o dată? Nu ești curios? Despre ce se va întâmpla odată ce vei urca afară?'

Am vrut să spun nu

În aceste zile, ajungea acasă pe la șase seara. Până când Seungwoo termina dușul, pregătea cina, mânca, se odihnea și spăla vasele, ceasul bătea ora opt. Acesta era momentul în care se transforma într-o persoană complet diferită. În timp ce se dezbrăca de haina unui angajat obișnuit al companiei, era ca și cum și el ar fi lăsat deoparte responsabilitățile titlului său, ar fi șters gândurile și acțiunile preprogramate și ar fi înlăturat fațada indiferenței. Din acest

moment, fiecare secundă îi aparținea în totalitate. Timpul era real.

În ultimii câțiva ani, orele de dinainte de culcare au fost cele în care a putut fi cu adevărat el însuși, cufundându-se adânc în ceva care i-a captivat interesul – limba coreeană. Își petrecuse ultimii zece ani cufundat în limbaje de programare, dar nu mai era un programator. În prezent, era doar un angajat obișnuit al unei companii, care intra și ieșea de la birou în fiecare zi.

Imersiunea în limba coreeană era obositoare, dar distractivă. Îi plăcea să aibă ceva pe care să se concentreze din toată inima, dedicându-se studiului a ceva ce îi plăcea. Energia consumată la serviciu o reîncărca acasă. Și-a deschis chiar și un blog pentru a împărtăși ceea ce învăța. Odată ce a devenit mai încrezător, a început să își aplice cunoștințele pentru a examina scrierile altor persoane. Treptat, a câștigat mai mulți adepți și a început să se vadă ca blogger. Angajat al unei companii ziua, blogger noaptea. Trecuseră cinci ani de când adoptase această dublă identitate.

Nu înceta să fie uimit de modul în care adepții săi – care nici măcar nu-i cunoșteau chipul – îl sprijineau din toată inima, lăsând comentarii pe blogul său, promovându-i cartea și împărtășindu-i postările. Aceștia acordau timp cu generozitate unei persoane pe care nu o întâlniseră niciodată. Se pare că oamenii aveau o impresie favorabilă despre el pentru că învăța singur limba coreeană, scria din proprie inițiativă și își împărtășea cu generozitate cunoștințele pe blog, fără a aștepta ceva în schimb. Unii i-au spus că au fost motivați de atitudinea sa față de viață. El a fost surprins, având în vedere că nu a menționat niciodată nimic despre viața sa privată. Este cuvântul scris o reflectare a vieții scriitorului? Aceasta i-a amintit de întrebarea lui Yeongju.

Cât de asemănător ești tu cu ceea ce scrii?

Chipul lui Yeongju i-a apărut din nou în față, dar acum a lăsat-o în

pace. De câteva ori, fusese derutat de felul în care ea îi rămăsese clară în minte mult timp după discuția despre carte. Habar n-avea ce era la ea care îi rămăsese în minte. Să fi fost strălucirea din ochii ei când se uita la el? Calmul din cuvintele ei? Sau era melancolia din scrierile ei, care era în contradicție cu atitudinea ei luminoasă și veselă? (Citise blogul librăriei înainte de a o întâlni.) Era felul în care inteligența ei strălucea când vorbea? Umorul și spiritul ei? Poate că era totul la ea.

Dacă ar fi lăsat-o acolo de fiecare dată când chipul ei îi apărea în minte, cu siguranță, la un moment dat, ar fi încetat să se mai gândească la ea. La urma urmei, nu exista niciun motiv pentru ca ei să se mai întâlnească. Dar acum câteva zile primise un e-mail de la ea. Reacția lui imediată a fost să trimită un refuz politicos, dar până în acest moment nu apăsase încă pe butonul de răspuns. Din perspectiva expeditorului, era probabil inacceptabil să nu fi primit un răspuns după o săptămână întreagă. Se părea că nu mai putea amâna răspunsul. Făcând clic pe e-mail, l-a recitit.

Dragă domnule Hyun Seungwoo,

Sunt Lee Yeongju de la Librăria Hyunam-dong. Nu m-ați uitat, nu? :) Avem mulți clienți care vin să vă caute cartea. Încă o dată, vă mulțumesc pentru că ați scris o carte atât de bună.

Aș dori să vă întreb dacă sunteți interesat să țineți o serie de seminarii despre scris. Plănuim să ținem un seminar de două ore în fiecare sâmbătă, timp de opt săptămâni. Dacă sunteți interesat, mă gândesc că seria s-ar putea numi „Cum să modificăm propoziții".

Aceste seminarii nu sunt menite să predea scrierea, ci editarea. Mă gândeam că v-ați putea referi la cartea dvs. atunci când pregătiți materialele. Ce părere aveți?

Deoarece cartea „Cum să scrii bine" este împărțită în șaisprezece capitole, poate ați putea parcurge două capitole pe sesiune. În acest fel, nu ar fi nevoie să faceți multă muncă suplimentară.

Mi-ar plăcea să aflu ce părere aveți despre asta. Sunteți disponibilă sâmbăta?

Ar fi mai politicos din partea mea să vă sun, dar asta ar putea adăuga o presiune nejustificată, așa că am decis să vă scriu în schimb.

Vă voi suna când voi primi răspunsul dumneavoastră.

Aștept cu nerăbdare un răspuns din partea dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Lee Yeongju

Un e-mail simplu, dar el îl tot citea la nesfârșit. De fiecare dată, îi era ușor să evoce în minte cel mai potrivit răspuns: Îmi pare rău. Nu cred că am suficientă expertiză pentru a conduce seminarii. Vă mulțumesc pentru invitație, dar trebuie să refuz. Să aveți o zi bună. Problema era că nu se putea hotărî să scrie. Și-a ridicat mâinile ca și cum s-ar fi pregătit mental pentru o sarcină dificilă și și-a poziționat degetele pe tastatură. Următorul pas a fost să scrie câteva propoziții: Îmi pare rău . . .

Voia să spună nu. Sau, mai degrabă, trebuia să spună nu. De la lansarea cărții sale, a ținut o conferință despre carte aproape în fiecare săptămână. Editorul său i-a spus, pe un ton care însemna clar „Hei! Ar trebui să te bucuri de asta!”, că era rar ca un scriitor nou să primească atât de multe invitații la conferințe, mai ales pentru o lucrare de debut. Dar el nu-și putea ridica moralul. Fiecare discuție i se părea că îi mănâncă întreaga zi, după care petrecea și mai mult timp încercând să își amintească dacă a spus ceva deplasat. În acel moment, era timpul să se gândească la următoarea sa conferință despre carte, ca să nu mai vorbim de orele petrecute răspunzând apelurilor frecvente ale editorului său și cererilor de interviu din partea ziarelor. Cu alte cuvinte, lansarea unei cărți l-a costat pe Seungwoo o mare parte din timpul său personal. Cu toate astea adunate, nu mai avea timp pentru lucrurile pe care și le dorea cu

adevărat. Era disperat să se întoarcă la viața de dinainte de carte, la viața lui simplă ca un elementar aritmetic.

Acesta era motivul pentru care nu putea – nu trebuia – să accepte să țină seminarii. Cum ar fi putut el să țină seminarii? Mai mult, nu era vorba de un eveniment unic, ci de un angajament de opt săptămâni. Singurul lucru corect de făcut era să refuze. Își întări hotărârea, gata să apese pe tasta „I" cu degetul mijlociu drept, când se opri brusc. Un val de curiozitate l-a străbătut. Tulburarea care îl cuprinsese în ultimele săptămâni a dispărut; ceea ce a rămas a fost curiozitatea. Serios, ce era cu Yeongju care îi perturbase echilibrul în viață? Nu se mai simțise așa de mult timp – un zvâcnet în piept de fiecare dată când se gândea la ea. Era un sentiment de mult uitat. Un sentiment pe care nu credea că îl va mai trăi vreodată.

Ar trebui să-și urmeze inima? Nu era genul care să fugă de sentimentele sale. Era curios, de asemenea. Genul care ar fi vrut să caute un răspuns. Ce se va întâmpla după răspuns? Se va gândi la asta când va veni.

După ce s-a hotărât, și-a lăsat inima să îl conducă și a scris șapte rânduri.

Stimată doamnă Lee Yeongju,

Vă mulțumesc pentru propunerea dumneavoastră.

Voi participa la seminarii.

Cu toate acestea, nu pot veni decât sâmbăta seara.

Să aveți o zi bună.

Cu sinceritate,

Hyun Seungwoo

Fără să verifice ce a scris, a apăsat pe butonul de trimitere.

Sentimentul de a fi acceptată

Într-o seară, Jungsuh s-a trezit intrând în apartamentul lui Yeongju

după Jimi. Inițial, planul ei era să meargă acasă după ce își terminase tricotatul, dar înainte să-și dea seama, era aproape ora închiderii librăriei. A sfârșit prin a pleca împreună cu Yeongju, când au dat peste Jimi în fața ușii. Ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru de făcut, Jimi a luat-o de braț și a târât-o pe jumătate, spunându-i că îi place croșetatul și că vrea să facă ceva frumos pentru ea în schimb.

Jungsuh s-a atașat imediat de apartamentul lui Yeongju. Cu doar un birou ca piesă centrală, sufrageria părea oarecum goală, dar calmul emanat de minimalism a compensat din plin. Casa lui Yeongju se simțea ca o extensie a ei – oarecum singuratică, dar totuși o prezență liniștitoare. În loc de luminile de pe tavan, Yeongju a aprins una dintre lămpile de podea, în timp ce Jimi, clătinând din cap, gemea: „Atât de întuneric. Prea întuneric!

'Âmi place casa ta', a spus Jungsuh când a ieșit din baie, după ce se spălase pe mâini.

'Nu mai fi politicoasă. Nu pot să cred că există o casă ca asta'. Jimi și-a ridicat vocea peste apa care curgea în timp ce se spăla pe mâini.

'Nu e vorba de amabilități. Cred că e perfect pentru meditație și tricotat. Chiar acolo, în fața peretelui'.

Cei doi eonni se întoarseră spre locul indicat de ea. Era peretele de vizavi de birou, unde se întindeau de obicei.

„În regulă. Locul acela este al vostru.

Jungsuh s-a așezat într-o poziție meditativă pe perna pe care i-o dăduse Yeongju. În loc să se concentreze asupra respirației sale, i-a observat pe cei doi eonni. Erau complet în armonie, ca cei mai buni prieteni care ieșeau împreună frecvent după școală. În timp ce Yeongju scotea tacâmurile din dulapul de sus, Jimi scotocea prin frigider după gustări care să meargă bine cu alcoolul și să fie suficient de sățioase. S-a ales cu trei cutii de bere de 350 ml, un sortiment de brânză, chipsuri din fructe uscate, somon afumat, germeni de ridichi

și o sticlă de sos cu aspect delicios care părea că se va potrivi de minune cu somonul și germenii. Ea a așezat totul pe podea. La început, Jungsuh a crezut că Yeongju nu are o masă joasă, dar a văzut repede masa pliată de lângă chiuvetă. Ah, cred că acestor eonnies le plac picnicurile.

„Noroc!

Berea a coborât ușor. Yeongju a luat o bucată de brânză, Jimi o felie de somon cu sos, iar Jungsuh chipsuri de mandarină pentru a bea berea. Delicios, s-a gândit Jungsuh. Era prima ei înghițitură de alcool de când și-a dat demisia.

Și-a relaxat poziția, întinzându-și picioarele pentru a se sprijini de perete în timp ce sorbea din bere și le asculta conversațiile. Yeongju și Jimi erau întinși pe podea ca două laturi ale unui triunghi echilateral. Jungsuh și-a imaginat că trebuie să adoarmă ocazional în această poziție. Uneori, se ridicau brusc pentru a lua o înghițitură, împreună cu o înghițitură de bere. De cele mai multe ori, se culcau din nou, dar uneori, se întorceau spre ea pentru a propune un toast la întâmplare. Lui Jungsuh i se părea că berea avea un gust deosebit de delicios astăzi, în timp ce o înghițea cu lăcomie.

În ciuda faptului că nu înțelegea nimic din conversații, cei doi bătrâni se întorceau din când în când spre ea, aruncându-i o privire de genul „Și tu crezi la fel, nu?” sau cerându-i părerea. Indiferent ce spunea ea, dădeau din cap satisfăcuți de reacțiile ei. Jungsuh se simțea atât de bine încât, după zece și jumătate, a încetat să mai verifice ceasul.

„Minjun mi-a spus asta”, a spus Jimi liniștit. „Așa că, deocamdată, cred că o să mă stăpânesc”.

„Ce vrei să spui?

'Am nevoie de ceva timp să mă gândesc. Între timp, nu voi mai țipa la el. O să încetez să-l mai cicălesc. Nu fi prea dezamăgit când nu

mă vei mai auzi plângându-mă că a trebuit să țip la el.

„De ce aș fi dezamăgită?

„Și nici nu-ți face griji.

„De ce să-ți faci griji?

„Voi fi bine.

„Eonnie, cu siguranță nu sunt îngrijorat.

Jungsuh s-a ridicat, aruncându-le o privire celor doi eonni care erau pe spate și se uitau acum în tăcere la tavan. S-a îndreptat spre fereastra cu vedere la cartier, minunându-se de peisajul frumos. Felinarul de lângă drum stătea cu prestanță, adăugând o notă frumoasă peisajului. În spate era un șir de case scunde, pătate de lumina de la ferestre. Să vadă cum se sting luminile – care păreau să fie la o aruncătură de băț – a făcut-o fericită, cumva. Cufundată în acest moment, nu a observat că Yeongju se apropiase de ea în liniște.

„Frumos, nu-i așa? Tonul ei era prietenos, ca de obicei.

„Da, este”, a răspuns Jungsuh încet. Un sentiment curios a cuprins-o. Sentimentul de a fi acceptată. Își amintea puternic de momentul în care intrase pentru prima dată în librăria Hyunam-dong. De ce? Faptul că același sentiment, acel sentiment prețios, se întorsese la ea, chiar aici, în apartamentul lui Yeongju, era deopotrivă neașteptat și trist. O melancolie frumoasă. În cele din urmă și-a dat seama de esența problemei.

„Când ai început să meditezi? A trecut mult timp?

Cei doi s-au trezit din gânduri și s-au întors. Jimi rearanja resturile pe o singură farfurie în timp ce punea deoparte farfuriile în plus. Când Jungsuh nu a răspuns, Jimi s-a uitat la ea, purtând un teanc de farfurii în mâini.

„Sunt doar curioasă de ce meditează oamenii. A făcut o pauză. 'Dacă ajută, vreau să încerc și eu'.

Abilitatea de a stăpâni furia

Pentru a ajunge la motivul pentru care a început să mediteze, Jungsuh a trebuit să înceapă cu motivul pentru care și-a dat demisia.

Mi-am părăsit slujba pentru că eram foarte, foarte furioasă”.

Sprijinită de perete, a înghițit greu și și-a spus povestea. Își dăduse demisia la începutul acestui an, în timpul celei de-a opta primăveri în câmpul muncii. Era frustrată de furia fără direcție care o consuma în fiecare zi. Furia o copleșea brusc – fie că era în drum spre serviciu, în timp ce mânca sau în fața televizorului – alimentând o dorință arzătoare de a distruge totul în raza ei vizuală. S-a dus la spital pentru un control; medicul i-a spus doar să lase stresul mai moale.

Jungsuh începuse să lucreze pe bază de contract și, la sfârșitul celor opt ani de carieră, încă nu era angajată permanent. A crezut din toată inima asigurările șefului său de echipă că, dacă va munci suficient de mult, va fi transformată în angajat permanent. Așadar, a dat tot ce a avut mai bun din ea. A muncit la fel de mult ca angajații permanenți. La fel ca ei, și-a pus sufletul în slujba companiei, lucrând până târziu în noapte și aducând acasă munca nefăcută. Permanentii îi vedeau eforturile și o încurajau. „Nu vei avea nicio problemă în a fi promovată”. Cu toate acestea, acest lucru nu s-a întâmplat. Șeful de echipă doar și-a cerut scuze și i-a spus că va reuși cu siguranță data viitoare.

„În acel moment, a spus ceva despre o forță de muncă flexibilă și altele. Nu i-am acordat prea multă atenție atunci. Dar doi ani mai târziu, când am eșuat să devin permanentă pentru a doua oară, mi-am amintit ce mi-a spus. Am căutat pe internet și am găsit multe articole. Ceea ce ei numesc „forță de muncă flexibilă” este practic faptul că întreprinderile au liber la concedierea lucrătorilor oricând doresc. Conform acelor articole, companiile nu pot supraviețui concurenței acerbe de pe piață decât concediind lucrători pentru a

reduce cheltuielile salariale. La început, am crezut că este doar o parte integrantă a vieții. La urma urmei, îmi amintesc când eram copil, tatăl meu obișnuia să spună: „Companiile trebuie să supraviețuiască pentru ca oamenii să trăiască. Numai atunci când companiile se descurcă bine, oamenii vor avea un trai bun". Conform acestei logici, pentru ca întreprinderile să supraviețuiască, trebuie să rămân un lucrător contractual. Și cum îndrăznesc să mă plâng, chiar și atunci când sunt concediat și alungat din companie? În acel moment, m-am gândit – ce naiba? Așa ar trebui să fie viața?

Jungsuh a făcut o pauză pentru a se uita la cei doi eonni care ascultau cu atenție. Pentru o clipă, a crezut că a exagerat, dar alcoolul a îndemnat-o să continue. Din fericire, în ochii lor nu se citea nicio urmă de plictiseală. Jungsuh s-a întins în față după bere și s-a uitat pe rând la cei doi eonni. Aceștia și-au ridicat cutiile și au ciocnit un toast. A înghițit puțină bere înainte de a continua.

„M-am simțit ca o palmă, dar în acel moment, nu prea știam ce este corect. Așa că am lăsat-o baltă. Apoi, în urmă cu doi ani, o prietenă de-a mea care era asistentă medicală a plecat în Australia într-o vacanță de lucru. Nursingul este o ocupație profesională, nu-i așa? Dar ea mi-a spus că a decis să plece în Australia pentru că își ura slujba. Am întrebat-o de ce, iar ea mi-a mărturisit că era personal contractual. Munca era grea, dar dezamăgirea suplimentară de a fi o persoană nepermanentă i-a luat pasiunea. Nu dormise bine nicio noapte în ultimii ani. Dacă viața urma să fie grea oricum, logica ei era să plece undeva cu cel puțin o fărâmă de speranță. De fapt, ea mi-a spus că sunt mulți nepermanenți la spital. Menajerele ajumma, ajusshis din departamentul de instalații, tinerii paznici. Chiar și medicii! Mi-am dat seama în acel moment. Toate prostiile astea despre flexibilitatea forței de muncă erau o minciună. Nu are sens să afirmi că firmele angajează lucrători contractuali pentru posturi care

ar putea deveni caduce, pentru a facilita concedierea lor în viitor. Asta înseamnă că nu vom mai avea nevoie de femei de serviciu, administratori de instalații, agenți de securitate, asistente medicale și medici? Ce este cu prostia asta de a-i angaja pe bază de contract pentru că locurile lor de muncă sunt instabile? Eonnies, acesta este al optulea an în care lucrez în domeniul dezvoltării conținutului. De-a lungul celor opt ani, am fost un non-permanent. Are sens ca, din cauza acestei forțe de muncă flexibile, o companie de creare de conținut să angajeze dezvoltatori de conținut pe bază de contract? Asta înseamnă doar intimidare și subminarea valorii noastre".

Cei doi eonni au dat din cap.

'Așa că, m-am mutat la o altă companie din industrie. Am refuzat să rămân într-un loc care nu avea de gând să mă convertească. Acestea fiind spuse, am fost totuși angajat ca non-permanent la noua companie. După spusele lor, a fost un post cu contract permanent. Huh. Dacă este o slujbă contractuală, spuneți-i așa. De ce să folosiți cuvântul „permanent"? Este doar un joc de cuvinte. La noua companie, au continuat să atârne permanența ca un morcov. M-au pus să lucrez peste program, să particip la evenimente suplimentare și mi-au aruncat munca lor asupra mea. În tot acest timp, îmi spuneau că, dacă muncesc destul de mult, aș putea deveni permanent. Trebuia să-mi câștig existența, așa că m-am prefăcut că îi cred și am lucrat până târziu, am lucrat suplimentar și am lucrat acasă. Am ajuns la un punct în care am început să urăsc totul. Dar tot a trebuit să mă forțez să o fac, iar asta m-a făcut să fiu mereu furios".

Faptul că erau angajați permanenți nu le dădea dreptul să delege sarcinile mai puțin importante. Chiar dacă aveau o legitimație de angajat personalizată agățată de gât, în timp ce Jungsuh nu avea decât o legitimație de acces general, permanenții, ca și ea, pontau în fiecare dimineață și mergeau pe coji de ouă în jurul șefilor când ieșeau

din birou. Cu toate acestea, ceva era clar diferit între ei. Era familiarizată cu zicala des citată conform căreia lucrătorii sunt ca piesele de schimb ale unei mașini – de obicei rotițe – blocate într-o rutină care nu se schimbă niciodată. De asemenea, sunt ușor de înlocuit. Cu toate acestea, lucrătorii contractuali nu puteau fi nici măcar roți dințate ale mașinii. În cel mai bun caz, ei erau ca uleiul care ajută rotițele să se învârtă. O parte din părți. Compania, de asemenea, îi trata ca pe entități separate. Ca uleiul și apa.

„După acel incident, am urât totul. Munca. Oamenii. Știți ce s-a întâmplat? Într-o zi, regizorul m-a chemat la el pentru o discuție. Era un proiect nou și mi-a spus să dau tot ce am mai bun. Mi-a spus că este proiectul perfect pentru a-mi arăta abilitățile și de ce sunt în stare. În mintea mea, nu mă gândeam cu adevărat că dacă va merge bine, poate . . . Acestea fiind spuse, tot am muncit din greu pentru că îmi plăcea să am control deplin asupra proiectului. Timp de două luni, mi-am vărsat sudoarea și sângele. A trecut mult timp de când nu mi-a mai plăcut atât de mult să muncesc. La sfârșitul celor două luni, i-am prezentat munca mea regizorului. Știi ce a făcut ticălosul ăla? Mi-a scos numele și l-a înlocuit cu un prost de director adjunct. Tipul era celebru pentru lipsa lui de creier! Și știți ce mi-a spus directorul? Mi-a oferit scuze nesincere și mi-a spus să fiu înțelegător. A spus: „Jungsuh, oricum nu poți fi promovat, așa că ia-o ca pe o faptă bună”.

A fost o societate necivilizată, iar acest comportament toxic s-a filtrat în jos. Mulți colegi făceau pe amabilii în timp ce îi călcau în picioare pe alții pentru a avansa. Cei care nu făceau parte din asta priveau indiferenți de pe margine. Sub indiferența lor se ascundea frica. Dacă într-o zi voi face un pas greșit, voi ajunge ca acea persoană? Iar pentru cei permanenți, Jungsuh era „acea persoană”.

Cel mai greu lucru pentru ea a fost că a dezvoltat o ură intensă

pentru oameni. Îi fierbea sângele când auzea vocea directorului împletită cu o amabilitate batjocoritoare și nu simțea decât dispreț la vederea idiotului de director adjunct. De fiecare dată când îi vedea râzând și discutând pe hol, nu putea să nu se gândească: ticăloșii ăștia nu sunt mai buni decât mine. Sunt unde sunt doar datorită norocului, iar acum fac toate tâmpeniile astea pentru că sunt speriați de moarte că-și vor pierde slujba. Era nefericită să fie plină de dispreț și dezgust față de oameni, ceea ce la rândul ei îi alimenta furia. Nu se putea concentra la muncă. Munca era o corvoadă. Ura totul.

„Nu mă mai recunoșteam. Furia mi-a distrus corpul. Nu puteam dormi, deși eram atât de epuizată. Erau multe nopți în care stăteam în pat, cu ochii larg deschiși, dar dimineața trebuia să merg direct la birou. Așa că am renunțat. Ei bine, dacă este doar o slujbă contractuală, sunt sigură că pot găsi altceva. Când le-am spus prietenilor mei că îmi voi da demisia, mi-au spus să plec în vacanță. Am refuzat. Dacă era vorba de o furie care putea fi stinsă prin câteva zile petrecute în străinătate, nu s-ar fi materializat în primul rând. La un moment dat, va trebui să lucrez din nou. Și furia va reveni. Nu pot continua să merg în vacanțe de vară și de iarnă. Aveam nevoie de liniște în viața mea, de capacitatea de a-mi stăpâni furia. M-am gândit la ce aș putea face și am găsit un răspuns: meditația”.

Yeongju credea că știe încotro se îndreaptă povestea. Jungsuh, care stătea la cafenea cu o ceașcă de cafea, încerca să mediteze, dar, pentru că nu reușea să se implice, a ajuns să croșeteze. După ce a descoperit bucuria de a face lucruri, a trecut la tricotat. Momentele în care închidea ochii erau o încercare de a-și goli mintea.

„Încurcătura din capul meu nu a dispărut cu meditația. Iar furia a rămas. Chiar și atunci când încercam să închid ochii și să mă concentrez asupra respirației, chipul ticălosului de director și al leneșului de director adjunct – acum directorul ticălos – continuau să

înoate în fața mea. Am citit undeva că dacă îți ții mâinile ocupate, aceste distrageri vor dispărea. Am încercat. Gândurile nu au dispărut, dar păreau să dispară pentru că atenția mea era în altă parte. Întoarcerea la realitate după câteva ore de tricotat are două avantaje. În primul rând, am făcut ceva. În al doilea rând, mă simt odihnită. Cel puțin, nu am fost furioasă în timp ce tricotam”.

Cele două veverițe au ascultat-o până la sfârșit. Apoi, s-au întins din nou și au îndemnat-o să facă la fel. Jungsuh s-a întins pe toată lungimea peretelui. Simțea cum norii întunecați din interiorul ei se risipesc la fel ca atunci când tricota. Totul devenise puțin neclar pe margini, ca și cum ar fi trecut în alt tărâm. Somnul îi făcea semn, iar pleoapele îi fluturau până la închidere. S-a gândit somnoroasă: „Dacă pot adormi așa, probabil că mă voi trezi bine dispusă”.

Încep seminariile de scriere

Îmbrăcat cu un pulover gros și cu un rucsac în spate, Seungwoo s-a îndreptat spre librărie. Ar fi putut să meargă cu mașina, dar a vrut să experimenteze, măcar o dată, plimbarea de la stația de metrou până la librărie. Observase acest lucru în timpul vizitei sale anterioare, dar parcurgând traseul acum era și mai sigur că librăria Hyunam-dong nu era un loc de care să dai peste cap în drum spre altă parte. Dacă nu locuiai în apropiere, trebuia să ajungi acolo în mod deliberat. La ce s-a gândit – și de ce – când a decis să deschidă o librărie aici? s-a întrebat el.

Era un cartier liniștit. Cu doar zece minute în urmă, se afla pe o stradă animată, dar acum se simțea ca un actor care se retrage în culise la sfârșitul unui spectacol. Își închipuia că locuitorii de aici umblă cu coșuri de cumpărături în loc de pungi de plastic și avea impresia că oamenii care trec unii pe lângă alții pe alei se salută în tăcere, sau măcar se recunosc. Poate că farmecul librăriei, și ceea ce îi

atrăgea pe clienți, era amplasarea sa în acest cartier pitoresc, la intersecția dintre trecut și prezent.

După o plimbare de 25 de minute, Seungwoo a ajuns în sfârșit la librărie. S-a oprit în fața panoului de afară.

În sfârșit! Librăria Hyunam-dong lansează o serie de seminarii despre scris. În fiecare sâmbătă, vino să înveți despre arta scrisului cu Lee Ahreum, autoarea cărții I READ EVERY DAY, și Hyun Seungwoo, autorul cărții HOW TO WRITE WELL. ^^

Încă nu s-a obișnuit cu noua sa identitate de autor – unul publicat, de asemenea – obrajii lui Seungwoo au roșit la vederea cuvintelor. Cu doar câțiva ani în urmă, nu și-ar fi imaginat că într-o zi va scrie și publica o carte. Într-adevăr, nimeni nu poate prezice viitorul.

Intrând, a fost din nou încântat de acordurile melodioase ale chitarei, în timp ce privirea lui se bucura de strălucirea caldă și prietenoasă a luminilor elegante. Deși era la a doua vizită, a privit magazinul ca și cum ar fi fost nou. În tăcere, a numărat numărul de oameni care răsfoiau rafturile, răsfoiau o carte sau pur și simplu își treceau degetele peste coperți. Întoarse încet capul, cu privirea fixată undeva. În raza sa vizuală se afla spatele unui client care făcea o achiziție la tejghea. Seungwoo a rămas în tăcere, așteptând ca clientul să se miște. Muzica melodioasă și strălucirea prietenoasă a luminilor au dispărut încet din simțurile lui. Locul la care privea era cel în care stătea Yeongju.

Purta un tricou cu decolteu rotund verde mazăre, pe care îl stratificase sub un cardigan kaki care îi ajungea până la șolduri. Și-a asortat tricoul cu blugi scurți, completând look-ul cu o pereche confortabilă de adidași albi. Ochii ei l-au urmărit pe client în timp ce ieșea, înainte de a se opri asupra lui Seungwoo. Un zâmbet i-a luminat fața. Calm, a mers spre ea, dar în interior, încerca frenetic să găsească un salut potrivit. Când a început să se întrebe dacă a existat

vreodată așa ceva, creierul său părea să se calmeze din nou. Desigur, expresia lui a rămas insesizabilă ca de obicei.

Yeongju a ieșit din spatele tejghelei.

„Ai venit devreme. Trafic fără probleme?'

Avea un răspuns potrivit pentru asta.

„Oh. Am luat metroul până aici, așa că a fost bine.

„Nu ai condus data trecută?

„Ba da, am condus.

Un răspuns ușor la o întrebare ușoară.

Uitându-se în ochii ei, el se întrebă dacă nu cumva ei erau motivul pentru care era atât de nervos acum. Desigur, exista și posibilitatea (deloc neglijabilă) ca el să fie pur și simplu agitat din cauza seminarului. Inginer de formație, Seungwoo rareori avea nevoie să vorbească în fața unei mulțimi. Participase la seminarii tehnice, dar tot ce trebuiau să facă vorbitorii era să trăncănească în timp ce publicul asculta impasibil. Nu era nevoie să facă discursurile interesante, atâta timp cât erau concrete și lucide. Ar fi suficient pentru seminarul de astăzi? Nu știa prea bine ce latură a sa va arăta astăzi.

Probabil că doar mă voi face de râs.

Gândul ăsta îl făcu mai puțin nervos. În următoarele două ore, avea să fie agitat – fie din cauza ei, fie din cauza discuției. Era sigur că va suna ciudat, va arăta ciudat. Nici măcar nu putea fi el însuși, cu atât mai puțin să dea tot ce avea mai bun. În acest caz, ar putea la fel de bine să renunțe la lăcomia de a vrea să facă bine. Atâta timp cât nu era deranjat de cum îl vedeau ceilalți, reușise deja să evite cel mai rău scenariu.

Camera în care l-a condus era mică și confortabilă. Putea auzi ușor muzica care se infiltra din zona principală, ceea ce era mult mai binevenit decât o liniște opresivă. Yeongju a pornit laptopul și a

pornit un proiector cu ajutorul unei telecomenzi. În același timp, ecranul instalat lângă ușă s-a coborât încet. El s-a așezat pe masă în timp ce ea a apelat materialele pe care i le trimisese pe e-mail din timp. Aplecată în față, Yeongju a scris la tastatură, spunându-i că ea va tipări materialele și că el este liber să țină seminariile în orice mod dorește. Dacă avea nevoie de o băutură, o putea comanda de la tejgheaua cafenelei.

După ce a terminat cu pregătirea, s-a așezat vizavi de Seungwoo, zâmbind.

„Ai emoții?

Se vedea pe fața lui?

„Da, un pic.

Vorbitorul de la seminariile de după-amiază mi-a spus că atmosfera a fost mai bună decât se aștepta”, a spus ea, uitându-se la el de cealaltă parte a mesei. Publicul a venit cu o minte deschisă și a asimilat pozitiv tot ce a spus.

E clar că spune asta ca să-mi calmeze nervii, se gândi el.

„Ah, înțeleg.

'Participanții au trebuit să completeze un formular de sondaj atunci când s-au înscris la seminarii. Din cei opt participanți, șase dețineau un exemplar al cărții dumneavoastră, doi vă urmăresc blogul și trei dintre ei v-au citit rubrica. Vorbind din experiența de a găzdui discuții despre cărți, atmosfera este întotdeauna bună atunci când participanții sunt familiarizați cu scrierile autorului. Sunt sigur că va fi la fel și astăzi”.

Deși neliniștea lui nu dispărea doar din cauza cuvintelor ei, el o asculta în liniște. Poate că era vorba de contrastul dintre Yeongju, așa cum o știa el acum, și cea pe care o întrezărise din scrierile ei. Scrierile ei erau ca un râu liniștit cu ape adânci, iar el credea că persoana care le scria trebuia să fie echilibrată și demnă. Când a întâlnit-o în

persoană, s-a gândit la ea mai mult ca la o frunză decât ca la un râu. O frunză verde, sănătoasă, care dansa în vânt și se ducea unde o ducea curentul. Acolo unde ajungea, murmura încet, cu ochii sclipind de maniere rafinate și de o atenție deosebită. Acest contrast îi stârnise curiozitatea.

După ce a terminat cu pregătirile, a ridicat privirea și privirile lor s-au încuiat. O simțise și înainte, că Yeongju părea să nu aibă nicio reținere în a privi oamenii în ochi. Dacă exista vreo stânjeneală, aceasta era din partea lui Seungwoo și depindea de el să rupă tăcerea. A încercat să se gândească la ceva, dar curând a renunțat. Seungwoo aproape că râdea de el însuși. De ce era atât de nervos și rigid? Ea doar stătea acolo, cu ochii strălucind de emoție.

În timp ce se priveau unul pe celălalt, nervii lui păreau să se topească. Acest moment, stând față în față, părea să intre într-un ritm natural și orice altceva – neliniștea lui din ultimele săptămâni, ezitarea lui de a trimite un răspuns, gândurile lui mereu rătăcite la ea – era irelevant. Inima i s-a liniștit și el și-a recăpătat calmul obișnuit. Întrerupând contactul vizual, a spus: „Sincer, am ezitat mult timp înainte de a accepta. La seminarii, vreau să spun.

Yeongju a zâmbit, ca și cum ar fi ghicit deja.

„Așa am crezut și eu. Nu am primit niciun răspuns de ceva timp, așa că m-am îngrijorat puțin, gândindu-mă că am făcut o cerere nerezonabilă. Când m-am gândit să organizez seminariile, chipul tău mi-a trecut prin minte.

Seungwoo s-a sprijinit de scaun.

„De ce te-ai gândit imediat la mine?

'Nu ți-am spus? Sunt fanul tău. Îmi place ce scrii. De aceea, în ziua lansării cărții tale, am acționat rapid, și hei! Am reușit să fiu prima persoană care te-a invitat la o discuție despre carte', a spus Yeongju, ca și cum ar fi povestit un incident uimitor.

M-am gândit că ar avea sens ca seminariile să fie conduse de un scriitor puternic, așa că am fost în al nouălea cer când ai fost de acord. Mă bucur atât de mult că dețin o librărie. Nici nu știi cât de încântată sunt să invit autorii mei preferați în spațiul meu. De când eram tânără, am fost mereu așa...

Yeongju a rânjit rușinată de entuziasmul ei exagerat.

„Vorbesc prea mult despre mine.

„Deloc. El a scuturat din cap. „Doar că nu sunt obișnuit să stau față în față cu cineva care spune că este fanul meu.

Ah. Gura ei era ușor întredeschisă.

„O să mă abțin.

El a zâmbit blând.

„Mi-a plăcut plimbarea de la gară.

„E o distanță destul de mare. Ai mers pe jos?

Da. Am fost destul de surprins când te-am vizitat prima dată. M-am întrebat de ce ați ales să deschideți o librărie în mijlocul unui cartier și de ce vin oamenii tocmai până aici. Cred că am găsit răspunsul pe drum până aici'.

„Și care crezi că este motivul?

El s-a uitat la ea pentru o clipă.

'E ca și cum te-ai plimba pe străzi când ești în străinătate. Te uiți curios în stânga și în dreapta, te uiți după colțul unei curbe. Emoția necunoscutului, a nefamiliarului. Este ceea ce face călătoriile atât de atrăgătoare. Pe drum, mi-am dat seama că poate librăria Hyunam-dong este o astfel de destinație pentru mulți".

Yeongju a scos un oftat ușor, ca și cum ar fi fost mișcată de cuvintele lui.

'Sunt mereu recunoscătoare pentru oamenii care călătoresc aici atunci când nu este un loc ușor de ajuns. Dacă ar simți cu adevărat ceea ce ai descris tu, aș fi absolut încântat.

Chiar așa am simțit”.

Purtând un zâmbet strălucitor și cu o sclipire jucăușă în ochi, ea se apleca ușor în față.

„Pot să te întreb ceva?

„Ce anume?

„Ce te-a făcut să spui da?

Cum ar trebui să răspundă? Încă nu găsise cuvintele potrivite pentru a-și descrie sentimentele, dar, în același timp, ura să mintă. Făcând o pauză, Seungwoo a răspuns: „Pentru că am fost curios.

„Despre ce?

„Librăria.

„Librăria?

„Ceva în locul ăsta te atrage și sunt curios ce este.

Pentru o clipă, Yeongju și-a mestecat cuvintele. Apoi, o expresie de înțelegere i-a apărut pe față. Să fi fost ceea ce spusese Jungsuh despre vibrațiile librăriei, care au făcut-o o obișnuită? Asta însemna că librăria avea șanse mari de supraviețuire? Era pe drumul cel bun? Se simțea bine. Verificând ora, se ridică în picioare.

„Voi păstra aceste cuvinte aproape de inima mea. Este ceea ce am sperat întotdeauna, ca librăria să fie mai aproape de oameni. Mulțumesc pentru încurajare”.

Observând că era timpul ca curierul să sosească, Yeongju a ieșit și a închis ușa în urma ei. Seungwoo a avut în sfârșit ocazia să se uite prin spațiul mic și confortabil. Încercase să ascundă cu grijă adevărul fără să recurgă la minciuni, dar, gândindu-se la răspunsul său, și ceea ce spusese era adevărat. Ceva în legătură cu librăria îl captivase. Îi plăcea aici. Indiferent cum se va termina seminarul mai târziu, Seungwoo s-a gândit că astăzi a evitat deja cel mai rău scenariu.

Voi fi alături de tine

Seungwoo nu a avut niciun amestec în obținerea propriei rubrici de ziar pentru Yeongju, deși jurnalistul a cunoscut-o prin intermediul lui. Deși lucrau împreună de ceva vreme, el o întâlnise pe jurnalistă o singură dată, doar pentru că îi tot respingea politicos invitațiile. Nu că ar fi fost deosebit de dornică să se întâlnească cu el, dar, în calitate de persoană responsabilă de rubrica lui, avea responsabilitatea de a-l verifica din când în când. Cu toate acestea, lui Seungwoo nu-i plăcea să se întâlnească de dragul formalităților și nici nu-i plăcea inconvenientul – pentru ambele părți – de a se preface că se leagă prin discuții mărunte.

Îi înțelesese personalitatea în primele zile ale relației lor de muncă și îi plăcea asta la el. Avea mai puțin de făcut, știind foarte bine că, dacă nu-l contacta, el nu avea cum să inițieze o întâlnire. Eseurile lui veneau întotdeauna la timp, la fiecare două săptămâni, iar ciornele erau curate. Nu era nevoie nici de verificarea faptelor, nu existau subiecte controversate care să atragă o grămadă de războinici ai tastaturii. Seungwoo stăpânea foarte bine limba coreeană, așa că abia trebuia să retușeze propozițiile. Rubrica lui era ca un vas care navighează liniștit pe vântul din spate.

Acestea fiind spuse, nu putea întrerupe complet contactul, așa că, din când în când, îi căuta numele pe internet pentru a afla noutăți și așa a descoperit, de pe blogul unei librării, că el organiza seminarii de scriere. Mai mult, seminariile erau programate pentru o a doua ediție. Seungwoo pe care îl știa ea nu era genul care să accepte astfel de contracte. I s-ar fi părut extrem de supărător. De ce? Librăria Hyunam-dong? Era faimoasă? Plină de curiozitate, a urmărit blogul și l-a verificat din când în când. Așa a dat peste scrierile lui Yeongju. De asemenea, a fost o sincronizare perfectă. Căuta pe cineva care să se ocupe de o rubrică despre cărți și, având în vedere numărul tot mai mare de librari care scriau, s-a gândit să profite și ea de această

tendință. Deși scrierile lor tindeau să fie mai subiective și mai personale, cu puțin ajutor la editare, s-a gândit că ar putea descoperi un editorialist bun.

Așa au ajuns jurnalista și Yeongju să se întâlnească într-o duminică dimineața. A fost nevoie de mai multe apeluri pentru ca Yeongju să se răzgândească, așa că, pentru a-i liniști îngrijorările, dar și pentru a pune chipuri pe nume, au decis să se întâlnească. Surprinzător, Seungwoo s-a alăturat lor. Când vorbiseră la telefon cu câteva zile în urmă, jurnalista îi spusese lui Seungwoo că este posibil ca Yeongju să scrie un articol pentru ziar. Spunându-i povestea din spate, ea i-a spus că datorită lui a descoperit-o pe Yeongju și scrisul ei. El nu a părut surprins. Când ea i-a spus despre viitoarea lor întâlnire de duminică, el a murmurat o mulțumire politicoasă. Cu toate acestea, chiar înainte de a închide, Seungwoo, în maniera sa obișnuită, a întrebat dacă ar putea veni și el, adăugând că ar putea profita de ocazie pentru a discuta despre prelungirea contractului. În acel moment, ea a crezut că poate ghici de ce el a acceptat seminariile.

„Am avut impresia că nu veți prelungi contractul. Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

Jurnalista era pe punctul de a pleca după întâlnirea de duminică dimineață, când s-a întors brusc spre el. Voia să îl enerveze pe Seungwoo, care părea întotdeauna imperturbabil, și i se părea o ocazie de aur. I-a arătat un zâmbet complice în timp ce își menținea privirea fixă. Simțind atmosfera ciudată, Yeongju s-a uitat curioasă la el din lateral. Seungwoo și-a dat seama că jurnalista simțise un miros, dar nu a lăsat să i se vadă asta pe față. Păstrându-și expresia neutră și tonul egal, Seungwoo a răspuns: „Pentru că cred că de acum înainte va fi mai plăcut să scriu.

Jurnalistul a scos un râs scurt și s-a ridicat în picioare. Răspunsul a fost suficient pentru a nu-i dezvălui sentimentele, în timp ce îi

spunea clar că știu că știi. A fost un răspuns atât de bine pus la punct, încât ea nu a mai vrut să îl tachineze în continuare. Spunând că mamele care lucrează sunt mai ocupate în weekend, jurnalista le-a spus la revedere și le-a mulțumit pentru timpul acordat.

Rămași singuri, Yeongju și Seungwoo au rămas în tăcere. Un timp mai târziu, Seungwoo a întrebat: „Luăm prânzul?

În mijlocul mesei era așezată o tocană fierbinte de pollock, înconjurată de un sortiment de garnituri. Declarându-și dragostea pentru pește, Yeongju îl adusese la un restaurant specializat în tocană de pollock. Seungwoo era neutru față de pollock. Îl mânca ocazional cu prietenii atunci când aveau poftă de el, suficient pentru a-și aminti că exista un astfel de pește în lume.

În timp ce privea la sortimentul de garnituri care însoțeau tocănița, s-a gândit că nu părea un loc în care oamenii pur și simplu dezosează peștele și îl mănâncă. Observând felul în care mânca Yeongju, și-a întărit convingerea. În mâna stângă, ținea o bucată de gim condimentat, peste care a pus niște orez. Cu bețișoarele, a scos o bucățică mică de carne de polac, a înmuiat-o în sos și a așezat-o pe orez alături de câteva fire de germeni de fasole. A început să ruleze alga uscată înainte de a o pune în gură, mestecând fericită cu gura plină. Râzând în tăcere, Seungwoo a luat puțin orez cu bețișoarele.

„Este obișnuit să mănânci așa? Să pui peștele deasupra gim-ului?'

Ea a înghițit ultima îmbucătură înainte de a răspunde.

'Hmm. Este și prima dată când mănânc așa.'

Seungwoo s-a întins de data aceasta după germenii de fasole.

'Dar ești înnăscută la asta. Am crezut că așa mănânci de obicei tocană de pollock.

Văzând că Seungwoo alegea orezul și garniturile, dar nu se atingea de tocăniță, ea i-a pus o bucată de gim în mână.

Cât de greu poate fi să mănânci așa ceva în mod nefiresc?” Yeongju

a râs în timp ce lua o bucată de gim pentru ea.

'Âncearcă să faci un wrap cu asta. Este delicios.

După cum a făcut ea, el a adăugat mai întâi orezul, apoi carnea de polac și germenii de fasole în gim, înainte de a-l înfășura și a-l băga în gură. Cu cât mesteca mai mult, cu atât gustul umami era mai puternic și era într-adevăr, așa cum a spus ea, delicios. A mai făcut o înfășurare pentru ea și a așteptat ca el să înghită.

„Cum e?

„Bine.

Seungwoo a turnat o cană de apă și i-a oferit-o lui Yeongju.

„Dar un pic picant.

„Așa am crezut și eu.

Nu era nici măcar amiază când au părăsit restaurantul. De unde se aflau, le lua doar cinci minute pe jos până la stația de metrou Sangsu de pe linia 6. Fără să spună nimic, s-au îndreptat automat în acea direcție.

'Cred că ți-e frică de frig', a spus Seungwoo uitându-se la Yeongju care se îmbrățișa strâns.

„Nu prea. Sincer, nu știu. Câteodată rezist bine la frig, dar în alte zile, frigul îmi pătrunde în oase. Cred că totul depinde de starea mea de spirit.

„Deci, cum te simți acum?

„Acum?

„Da. Acum că ești în drum spre casă după o masă delicioasă de tocană de pollock. Este mai frig decât te așteptai, sau nu atât de rău?

„Hmm . . . îl vezi pe cel de acolo?” Yeongju a arătat spre un bărbat care mergea înainte. Un bărbat în vârstă de 30 de ani se grăbea înainte cu brațele încrucișate, ca și cum nu ar mai fi putut suporta frigul.

„Uită-te la grosimea eșarfei sale. Nu crezi că pare că eșarfa îi înghite capul? Nu cred că simt la fel de frig ca el. Poate doar genul de

frig care ar putea fi alungat cu o ceașcă de ceai fierbinte? Este acesta un răspuns suficient de bun?

Seungwoo s-a oprit.

„În acest caz, mergem să luăm niște ceai fierbinte?

Ceainăria tradițională pe care Seungwoo o găsise pe internet era la zece minute de mers pe jos. Au vorbit despre faptul că trecuse ceva timp de la ultima lor vizită la o ceainărie și au ajuns curând la local. Uitându-se la meniu, Yeongju a ales ceaiul de gutui, iar Seungwoo a spus că va lua același lucru. La prima înghițitură, amândoi au recunoscut gustul familiar, un gust de mult uitat.

El a mai luat o înghițitură înainte să vorbească.

„Odată, am fost într-o călătorie de lucru.

„Unde?

„În Statele Unite. Atlanta.

'Oh. Am fost curios de munca pe care o faci, dar nu am îndrăznit să întreb.'

„De ce?

„Pentru că nu vreau să-ți știrbesc aura ta misterioasă?

La tachinarea ei, Seungwoo a chicotit ușor. Cei care îl urmăreau pe blogul său îi spuseseră, de asemenea, că pare a fi învăluit în mister.

„În zilele noastre, să nu vorbești despre tine te-ar face să pari misterios. Sunt doar un angajat obișnuit al unei companii, care face naveta între serviciu și casă. Trăim într-o lume în care fiecare dezvăluie prea multe despre sine.

Yeongju a dat din cap.

Ai dreptate. Dar m-am gândit că s-ar putea să nu răspunzi dacă te întreb ceva cu care nu te simți confortabil. Și eu sunt așa. Dacă e ceva despre care nu vreau să vorbesc și cineva mă întreabă despre asta, o să tresar.

„Nu mă voi încrunta. Promit.

Seungwoo s-a uitat la Yeongju, cu o expresie mai relaxată decât de obicei.

„Înainte am fost programator.

'Ah! Un inginer de formație! Dar acum?

'Am schimbat departamentele. Acum fac controlul calității.

„De ce această schimbare?

„Am obosit.

„Obosit?

'Da. Epuizat. Dar, hmm, nu despre asta am vrut să vorbesc.'

„Oh, bine.

'Voiam să spun că călătoria de afaceri m-a adus în State timp de două luni. Erau atât de multe de făcut încât abia m-am odihnit. Într-o zi, eram la un test de teren când am dat din întâmplare peste un restaurant coreean. În loc de apă, serveau ceai de iasomie. Îl beau ocazional în Coreea, așa că la momentul respectiv, nu m-am gândit prea mult la asta. Dar când m-am întors acasă din călătorie, parfumul ceaiului mi-a rămas în minte. De atunci, am început să beau ceai de iasomie acasă".

„Ai recreat exact același gust pe care l-ai avut în State?

„Nu.

„Oh.

'Nu am putut recrea gustul, dar consumul de ceai de iasomie mi-a adus aminte de călătorie.'

„Ce fel de amintiri?

Seungwoo a atins ușor ceașca cu vârfurile degetelor în timp ce privea în ochii rotunzi ai lui Yeongju.

'Am avut o perioadă grea atunci. Aproape în fiecare zi, mă gândeam să renunț la tot și să mă întorc acasă. Restaurantul în care am dat din întâmplare mi-a oferit confort. Nu știu sigur de ce – poate din cauza atmosferei sau a proprietarului prietenos – dar locul mi-a

dat putere și, datorită lui, am reușit să trec peste.

„Un loc pentru care trebuie să fii recunoscător.

Exact. Motivul pentru care am menționat acest lucru este . . .'

'. . .'

„Îmi voi aminti de această ceainărie pentru mult, mult timp. Probabil că mă voi gândi la acest loc de multe ori în viitor.

„Treci printr-o perioadă foarte dificilă acum?

Seungwoo a izbucnit în râs. Yeongju se uita fascinat la bărbatul care râdea cu poftă. Oricine putea să râdă așa, dar cumva Yeongju era fascinată, poate pentru că era o latură a lui greu de imaginat, sau poate că râsul în hohote i se potrivea mai bine decât ar fi crezut. Seungwoo din fața ei era ca o altă persoană.

Uitându-se la el zâmbind, ea a spus: „Și eu m-am gândit la ceva.

„Ce anume?

'A fost pe vremea când lucram pentru o companie.'

„Ai lucrat mult timp pentru o companie?

„Mai mult de zece ani.

„Când v-ați dat demisia?

„Acum vreo trei ani.

„Ați deschis librăria imediat după ce ați plecat?

„Da, imediat.

„A fost ceva ce ai plănuit înainte să demisionezi?

„Nu.

„Atunci, când ai început să te gândești să deschizi o librărie?

„Seungwoo.

„Da?

'O să mă înfurii', a spus ea, tăindu-i calea cu un zâmbet.

El a dat înapoi imediat. „Bine, am înțeles.

„Într-o seară, am terminat munca pe la unsprezece seara.

„Lucrai des până târziu?

„Da. Prea des.

„Nu e de mirare că ai vrut să renunți.

Corect. În acea seară, am avut poftă de o bere după muncă.

„O bere. . . .

„Nu orice fel de bere, ci o bere la un bar în picioare.

„Bar în picioare?

Da. Oboseala dispărea dacă mă așezam și uram asta. Voiam să înghit berea la apogeul oboselii mele. Eram curioasă cum sau dacă ar avea un gust diferit.'

Seungwoo s-a uitat la ea, nedumerit.

'Deci, ce gust a avut berea?'

'Ca mierea.'

„Asta înseamnă că ai reușit să găsești un bar în picioare?

„Am găsit. Era și aglomerat, iar eu am luat ultimul loc. A fost o fericire pură să beau o bere în picioare.

„Fericirea nu este niciodată prea departe.

„Asta voiam să spun.

„Despre fericire?

'Da, am vrut să spun că fericirea nu este niciodată de neatins. Nu este nici în trecutul îndepărtat, nici la orizontul viitorului. E chiar în fața mea. La fel ca berea din acea zi și ceaiul de coacăze de astăzi.

I-a zâmbit luminos.

„În acest caz, dacă ești în căutarea fericirii, poți bea pur și simplu o bere!

A râs în hohote.

'Bingo!'

'Și pentru o doză suplimentară de fericire, poți să te faci foarte obosit și să o bei stând în picioare.'

„Foarte adevărat. A râs din toată inima.

'I . . .' Dintr-o dată, s-a liniștit și, cu o voce scăzută, a spus: „Cred

că viața devine mai ușoară știind că fericirea nu este atât de departe de a fi atinsă.

Văzând schimbarea de dispoziție a lui Yeongju într-o fracțiune de secundă, Seungwoo a simțit nevoia să întrebe: ce îți face viața dificilă? Cei care vorbeau despre cum viața devine mai ușoară erau de cele mai multe ori cei care o duceau greu. Pentru că sufereau, își petreceau timpul gândindu-se cum să își facă viața mai ușoară, cum să își țină bărbia sus și cum să meargă mai departe.

Pentru Seungwoo, cea mai dificilă parte a unei conversații era calibrarea cât de mult putea să sondeze și când să se oprească. Cum se poate identifica linia fină dintre curiozitate și grosolănie? Din experiența sa, odată ce începea să aibă îndoieli atunci când punea o întrebare, era timpul să se oprească. Odată ce începea să se întrebe dacă întrebarea era potrivită, era un semnal să nu o mai pună. Când nu știa ce să spună, era momentul să asculte. Dacă respectă aceste reguli, cel puțin nu va părea nepoliticos.

„Când te simți fericit?

Tocmai când s-a hotărât să asculte în liniște, Yeongju i-a aruncat o întrebare. Fericirea. Nu se gândise niciodată la asta. În timp ce oamenii urmăresc în mod natural fericirea, Seungwoo era neutru în această privință. În loc de fericire, petrecea mai mult timp gândindu-se la productivitate. Pentru el, o viață fericită era poate o viață în care își folosea bine timpul.

„Este o întrebare dificilă, având în vedere că nu știu exact ce înseamnă să fii fericit. Ați spus că derivă fericirea din consumul de bere. Cred că pot înțelege sentimentul. Dacă te simți fericit în acel moment, atunci asta este fericirea pentru tine. Fiecare are o definiție diferită a fericirii, iar acolo, probabil că există ceva care mi se potrivește. Dar este o întrebare provocatoare. Ce este fericirea pentru mine? Există o definiție care să se potrivească tuturor?

„Există multe școli de gândire despre ce este fericirea. Potrivit lui Ari-oh, nu contează.'

Yeongju s-a pedepsit intern. Din nou! Nu din nou! Încă de când a deschis librăria, îi plăcea să citeze autori sau cărți în conversații – un obicei pe care ajunsese să îl adopte pe măsură ce se străduia să găsească cele mai bune recomandări pentru clienții care căutau povești care să îi ajute să își croiască drum în viață. Obiceiul a devenit mai adânc înrădăcinat atunci când a început să scrie despre cărți. De fiecare dată când un gând îi trecea prin minte, era de obicei însoțit de o carte legată de el. Când vorbea, se referea în mod natural la un citat, la numele unui autor sau la o anumită teorie, ceea ce uneori plictisea interlocutorii. Nu i se părea deloc plictisitor, dar era conștientă că ar putea face ascultătorul să se simtă inconfortabil.

„Ce voiai să spui?

„Nimic.

„Ce vrei să spui?

„Nimic.

„Ari – mmm, ai vrut să spui Aristotel?

Yeongju și-a înfășurat mâinile în jurul paharului, prefăcându-se că nu știe ce spune el.

'Este vorba de Etica Nicomahică? Am auzit de ea, dar nu am citit-o. Știu că Aristotel vorbește despre fericire în opera sa. Deci, ce spune el despre fericire?

Yeongju era puțin stânjenită că i se citeau gândurile, așa că, în loc să răspundă, a luat câteva înghițituri din ceaiul călduț. Să se oprească la jumătatea unei propoziții i s-a părut o prostie, la fel cum era o prostie și să fie agitată acum. S-a uitat pe furiș la Seungwoo, care se uita calm la ea, așteptând un răspuns. Cumva, simțea că el era dispus să asculte tot ce spunea ea, indiferent cât de plictisitor ar fi fost. Ea a decis să continue.

„Deci, Ari – cum îl cheamă? El susține că fericirea este separată de plăcere. Fericirea, pentru el, se referă la realizările de-a lungul vieții unei persoane. Dacă cineva ar vrea să devină pictor, ar trebui să se străduiască din greu să devină unul. Dacă, peste ani, ar reuși să devină un pictor renumit, ar fi considerat că a trăit o viață fericită. În trecut, obișnuiam să fiu de acord cu părerea lui. Starea noastră de spirit se schimbă tot timpul, astfel încât aceeași situație care ne face fericiți în seara asta ne poate face nefericiți a doua zi. Să luăm, de exemplu, acest ceai de cozonac. Azi ești fericit când îl bei, dar există șansa ca mâine, indiferent cât de mult ceai de cozonac vei bea, să fii nefericit. Astfel de momente de fericire trecătoare nu sunt atractive. Așa că m-am gândit că, dacă realizările din viața noastră determină nivelul nostru de fericire, merită să dau totul. Eram încrezător că voi face tot posibilul. Cel puțin așa m-am simțit atunci.

„Oricine ar auzi asta ar fi atât de invidios.

„Ce am spus?

„Că ai încrederea de a depune efort.

„Și de ce ar stârni asta invidie?

„Ei bine... se spune adesea că a fi capabil să depui efort este, de asemenea, o abilitate în sine.

„Oh.

'De ce ți-ai schimbat părerea? De ce ai început să nu-ți placă fericirea pe care această persoană, Ari, o punea în practică?

„Pentru că nu am fost fericită. Fața ei era ușor înroșită. 'Realizările unei vieți de muncă grea sunt uimitoare. Dar am ajuns să înțeleg că ceea ce spunea Ari-cum-îl-cheamă este, practic, să muncești toată viața pentru a câștiga ultimele momente de fericire. Pentru a obține fericirea la sfârșitul vieții, trebuie să fii nefericit o viață întreagă. Când mă gândesc la asta în acest fel, fericirea devine oribilă. Este un sentiment atât de gol, să mizezi totul pe o singură realizare în viață.

Așa că m-am răzgândit și am decis să alerg după plăcere – sentimentul de fericire – în schimb.

„Te simți fericită acum?

Ea a dat ușor din cap.

„Mai mult decât înainte.

„Atunci e grozav că ți-ai schimbat gândirea.

Yeongju s-a uitat la Seungwoo nesigură, ca și cum nu prea știa dacă era, până la urmă, un lucru bun.

„O să te susțin.

Ochii ei s-au mărit. „Pentru mine?

Seungwoo s-a uitat la ea cu tandrețe.

„Da. Voi încuraja să îți găsești fericirea. Sper să fie multă bucurie în viața ta.

Yeongju a clipit de câteva ori și a luat o înghițitură din ceaiul ei. Trecuse mult timp de când nimeni nu îi mai spusese cuvinte atât de încurajatoare și îi plăcea cum o învăluia cu putere. Lăsând ceașca jos, i-a zâmbit.

„Mulțumesc. Pentru încurajare.

Era aproape cinci seara. Erau surprinși de cât de repede trecuse timpul. Ieșind din ceainărie, s-au îndreptat în mod firesc spre stația de metrou. La ieșirea din stație, au stat față în față.

„M-am simțit bine”, a spus Yeongju, în timp ce Seungwoo îi întindea o sticlă de ceai concentrat de gutui pe care o cumpărase în timp ce ea era în baie. Zâmbind luminos, ea a luat sticla, minunându-se de gestul lui grijuliu.

„Fii fericită de fiecare dată când o bei.

„Așa voi face.

El a dat din cap în semn de rămas bun și s-a întors. Ochii ei i-au urmărit spatele în timp ce el se ghemuia puțin în față când a suflat o rafală bruscă de vânt. Punând sticla în geantă, ea s-a întors și a

coborât scările spre gară, gândindu-se ce lucru fericit era să întâlnească o persoană pe aceeași lungime de undă.

Clubul de carte al mamelor

După ce și-a dat seama când apărea de obicei fiul ei la librărie, mama lui Mincheol venea doar în după-amiezile de la începutul săptămânii sau sâmbăta, dar când a început clubul de lectură, a început să treacă în fiecare zi pentru a o consulta pe Yeongju și a-i cere sfatul.

Astăzi, mama lui Mincheol împărțea masa cu Jungsuh. Cele două doamne schimbaseră doar saluturi tăcute până atunci, dar când mama lui Mincheol a observat un cuplu care căuta o masă liberă, s-a apropiat de Jungsuh și a întrebat-o dacă este în regulă dacă se mută să stea cu ea în schimb. Jungsuh, care era ocupată să tricoteze o eșarfă răsucită, a tresărit la întrebarea bruscă. S-a uitat în jur înainte de a se muta într-o parte, în semn de acord tăcut cu sugestia. Cele două femei s-au așezat una lângă alta, discutând ocazional în timp ce fiecare își făcea treaba.

„Mincheol mi-a spus că ar putea petrece o oră uitându-se la tine cum tricotezi. Acum înțeleg de ce. Ea a mângâiat eșarfa roșie pe jumătate terminată de pe masă.

'Și mie îmi place cum pot trece ore întregi în timp ce tricotez.'

Mama lui Mincheol a chicotit.

Ridicând privirea, Jungsuh a întrebat: „Pot să te întreb la ce lucrezi?

Mâinile ei s-au oprit în timp ce se uita la laptopul din fața mamei lui Mincheol.

„Oh. Ăsta?” Părea ușor rușinată. 'Sunt liderul unui club de lectură. Pentru a-mi face treaba cum trebuie, m-am gândit că mai întâi trebuie să-mi organizez gândurile. Acum încerc să le scriu, dar nu merge

bine. Trebuie s-o fac. Dacă nu, mă voi împiedica de cuvintele mele.

Mama lui Mincheol nu se gândise prea mult la asta înainte de a accepta rolul. La urma urmei, ce ar putea fi atât de dificil ca un grup de ajumma din cartier să se întâlnească pentru a discuta despre cărți? Adunase un grup de alte cinci mame pe care le întâlnise la cursurile centrului cultural, care mergeau acolo pentru a-și petrece timpul, și le încurajase să se alăture „Clubului de carte 1” (redenumit ulterior „Clubul de carte al mamelor”). Prima lor carte, aleasă de Yeongju, a fost „Întâlnirea întâmplătoare a serii”11 a lui Park Wan-suh.

Nervii au apărut chiar la începutul primei lor întâlniri. A vrut să vorbească, dar mintea ei a rămas în gol în timp ce inima îi bătea cu putere și mâinile îi tremurau. Neștiind ce să facă, i-a rugat pe membri să se prezinte în timp ce ea a fugit din sală. La tejgheaua cafenelei, i-a cerut lui Minjun un pahar de apă cu gheață. L-a băut dintr-o dată, apucând-o de mâini pe Yeongju, plângând că este pe ducă în timp ce bătea din picioare. Practic în lacrimi, mama lui Mincheol a gemut că nu-și poate găsi cuvintele, ca și cum cineva i-ar fi înțepat gura ca un sanjeok. Yeongju i-a strâns ferm mâinile, spunându-i că va fi bine, să meargă încet, în conformitate cu ordinea procedurilor; toată lumea va înțelege că prima dată este întotdeauna cea mai dificilă.

Respirând adânc, mama lui Mincheol a împins ușa de la sala clubului de lectură. S-a întors la locul ei, răsfoindu-și rapid notițele. În timp ce citea ordinea de desfășurare, inima ei și-a intrat din nou în ritm. Gândindu-se la ceea ce spusese Yeongju – că nu este posibil să fii perfectă de la început, că oamenii vor înțelege – și-a reprimat lacrimile care amenințau să se verse. Ceilalți membri, după ce terminaseră runda de prezentări, se uitau la ea. Chipurile lor familiare păreau străine. Ea își strânse degetele sub masă și făcu efortul de a vorbi.

„Er . . . . toată lumea. Adică. . . . Să începem cu o prezentare

adevărată'.

Ceilalți au clipit și au privit neînțeleși. Nu tocmai terminaseră prezentările? Respirând adânc, ea a continuat, vocea ei devenind mai stabilă.

„Bună ziua tuturor. Numele meu este Jeon Heejoo. Toți cei de aici, chiar dacă mă cunoașteți de ceva timp, vi se pare ciudat să mă strigați pe nume, nu-i așa? În timpul întâlnirilor noastre de la clubul de carte, aș vrea să sugerez ca toată lumea să se tutuiască. Nu vreau să mi se spună mama lui Mincheol. Vreau să fiu strigată pe numele meu – Heejoo. Să mai facem o rundă de prezentări, nu ca soție sau mamă a cuiva, ci cu numele noastre. Minjeong, Hayeong, Sunmi, Yeongsoon, Jiyoung, la ce vă gândiți recent?

Altceva s-a întâmplat în timpul primei întâlniri. La început, membrele au fost timide, dând din mâini în semn de refuz de a vorbi, dar mai târziu, toată lumea s-a înghesuit pentru timp de emisie deodată. Aceste doamne, care în mod normal vorbeau doar despre soții și copiii lor în timpul unei întâlniri, au fost fascinate de faptul că au avut brusc două ore întregi pentru a vorbi despre ele însele. Au râs, au plâns, s-au lovit reciproc pe braț în același timp în care au scos șervețele și s-au îmbrățișat. A existat empatie și o doză sănătoasă de pedeapsă, în timp ce își povesteau viețile – oarecum dur, dar cu sinceritate brută. În acea noapte, simțind încă intensitatea persistentă a atmosferei, Heejoo nu a dormit bine. În primele ore ale dimineții, s-a gândit să-și cumpere un laptop. Voia să fie mai bine pregătită pentru următoarea lor întâlnire.

Clubul de carte al mamelor urma să aibă în curând a patra întâlnire. De data aceasta, vor citi un alt titlu de Park Wan-suh. Toată lumea din clubul de lectură devenise un mare fan al celebrei autoare și voiau să se provoace să termine întreaga ei bibliografie. De data aceasta, Heejoo a ales cartea. Citise sinopsisul online și, când le-a

arătat cartea, toți au răspuns cu entuziasm. Titlul era O femeie în picioare12. Heejoo a citit-o o dată și își scria gândurile pe laptop în timp ce o citea a doua oară. Brusc, s-a oprit din scris și s-a întors spre Jungsuh.

„A menționat Mincheol ceva despre faptul că a fost neglijat de mama sa recent? Nu i-am acordat prea multă atenție. Acum că sunt ocupată cu treburile mele, petrec mai puțin timp gândindu-mă la el. Desigur, nu îl ignor complet. Dar se pare că a conduce un club de lectură ajută atunci când crești un copil care nu te ascultă. Îmi distrage atenția, ceea ce este binevenit. Am înnebunit din cauza lui".

Cele două doamne stăteau una lângă alta de câteva ore, una tricota, cealaltă scria. Cu coada ochiului, Heejoo a văzut un bărbat intrând în sala clubului de lectură. Este vreo întâlnire astăzi? se întrebă ea. A, da. Seminariile. Bărbatul care a intrat în cameră trebuie să fie un autor. Puțin mai târziu, a ieșit să comande o băutură de la Minjun și apoi a mers spre Yeongju. Avea un aer uzat, așa cum își imagina ea că ar arăta un autor. Credea că autorii sunt de obicei pretențioși, dar uitându-se la felul în care dădea din cap la cuvintele lui Yeongju, nu părea să se potrivească tipului. De departe, doar după buzele lui, părea să fie genul liniștit și talentat. O față obosită, un cadru micuț; bun cu cuvintele, bun la conversații. Hmm. Un autor. Heejoo s-a uitat la cei doi și a zâmbit. Pur și simplu a zâmbit.

11 Park Wan-suh, 저녁의 해후 Jeonyeogui Haehu (Munhakdongne, 1999)

12 Park Wan-suh, 서 있는 여자 Seo Inneun Yeoja (Seygesa, 2003)

Pot trăi cu o librărie?

La o lună după ce a început rubrica, Yeongju a fost contactată de un ziarist care dorea să îi ia un interviu în calitate de proprietar de librărie independentă. Ea a ezitat, dar în cele din urmă a decis să

accepte, gândindu-se că ar putea fi o publicitate bună pentru librărie.

După apariția articolului, ceva s-a schimbat la clienți. Dădeau din cap în semn de salut, iar unii chiar veneau să vorbească cu ea ca și cum ar fi fost o prietenă veche. Odată cu creșterea numărului de clienți, au crescut și vânzările. A fost surprinsă să vadă cum un interviu punctual a putut aduce astfel de schimbări. Deși impactul nu a fost la fel de imediat sau de evident, au existat și oameni care au venit să o viziteze pentru că citiseră rubrica ei din ziar. În trecut, oamenii care vorbeau cu ea la librărie o întrebau, de obicei, despre postările ei de pe rețelele de socializare, dar în prezent, majoritatea veneau la ea din cauza rubricii sale de carte, fie spunându-i că le-a plăcut, fie cerându-i să continue să recomande alte lecturi bune. Au fost și locuitori din apropiere care au venit aici pentru prima dată după ce i-au citit rubrica. O doamnă, care părea să aibă în jur de 30 de ani, i-a spus lui Yeongju că se lăuda prietenilor ei că editorialista deține librăria din cartierul ei. A promis că va trece pe la ea mai des și, într-adevăr, Yeongju a început să o vadă la fiecare câteva zile. Doamna părea deosebit de interesată de lumea de mâine, având în vedere că cumpăra mai ales cărți despre inteligența artificială sau despre viitorul omenirii.

Yeongju primea, de asemenea, comenzi pentru eseuri. La telefon, vocile necunoscute ale potențialilor ei clienți îi cereau uneori subiecte ambițioase, precum Viitorul librăriilor independente, Moartea cititorului sau Proprietățile cărților și influența lor asupra obiceiurilor de lectură. Ea a respins subiecte care nu-i trecuseră niciodată prin minte. Dar subiecte pe care era dornică să le exploreze, precum proprietățile cărților și influența lor asupra obiceiurilor de lectură, le-a acceptat cu plăcere. A scris cu grijă și mândrie fiecare lucrare, chiar dacă simțea că trebuie să-și stoarcă până la ultima fărâmă de sucuri cerebrale. A crezut că aceste piese comandate sunt o bună ocazie

pentru ca mai mulți oameni să afle despre librărie. Ca și cărțile, librăriile trebuie să își facă cunoscută existența pentru a avea șanse de supraviețuire.

Datorită rețelelor de socializare, librăria Hyunam-dong era cunoscută de iubitorii de cărți, sau de iubitorii de librării, dar în aceste zile, Yeongju știa că ajunge la un public mai numeros. Deși era o veste excelentă pentru librărie, ea simțea tensiunea crescândă. Creșterea numărului de vizitatori însemna, de asemenea, că Yeongju trebuia să petreacă mai mult timp interacționând cu clienții. Mai erau și noile programe pe care le începuse, pe lângă ceea ce trebuia deja să facă zilnic, săptămânal sau lunar. Începuse să își piardă ritmul. Ah, în ritmul ăsta, o să stric totul. Când s-a gândit la asta, a știut că nu mai poate continua așa.

Atunci a primit o propunere neașteptată de la cea mai neașteptată persoană. Sangsu, care avea o privire ageră, observând cu exactitate că Yeongju era blocajul în operațiunile librăriei, a abordat-o într-o zi.

„Care sunt cele mai aglomerate ore pentru librărie?

Sangsu, care conducea unul dintre cluburile de lectură, era cu câteva trepte peste Yeongju în ceea ce privește lectura. Terminarea a două cărți într-o zi nu era mare lucru pentru el.

„Huh?

'Te întreb în ce parte a zilei te simți cel mai agitată?' Sangsu era taciturn ca de obicei, părul lui scurt și țepos îi completa vocea aspră.

„Nu știu...

„Gândește-te.

Chiar s-a gândit la asta.

„Uhm . . . poate cu trei ore înainte de închidere?

„Bine. Te voi ajuta în timpul acestor trei ore.

„Ce?

'Âți cer să mă angajezi cu jumătate de normă. E o soluție simplă,

de ce nu te-ai gândit la asta?

Sangsu a cerut salariul minim în schimbul ocupării doar a casei de marcat. I-a cerut lui Yeongju să nu-l împovăreze cu sarcini suplimentare, argumentând că o persoană dedicată la casa de marcat i-ar ușura deja mult munca. I-a spus că va citi atunci când nu va fi nimeni la casierie; dacă nu-i place asta, poate găsi pe altcineva. Yeongju a cerut o oră pentru a se gândi. Când a trecut ora, s-a dus la Sangsu, care citea într-un colț.

'Șase zile pe săptămână, trei ore pe zi, trei luni ca început. Ce părere ai?

„De acord.

Sangsu s-a ținut de cuvânt. Stătea în spatele tejghelei și citea, dar când se apropia un client, el procesa plata fără probleme, ca și cum ar fi făcut-o de nenumărate ori. Când nu mai erau clienți, își îndrepta din nou atenția spre carte. Cu toate acestea, propria sa faptă l-a determinat să depășească treptat rolul pe care și-l stabilise. Îi plăcea să se laude când venea vorba de cărți. De fiecare dată când un client îl aborda pentru o recomandare, se prefăcea că se plânge, dar, de fapt, își etala bogăția de cunoștințe și, cumva, clientul sfârșea întotdeauna prin a mai cumpăra câteva cărți. Din acel moment, printre clienții obișnuiți ai librăriei, Sangsu a câștigat porecla foarte lungă de The-Gruff-Part-Timer-Ajusshi-Who-Knows-A-Lot.

Pe măsură ce librăria Hyunam-dong a devenit un nume cunoscut în afara cartierului, oamenii care visau să își deschidă propriile magazine au început să ajungă la Yeongju. Unii chiar veneau tocmai până la librărie. Când a devenit evident că existau mai mult de câțiva viitori proprietari de librării, ea a decis să țină o conferință. Astfel de evenimente punctuale erau mai puțin solicitante decât o serie de evenimente; erau, de asemenea, o modalitate bună de a răspândi numele librăriei într-un timp scurt.

Doi colegi proprietari de librării i s-au alăturat pentru discuție la ora opt într-o seară de marți. Au venit aproximativ zece potențiali proprietari de librării. Așa cum era de așteptat, în capul listei se aflau întrebările cele mai importante: pot trăi cu o librărie? Niciunul dintre ei nu se aștepta să facă o groază de bani din vânzarea de cărți. Era visul lor și ar fi fost mulțumiți să trăiască modest făcând ceva ce le place. Proprietarul librăriei A a dat startul, spunând cu timiditate că este prima dată când vorbește despre acest subiect.

„Este de înțeles că sunteți foarte curioși să aflați acest lucru. În cazul meu, abia mă descurc. După ce deduc chiria magazinului, taxele de întreținere și altele, rămân cu aproximativ 1,5 milioane de woni pe lună. Și când mai pui la socoteală chiria apartamentului meu, taxele de întreținere . ... ei bine, v-ați făcut o idee. Acum șase luni, am decis să mă întorc acasă la părinții mei. M-am mutat la vârsta de douăzeci de ani, dar la vârsta de treizeci și șapte de ani, locuiesc din nou cu părinții mei. . . Am să mă opresc aici. Vă rog să vă gândiți bine: a conduce o librărie nu este un vis romantic. Dar dacă sunteți hotărât să deschideți una, vă spun: faceți-o. Trebuie să o faceți pentru a nu avea regrete în viitor".

Fondatoarea librăriei B s-a prefăcut că plânge, ca și cum ar fi spus că aceasta este și povestea vieții ei. Ceea ce avea de spus era ceva mai pozitiv.

'Ân primul rând, voi fi sinceră și voi spune că uneori câștig mai mult decât A, alteori mai puțin. Dacă consider că nu am câștigat suficient în luna precedentă, voi organiza mai multe evenimente în luna următoare pentru a atrage vizitatori. Când lucrurile devin prea agitate, mă retrag pentru o perioadă, pentru a mă odihni înainte de a mă apuca din nou de treabă. Ca orice alt proprietar de librărie, una dintre cele mai mari preocupări ale mele este cât de mult timp voi putea menține locul în funcțiune. Pentru cei de aici care doresc să

deschidă o librărie, vă veți face griji cu privire la acest lucru, dar și la alte lucruri. Dar dacă decideți că o librărie nu este pentru voi și doriți să vă ocupați de altceva, veți avea un alt set de preocupări. Ceea ce încerc să spun este: orice ai face, te vei confrunta cu provocări. Chiar dacă nu este vorba de o librărie, vă veți îngrijora de orice afacere pe care o veți începe; dacă lucrați pentru o companie, aceasta vine și ea cu propriul set de griji. În cele din urmă, totul se reduce la următorul lucru: ce fel de muncă vreau să fac, în ciuda tuturor grijilor? În ceea ce mă privește, am ales să-mi fac griji pentru că am o librărie".

Următorul a fost Yeongju.

„Voi începe prin a mărturisi că încă îmi fac griji pentru multe lucruri. Un lucru pe care aș dori să îl subliniez este că trebuie să ai suficiente economii pentru a susține librăria, presupunând că nu va câștiga nimic timp de șase luni până la un an. Știu că este dificil; este o sumă uriașă de bani. Dar este important să avem o rezervă financiară în timp ce librăria are nevoie de timp pentru a-și stabili numele. Desigur, nu este garantat că își va găsi echilibrul într-un an. Este al treilea an și încă îmi fac griji pentru stabilitatea ei".

Fondatorul librăriei A a dat din cap.

Eu sunt în al cincilea an și mi se întâmplă la fel. În loc să mă gândesc dacă librăria și-a găsit locul, obiectivul meu este să o fac să reziste mai mult. Acestea fiind spuse, asta nu înseamnă că nicio librărie independentă nu și-a găsit vreodată locul".

Dându-și ochii peste cap, B a dat câteva nume – librării care și-au menținut venituri decente datorită diversității activităților pe care le ofereau; librării considerate o atracție locală – pe care participanții le-au notat rapid pe telefoanele lor sau într-un caiet. Cei trei au împărtășit pe rând, după care a urmat o sesiune de întrebări și răspunsuri care s-a încheiat după ora zece.

*

În aceste zile, Mincheol apărea automat la librărie de două ori pe săptămână, fără să fie sâcâit. Uneori, se întorcea acasă pentru a-și schimba mai întâi uniforma școlară, pentru a nu ieși în evidență printre clienți. Cum Yeongju era ocupată în acea zi, Minjun a preluat rolul de a sta de vorbă cu el. În timp ce librăria a devenit mai aglomerată, numărul de mese de la cafenea a rămas neschimbat, așa că nu a existat o creștere uriașă a volumului său de muncă. Se simțea puțin mai ocupat, dar nu era ca și cum toate comenzile de cafea veneau în același timp. Mincheol a zăbovit prin cafenea și, observând o pauză între clienți, s-a apropiat de Minjun.

„Yeongju imo este foarte ocupat zilele astea?

„Da.

„Atunci de ce nu o ajuți?

„Trebuie să fac cafeaua.

„Contractul tău spune că tu faci doar cafeaua?

Da. Și de ce? Ți se pare că sunt lipsit de compasiune?

Un pic. Dar dacă este scris în contractul tău, nu pot spune nimic.

Minjun a chicotit la răspunsul său sincer.

'Șefa are mult mai multe pe cap acum, dar asta pentru că încearcă să dezvolte afacerea. De aceea este un pic copleșită în acest moment.

„De ce face asta?

„Este un experiment, spune ea.

„Despre ce?

„Despre cât de departe poate merge.

„Hmm . . . Ei bine, să fii ocupat este un lucru bun.

Minjun i-a aruncat lui Mincheol o privire din lateral în timp ce pregătea cafeaua.

'Spui lucruri în care nu crezi. Nu crezi că a fi ocupat este bine, nu?

'Toată lumea e ocupată. Voi toți.

„Dar nu și tu.

„Eu sunt excepția, cred.
Minjun a dat din cap absent.
„Da, nu e un lucru rău să fii excepția.
„Chiar așa. . .
Bine, nu mai vorbi și încearcă asta”, a spus Minjun, înclinând servitorul de cafea peste o ceașcă.
„Nu-mi plac chestiile amare.
„Nu e amară. Încearc-o.
În timpul său liber, Minjun exersa cafeaua cu picurare manuală și, de obicei, îi ruga pe Jungsuh sau Mincheol să-i fie degustători. După ce a început să bea cafea în primul an de liceu, Mincheol dezvoltase deja o imunitate la cafeină.
„Se pare că încă nu m-am dezvoltat pe deplin ca om, având în vedere că nu suport deloc amărăciunea”, i-a spus odată Mincheol în glumă.
Din acea zi, Mincheol a devenit cel mai greu de mulțumit client al său – adică cel mai bun. Minjun și-a petrecut timpul experimentând cum să elimine amăreala din cafea. De data aceasta, se pare că în sfârșit a reușit.
„E cam dulce.
„E bună?
„Nu știu ce se consideră bun. Dar asta e destul de bună', a spus Mincheol. „Parcă mi se topește cafeaua în gură.
„Ce vrei să spui?
„Poate pentru că e fină?
„Deci, vrei să spui că e atât de fină încât pare că se topește?
Minjun a turnat niște cafea din sertar și a sorbit-o.
„Ei bine, e chiar foarte bună. Hyung, abilitățile tale se îmbunătățesc.
„Întotdeauna am avut abilități”, a replicat Minjun în timp ce mai

lua o înghițitură.

„Nu, nu ai avut.

„Ba da, am avut. Doar că nu am putut face o cafea care să-ți placă. Acum ți-am îmblânzit și papilele gustative.'

„Hei. Asta nu sună bine.

Mormăind, Mincheol a mai luat o înghițitură din cafea. Minjun s-a uitat la băiat, care vorbea mult mai mult decât înainte, și i-a sugerat o dată pentru următoarea lor sesiune de degustare.

'Poimâine, la aceeași oră. Ești liber?

„Bine.

În timp ce Mincheol se purta ca și cum ar fi fost indiferent la toate, nu respinsese niciodată cererea de ajutor a lui Minjun.

„O să-ți fac o ceașcă și mai bună data viitoare.

„Voi putea să-mi dau seama doar când o voi bea.

Mincheol a înghițit cafeaua rămasă și a pus ceașca jos.

„Voi pleca după ce îmi iau rămas bun de la Yeongju.

În timp ce Minjun curăța sertarul și ceștile, a aruncat o privire în direcția lui Yeongju.

„Bine, dacă o poți prinde măcar pentru o clipă.

Mincheol a stat răbdător deoparte în timp ce aștepta ca Yeongju să își termine convorbirea. În timp ce ea a ridicat mâna pentru a-și cere scuze, el a continuat să stea acolo ca și cum ar fi plănuit să aștepte. Când a terminat în sfârșit, s-a apropiat de el și l-a întrebat cum a fost. Mincheol i-a răspuns conștiincios la întrebări.

„Mă simt de parcă mama mea ar scrie o teză de absolvire zilele astea.

Yeongju a izbucnit în râs în timp ce îl conducea la ușă. El s-a înclinat ușor și – poate că era prea frig – s-a aplecat în timp ce ieșea. Urmărindu-i spatele, Yeongju s-a gândit pentru o clipă să organizeze un eveniment pentru adolescenți, înainte de a se prinde la timp. Nu,

avea destule pe cap.

Barista „IN” lunea
— Barista „OUT” lunea
— Meniul de cafea nu este disponibil astăzi
— Alte băuturi sunt încă disponibile
#baristaworksfivedaysaweek #qualityoflife_barista #wesupportWLB

Lunea – ziua liberă a lui Minjun – librăria nu vindea cafea. Pentru a evita orice confuzie, Yeongju posta un anunț pe blog și pe rețelele sociale în fiecare luni dimineața. În zilele noastre, cu excepția clienților care vin pentru prima dată, nimeni nu cere cafea într-o zi de luni. Chiar și în rarele ocazii în care cineva încerca să comande cafea, odată ce ea explica motivul, toți erau de acord cu nevoia baristei de a-și echilibra viața profesională. Se poate spune că acest lucru a devenit parte din cultura librăriei. Prin urmare, Yeongju a fost exasperată când Minjun a fost cel care a încălcat-o.

Când Minjun a venit pentru prima dată într-o după-amiază de luni și a cerut să rămână câteva ore, Yeongju a crezut inițial că este în regulă să facă o excepție în acea zi. Minjun îi explicase că avea nevoie de cineva care să-i testeze gustul cafelei și că nu era posibil să facă asta acasă. Chiar și atunci când se apropia de ea la fiecare jumătate de oră cu o ceașcă proaspătă de cafea, nu reușea să-l alunge. Datorită supradozei de cofeină, nu a închis un ochi în acea noapte.

Pierderea unei nopți de somn nu a fost problema. Problema cea mai mare era Minjun, care a continuat să apară la librărie în lunea următoare. Mai multe persoane îi testau gusturile și, în mod suspect, părea că își făcuseră întâlniri în prealabil. Jungsuh ajungea la cafenea cam în același timp cu Minjun pentru a bea cană după cană, iar dacă nu era ea, era Heejoo. Și dacă nu Heejoo, Mincheol. Dacă nu ei,

Sangsu ar fi cobaiul lui. Minjun le va observa reacțiile cu atenție, ca și cum ar examina un film cu raze X. O ușoară schimbare în expresia lor se traducea în încântare sau dezamăgire pe fața lui. Privirea aceea din ochii lui! Ca și cum ar înnebuni încercând să le evalueze reacțiile! Cum aș putea să cer o explicație când el arată așa? s-a gândit Yeongju.

Își făcea griji pentru confuzia clienților. Cei familiarizați cu „No Barista Mondays" știau clar că Minjun era barista în cauză. De câteva ori, a văzut clienți care își verificau de două ori telefoanele pentru a se asigura că nu au greșit zilele. Unii dintre ei întrebau dacă pot primi o cafea, în timp ce alții pur și simplu mergeau înainte și comandau. Yeongju, în conflict cu faptul că anunțurile sale săptămânale de luni au fost făcute redundante, a decis să se gândească la o soluție.

„Șefule, îți îngreunez situația, nu-i așa? Lasă-mă să mai fac asta câteva luni. Simt că încep să mă descurc".

Minjun se apropiase de ea săptămâna trecută, după ce observase că era supărată. Yeongju luase decizia chiar atunci.

„Minjun, încercăm asta?

— Barista „IN" luni (astăzi)

— Cafea cu picurare manuală disponibilă la librăria Hyunam-dong

— 50% reducere între orele 15.00 – 19.00.

— Este disponibil și un meniu fără cafea

#hyunamdongbookshopbarista_evolving #handdripcoffee_sincerity #comeandhavecoffee #notaweeklypromotion

După începerea evenimentului, librăria a înregistrat o altă schimbare – o creștere semnificativă a numărului de obișnuiți ai cafelei.

Te voi ajuta să arunci o privire

Yeongju trăia în anxietate în fiecare zi, în timp ce se străduia să facă față creșterii bruște a volumului de muncă fără să facă vreo greșeală. Chiar și atunci când zâmbea, oboseala de pe fața ei era evidentă. „Totuși, datorită lui Sangsu, volumul meu de muncă a devenit mult mai ușor. Deși spunea asta, Yeongju avea încă prea multe lucruri pe cap. Era ocupată să scrie introducerea pentru evenimentul de carte din această lună când Jungsuh a strigat-o.

„Eonnie. Este evident că te lupți să rămâi pe linia de plutire'.

Yeongju a izbucnit în râs.

„Serios? Credeam că o ascund bine.

La felul ei nepăsător, Jungsuh a devenit serios.

'Ai prea multe de făcut? Trebuie să te relaxezi puțin, eonnie.'

Yeongju s-a uitat la ea.

'Nu e chiar așa de rău', a spus ea sincer, trecând de la tonul glumeț pentru a arăta că era recunoscătoare pentru grijă. 'Doar că tensiunea a crescut cu o treaptă. Să zicem că a fost un nivel șase nu cu mult timp în urmă – pe care probabil l-aș putea menține pentru încă șase luni sau chiar doi ani. Dar în aceste zile, mă simt ca la nivelul opt, așa că probabil nu mai pot continua la această intensitate. Cât timp credeți că oamenii pot rezista la acest nivel de tensiune? Nu prea mult, nu-i așa? Dacă încerci să menții acest nivel, corpul și mintea ta se vor prăbuși. Mulți oameni au mers pe această cale, dar . . .

A respirat adânc, ca și cum ar fi vrut să se recalibreze.

'Nu am ajuns la stadiul în care să clachez în orice moment. Într-o librărie nu poți prevedea niciodată fluxul de clienți. Tocmai când crezi că ai mai mulți vizitatori, deodată oamenii nu mai vin. Pentru totdeauna. Adios. Perioada aglomerată va trece curând. Sunt câteva proiecte pe care le-am început, așa că agenda mea este plină, dar în scurt timp, librăria va fi din nou uitată de mulțime. Când va veni acel moment, mă voi întoarce la viața de șase ani”.

Hmm. Jungsuh nu prea știa ce să spună.

„Când o spui așa, nu mă pot decide dacă e mai bine un șase sau un opt. În orice caz, mă bucur să aud asta.

„Să auzi ce?

'Nu trebuie să-ți faci griji pentru cei care știu ce fac. Sunt ușurat că nu trebuie să-mi fac prea multe griji pentru tine'.

Yeongju i-a strâns umerii, ca și cum ar fi asigurat-o că este bine.

'Totuși, mai e un lucru. Nu am citit zilele astea. Nu am timp. Acum că o spun cu voce tare, chiar mi se pare o problemă să nu pot citi'.

La ora nouă seara, în timp ce librăria își încheia activitatea pentru o zi, Yeongju a închis ușa de la intrare. S-a așezat lângă Seungwoo, care își edita eseul. Se obișnuise să îi privească expresia stoică de pe margine, în timp ce în trecut se simțea foarte mică lângă el.

Pe măsură ce termenul limită pentru trimiterea primului ei eseu la ziar se apropia, Yeongju fusese aproape de un atac de panică. Terminase eseul cu câteva zile mai devreme, dar nu-și dădea seama deloc dacă era de o calitate publicabilă pentru un ziar. Ciudat. Ca cititor, putea distinge cu ușurință scrisul bun de cel rău, chiar dacă era o judecată subiectivă. Dar când venea vorba de propria ei scriere, era complet pierdută. Nu știa deloc – de parcă ar fi fost analfabetă – dacă era o lucrare care putea fi publicată oriunde.

A citit-o o dată. De două ori. Din nou și din nou. Tocmai când era convinsă că nu era suficient de bună pentru a apărea undeva în public, a primit un mesaj de la Seungwoo. Cum merge cu scrisul? A fost un mesaj scurt și simplu, dar ea și-a revărsat sentimentele încâlcite într-un răspuns prolific. Seungwoo i-a răspuns cu un alt mesaj scurt: Te voi ajuta să arunci o privire. Ea a profitat de ofertă.

A doua zi, Seungwoo a venit la librărie. I-a înmânat schița ei cu îngrijorare. Era greu să scrii, dar și mai greu era să i-o arăți altcuiva. De fiecare dată când posta ceva pe blogul ei, inima îi bătea cu putere.

De data aceasta, era vorba de un ziar adevărat. Și uite – cine era în fața ei? Expertul în scriere care purtase un război public cu CEO-ul unei edituri. Cum i-ar fi judecat el scrisul? Observându-i profilul, nu putea să vadă nici măcar un indiciu în expresia lui sau în limbajul trupului care să îi dea indicii despre gândurile lui. După ce a terminat de citit ultima frază, a lăsat hârtia jos și a căutat în geantă un pix. Abia atunci a vorbit în sfârșit.

„Voi marca părțile care trebuie editate. Voi include și motivul pentru care le-am marcat".

Ea încă nu știa, judecând după expresia lui, ce credea el despre lucrare.

„Scrierea mea este... în regulă?" a întrebat ea, fără să-și dea seama cât de înfrântă părea.

„Da, este. Știu ce încerci să spui.

Era un lucru normal să spui asta dacă scrisul era într-adevăr acceptabil?

„Nu e chiar atât de bun. . . . nu?

Se simțea ca furnicile într-o tigaie.

„E bună. Simt emoțiile din scrisul tău și aproape că pot vedea imaginile în capul meu – operațiunile zilnice ale unei librării. Îți împărtășesc neliniștea când aștepți să vină clienții.

Ea îi scruta fața, încercând să distingă dacă era doar politicos sau vorbea din inimă. Ca de obicei, era ilizibil. Sau, mai degrabă, era doar calm. Cel puțin, uitându-se la expresia lui, nu părea o piesă extrem de jenantă de citit. Ea a decis să o ia pozitiv.

Dar când Seungwoo a luat stiloul și a început fără milă să sublinieze părți din scrisul ei, a început să se întrebe dacă nu cumva se înșelase. Pentru ea, cel puțin, părea nemilos. Lângă părțile subliniate, cu caligrafia lui îngrijită, a scris o scurtă explicație a fiecărei greșeli. Zece minute mai târziu – care i s-au părut o oră – era

încă la primul paragraf. Mai multe gânduri îi străbăteau mintea. Hotărârea de a accepta cu răceală că scrisul ei era groaznic era mânjită de dezamăgirea față de Seungwoo pentru că se zgârcea la orice – dar pe măsură ce ajungea la al patrulea paragraf, gândurile contradictorii fuzionau într-unul singur: ce l-a făcut să depună atât de mult efort pentru asta?

Timp de aproape o oră întreagă, el s-a concentrat în tăcere asupra scrierii ei. Până acum, dezamăgirea făcuse loc conștientizării faptului că, pentru Seungwoo, oferirea ajutorului său însemna că o va face cu cea mai mare grijă și efort. Probabil că această tenacitate a lui l-a determinat să realizeze ceea ce a făcut. Iar chipul său veșnic obosit era probabil și rezultatul intensității sale. Din politețe, din moment ce el muncea din greu în numele ei, ea s-a așezat lângă el și a lucrat și ea puțin. Când a observat că el era la ultimul paragraf, a luat două sticle de bere din frigider, le-a desfăcut și i-a dat una lui Seungwoo, care era adânc concentrat. El și-a ridicat brusc privirea, surprins să vadă berea.

Luând-o, a spus: „Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Aproape am terminat.

Când a terminat în sfârșit, primul lucru pe care i l-a spus a fost să nu se supere pe părțile subliniate. Cu excepția cazului în care ești un scriitor profesionist, acest nivel de editare este de așteptat, a spus el, adăugând că au existat unele părți pe care le-a marcat în ciuda faptului că erau greșeli minore pe care le-ar fi putut trece cu vederea. „Fluxul este în general logic, așa că nu a trebuit să fac prea multe editări la acea parte”, a spus el, încercând să o liniștească. Cu toate acestea, el a urmat imediat comentariul cu: „În unele momente, au existat părți care nu erau logice. Odată ce vor fi editate, vei fi bine”. Yeongju a fost inițial confuză, dar după ce a ascultat explicația lui, și-a dat seama că nu trebuia să refacă decât o singură propoziție pentru

a rezolva problema. În următoarea oră, cei doi s-au înghesuit să facă modificările. În cele din urmă, au ajuns la ultima propoziție.

„Sonnim gidaryeojyeotda – clienții erau așteptați. Formularea este ciudată”.

„Cum așa? a început să întrebe Yeongju. „A, da... pasivă... După ce a descoperit greșeala, a lăsat-o baltă.

„Așa este.

Seungwoo a explicat pe scurt despre verbele pasive.

„Folosim forma pasivă atunci când subiectul suferă o acțiune. Deci, eat devine eaten. Dar folosirea formei pasive cu verbul a aștepta face să pară că subiectul, clienții, trece prin acțiunea de a aștepta și acest lucru este ciudat. Prin urmare, ar trebui modificat în sonnim gidaryeotda – I waited for the customers.

„Ah, înțeleg. Dar . . .'

„Da? a încurajat-o Seungwoo.

„Dacă scriu așa, se pare că nu exprimă în mod adecvat sentimentul meu de așteptare a clienților.

„Cum așa?

'Sentimentul de a aștepta fără să vreau. Anxietatea subconștientă și dorința. Nu pare să fie transmis”.

El a analizat propozițiile înainte de a-și ridica din nou privirea.

„Încearcă să citești eseul de la început. Propozițiile tale prezintă clar sentimentele pe care speri să le exprimi. Te gândești că trebuie să pui accentul pe această propoziție, nu? Nu este nevoie. Aceste emoții au fost transmise suficient în tot textul. De fapt, este mai bine să păstrezi această propoziție simplă”.

Ea a citit cu atenție eseul de la început, concentrându-se dacă sentimentele ei fuseseră într-adevăr surprinse. Între timp, el a așteptat-o în liniște, jucându-se cu pixul. Un timp mai târziu, ea a dat din cap.

„Înțeleg ce vrei să spui.

„Așa este.

Mulțumesc foarte mult. Dacă aș fi știut că vă va lua atât de mult timp, nu v-aș fi cerut ajutorul.

Nu vă faceți griji. Și eu m-am distrat.

„Când ești liberă? Trebuie să-ți cumpăr o masă pentru deranjul tău.

'Nu trebuie', a spus Seungwoo lăsând pixul jos. „În schimb, lasă-mă să-ți mai editez scrisul de câteva ori.

Yeongju și-a ridicat sprâncenele. Nu era asta mai benefic pentru ea?

'Dacă ne mai uităm de câteva ori împreună la scrisul tău, vei învăța cum să îți editezi propriul scris. Atunci, nu te vei mai simți atât de neliniștită sau nu vei mai pune la îndoială propozițiile tale.'

„Dacă tot ești ocupat, ce-ar fi să lucrez eu însumi data viitoare. Dacă rămân la fel de anxioasă...

Gândindu-se că i-a răpit prea mult timp, ea a încercat să-i refuze oferta, dar el i-a tăiat-o ușor în mijlocul frazei.

„Nu sunt ocupat, așa că nu te simți ca și cum ai fi o povară. Odată ce ai terminat cu următoarea piesă, nu te mai agita singură; trimite-mi-o imediat”.

Fără să-i dea timp să reacționeze, el a adăugat: „Ai înțeles?

„În regulă. Mulțumesc.

Yeongju i-a trimis rapid jurnalistei versiunea editată. Dacă nu putea să o facă mai bună decât era acum, putea la fel de bine să o scoată din vedere și din minte. Seungwoo a refuzat să bea, deoarece condusese el, așa că au stat de vorbă în timp ce ea termina berile. Revenind la subiectul așteptării, au decis să împărtășească fiecare lucrul pe care l-au așteptat cel mai mult în viață. „Clienți”, a spus Yeongju cu emfază, dorința acută din ultimii ani fiind cuprinsă în cele

trei silabe. Seungwoo, după ce s-a gândit puțin, a răspuns: „Nu mă pot gândi la nimic”, făcându-l pe Yeongju să îl catalogheze imediat drept trișor. Din momentul în care au răsfoit librăria până când au stins lumina, au încuiat ușa și au ieșit afară, conversația lor nu s-a întrerupt nici măcar o dată.

Câteva săptămâni mai târziu, s-au trezit ieșind din nou împreună din librărie. Luându-și rămas bun, au plecat în direcții opuse, dar câțiva pași mai târziu, Seungwoo s-a oprit. Observând acest lucru, Yeongju s-a uitat peste umărul ei chiar în momentul în care el s-a întors cu fața la ea. Surprinsă, ea s-a oprit în loc și s-a întors și ea.

„Îți amintești când am vorbit despre așteptare?”, a întrebat el. Ea a dat din cap. „Sunt curios în legătură cu ceva”, a spus Seungwoo. Ochii lui Yeongju s-au mărit.

'Ai răspuns „clienții”, nu? Lăsându-i la o parte, mă întrebam dacă există altceva, în acest moment, pe care îl aștepți?

Ea nu s-a putut gândi la nimic altceva, așa că a răspuns nu.

„În ziua aceea, ți-am spus că nici eu nu mă pot gândi la nimic. Adevărul este că știu vag ce aștept. Dar am simțit că nu ar trebui să-mi dezvălui sentimentele în grabă. În schimb, ar trebui să-mi dau seama încet ce anume îmi doresc.

Yeongju s-a holbat la Seungwoo, expresia ei fiind în mod clar nedumerită de ceea ce se întâmpla. El și-a menținut privirea fixă.

„Chiar acum, ceea ce tânjesc după . . .

Cei doi stăteau față în față, la patru pași distanță.

'. . . este inima cuiva.

Seungwoo a zâmbit blând în timp ce Yeongju se uita fix la el, încercând să înțeleagă ce tocmai spusese.

'Ân acea zi, m-ai acuzat că sunt un trișor. Chiar dacă e târziu, aș vrea să scap de această etichetă. De aceea, îți spun acum. Du-te acasă în siguranță, bine?

Pentru un moment lung, Yeongju i-a privit spatele, înainte să se întoarcă în direcția casei. Inima cuiva. Ce vrea să spună? De ce îmi spune asta? Amintirea lui Seungwoo oferindu-i ceaiul de coacăze i-a trecut prin minte. Și el spunându-i că va fi alături de fericirea ei. De ce aceste imagini dansau în mintea ei? Nu știa. Făcând o pauză, s-a întors să privească figura lui care se retrăgea înainte de a merge înainte, adâncită în gânduri. Își puse căciula de blană pe care o ținea în mână.

Cu onestitate și sinceritate

Yeongju stătea de vorbă cu Mincheol când Seungwoo a pășit într-o seară în librărie, după serviciu. Când ea s-a ridicat de la locul ei, cei doi bărbați au ajuns să împartă masa. Ea îl prezentase pe Seungwoo ca fiind „un autor" și pe Mincheol ca fiind „nepotul vecinului". Nefiind prea preocupat de împărțirea mesei, Seungwoo s-a instalat confortabil și a început să parcurgă scrierile ei. Cu toate acestea, când și-a dat seama că băiatul de vizavi nu făcea nimic altceva, a început să devină puțin stânjenit. Mai mult, copilul se holba direct la el.

„Îți place să stai și să nu faci nimic?

Simțindu-se obligat să vorbească cu băiatul care se holba direct la el, Seungwoo a aruncat o întrebare.

„Da.

„Ei bine, du-te și uită-te pe YouTube sau ceva de genul ăsta.

„Pot să fac asta acasă.

Auzind asta, i-a dat băiatului un ușor semn din cap și s-a întors la treaba lui, ca și cum i-ar fi indicat că nu-l va mai deranja. De data aceasta, Mincheol a fost cel care a încercat o conversație.

„Îți place să scrii?

De fapt, Mincheol nu se holba degeaba la Seungwoo; încerca să găsească cel mai bun moment pentru a începe o conversație. Se

chinuia cu o temă de scris – cea mai nouă condiție pe care o acceptase. Cu câteva săptămâni în urmă, Heejoo declarase că, dacă nu va scrie o lucrare la fiecare două săptămâni, va trebui să participe la cursuri după școală și să învețe până la miezul nopții. El a încercat să se revolte amenințând că nu va mai vizita librăria. Sigur, a spus ea, fără să clipească. Știa că fiul ei ajunsese să aștepte cu nerăbdare vizitele la librărie. Din moment ce școlile de meditații erau la fel de rele ca școala, nu a avut de ales decât să accepte să facă eseurile. Heejoo a adăugat o altă cerință, cu o voce de genul „ăsta e finalul". Trebuia să „scrie corect".

„Nu", a răspuns Seungwoo fără să ridice privirea.

„Asta e totuși uimitor. Scrierea este foarte dificilă pentru mine, dar tu o faci ca pe o slujbă.

Ochii lui Seungwoo au rămas lipiți de propoziții în timp ce sublinia textul ici și colo.

„Să scriu nu este niciodată meseria mea.

'Atunci, ca ce lucrezi?'

'Doar la o companie.'

Mincheol nu a părut deranjat de răspunsurile tăioase ale lui Seungwoo și a continuat să îl sâcâie cu întrebări. Brusc, l-a întrebat dacă Seungwoo este liber acum. Perplex, Seungwoo și-a ridicat privirea. Mincheol i-a explicat că are ceva de întrebat, dar dacă Seungwoo este ocupat, nu-l va deranja. Mincheol și-a dat seama că era cumva mai îndrăzneț și mai vorbăreț decât de obicei, poate pentru că vorbea cu un scriitor. Se simțea ca și cum un scriitor l-ar putea ajuta să rezolve cea mai mare provocare a sa în acest moment, ceva la care nu putea lucra singur.

Seungwoo a făcut o pauză de gândire înainte de a așeza stiloul pe masă. Văzând cum s-a lăsat pe spate în scaun, Mincheol a zâmbit și s-a lansat imediat într-o altă întrebare.

„Ce faci la companie?

„Doar muncă normală.

„Uhm . . . Mincheol a ezitat o clipă, părând mai solemn decât înainte.

„Între scris și munca normală la o companie, care îți place mai mult? Și la care ești mai bun?

De data aceasta, Seungwoo a fost cel care a spus: „Hmm. Ce voia să știe? De ce se holba acest copil la el atât de intens? În ritmul ăsta, conversația părea că se va prelungi. S-a uitat în ochii inteligenți ai lui Mincheol.

„Pot să te întreb de ce mă întrebi asta?

Este legat de ceva ce mă frământă", a spus Mincheol. Ar trebui să urmeze ceva ce îi place sau ceva la care se pricepe? Voia să afle răspunsul. Aceasta era întrebarea de eseu pe care i-o pusese mama sa; în același timp, era ceva ce voia să afle și el.

Cu ceva timp în urmă, singurul său profesor preferat de la școală, care preda perioada coreeană, le-a spus elevilor că „Pentru a găsi fericirea, faceți ceea ce vă place. Ar trebui să găsiți cu toții ceva ce vă place să faceți, ceva care să vă entuziasmeze. În loc să urmăriți ceea ce este recunoscut și apreciat de societate, faceți ceea ce vă place. Dacă reușiți să găsiți acest lucru, nu veți șovăi ușor, indiferent de ce cred ceilalți. Fii curajos".

Potrivit lui Mincheol, mulți dintre colegii săi de clasă au fost atinși de aceste cuvinte. Unul dintre ei a fost încântat de îndrăzneala lor. Îndrăznețe și riscante, pentru că profesorul recunoscuse că copiii au propriile lor gânduri. Ridicându-și vocea, el i-a îndemnat pe ceilalți: „Haideți, gândiți-vă la asta. Cine altcineva ne-ar spune asta? Unde altundeva veți găsi un profesor care să ne spună să facem exact opusul a ceea ce vor părinții noștri? Acestea sunt cuvinte îndrăznețe, într-adevăr. Și vă amintiți vechea zicală? Cuvintele îndrăznețe sunt

cele pe care trebuie să le păstrăm în inimile noastre!

Prietenii lui au fost emoționați de cuvintele profesorului. Între timp, Mincheol a devenit neliniștit pentru prima dată. Chiar așa? Trebuie să fac ceva ce-mi place? Dar nu mă pot gândi la nimic. Nimic care să-mi placă în mod deosebit sau să mă entuziasmeze. Pentru el, totul era la fel ca oricare altul. Uneori găsea ceva interesant, dar în curând se plictisea de el. Niciodată nu a avut sentimente puternice față de ceva – că ar muri dacă nu ar reuși să facă ceva – și nici nu a existat ceva ce să urască să facă atât de mult încât ar prefera să moară. Nici nu era deosebit de bun la nimic. Era pur și simplu mediocru, obișnuit, la toate lucrurile din viață. Cum să navigheze într-o viață în care nu exista nimic care să-i placă sau la care să fie bun? Era pierdut.

Seungwoo credea că a înțeles cu ce se lupta Mincheol și de ce era curios. Nu era doar o preocupare a adolescenților; mulți continuau să se frământe și la treizeci și patruzeci de ani. De fapt, cu doar cinci ani mai devreme, Seungwoo probabil că își făcea aceleași griji. În ciuda buzelor uscate și a ochilor umflați, își păstra slujba pentru că nu putea renunța la ea. Făcea ceva ce îi plăcea, cum îndrăznea să renunțe la asta? Totuși, nu era fericit. În același timp, se temea că ar putea trăi cu regrete dacă ar renunța la ceea ce îi plăcea.

„Mă simt atât de frustrat. Alți profesori ne spun să facem bine și se opresc aici. Ne aliniază în funcție de note și ne spun: „Vezi, aici te situezi!" și ne fac de râs, spunându-ne să facem mai mult, să facem mai bine. Cu toate acestea, indiferent cât de bine ne descurcăm, rămânem blocați în rând. Nu are sens. Așa că am crezut că voi ignora ceea ce îmi spun acei profesori. Dar pur și simplu nu am putut ignora ceea ce mi-a spus profesorul meu coreean. Sau am putut?

Sprâncenele i s-au adâncit, iar capul părea să atârne mai jos.

Nu mă pricep la nimic și nu există nimic care să-mi placă. Înainte nu aveam nimic, dar zilele astea m-am gândit că nu e prea plictisitor

să vin aici – să stau de vorbă cu mătușile, cu Minjun hyung, să ajut la gustarea cafelei și să mă uit cum tricotează Jungsuh imo.'

„Nu cred că simți frustrare. E anxietate.

„Ce? Mincheol și-a ridicat privirea.

'Mi se pare că devii anxios, gândindu-te că trebuie să descoperi repede ce îți place sau ce faci bine.'

„Chiar așa? Hmm . . . e adevărat.' Mincheol și-a ferit privirea în timp ce mormăia. S-a întors spre Seungwoo. „Simt că trebuie să o găsesc repede.

'De ce te grăbești? Nu trebuie să te grăbești. Dacă să vii aici nu este plictisitor, vino mai des. Fii cine ești acum și vei fi bine.'

Mincheol și-a coborât din nou capul, ca și cum s-ar fi luptat cu gândurile sale.

„Crezi că dacă găsești ceva ce îți place vei fi mai fericit? a întrebat Seungwoo.

Mincheol a scuturat ușor din cap. 'Nu știu. Dar dacă asta spune profesorul nostru, cred că da'.

'Să fii fericit făcând ceva ce îți place. . . da, este posibil. Sunt sigur că există astfel de oameni acolo. În același timp, există și oameni care sunt fericiți când fac ceva la care sunt buni.

Mincheol s-a încruntat. 'Vrei să spui că este o chestie de la caz la caz?'

'A face ceea ce-ți place nu garantează fericirea. Doar dacă nu ești și într-un mediu excelent, atunci poate. Uneori, mediul este mai important. Dacă ești într-un mediu nepotrivit, ceea ce îți place poate deveni ceva la care vrei să renunți. Ceea ce vreau să spun este că nu toată lumea se încadrează în tiparul găsirii fericirii doar prin descoperirea a ceea ce îi place. Asta e prea simplificat, ca să nu mai spun naiv.

Încă din școala generală, Seungwoo visa să devină programator. Și

a reușit. S-a alăturat unei companii care producea telefoane mobile, ca dezvoltator de software. La început, a fost încântat că își va petrece tot timpul făcând ceva ce îi place. Nici măcar nu se plângea când trebuia să lucreze până târziu. Dar, în al treilea an de activitate în cadrul companiei, oboseala s-a infiltrat. Faptul că îi plăcea munca sa – și că era bun la ea – a devenit un obstacol. Munca nu era distribuită echitabil. Cei care erau buni trebuiau să se ocupe de mai mult. În fiecare zi, lucra până târziu; în fiecare lună, pleca în călătorii de afaceri. A îndurat și a îndurat până când, într-o zi, a aruncat prosopul. În acea zi, când și-a dat seama că faptul că îi plăcea munca și faptul că era forțat să lucreze într-un mediu care nu îl susținea erau lucruri complet diferite, a cerut să schimbe departamentul. Peste noapte, a renunțat la ceea ce îi plăcea. Nu a mai codificat. A refuzat să facă ore suplimentare. Și niciodată nu și-a regretat decizia.

'Asta înseamnă că este la fel și cu lucrurile la care ești bun? Dacă nu ești într-un mediu care să-ți permită să te bucuri de munca la care ești bun...

„Da, aceeași logică. Seungwoo a dat din cap.

Mincheol era încă încruntat.

'Acestea fiind spuse, nu poți să stai acolo și să dai vina pe mediu pentru tot.'

„Ce ar trebui să facem atunci?

'Nimeni nu poate prezice viitorul. Pentru a ști dacă îți place munca, trebuie să încerci.'

Seungwoo a petrecut cinci ani făcând ceea ce îi plăcea și alți cinci într-o slujbă făcând ceea ce nu îi plăcea. Dacă ar trebui să decidă care viață a fost mai bună... hmm. Dacă ar trebui să aleagă, ar alege-o pe cea din urmă. Nu pentru că slujba era mai puțin complexă sau pentru că putea lua lucrurile mai ușor – a face lucruri care nu-i plăceau îl făcea să se simtă gol. Dar și-a umplut golul cufundându-se în limba

coreeană, ceea ce l-a adus acolo unde este astăzi. Viața este prea complicată și expansivă pentru a fi judecată doar în funcție de cariera pe care o ai. Poți fi nefericit făcând ceva ce-ți place, la fel cum este posibil să faci ceea ce nu-ți place, dar să fii fericit din ceva complet diferit. Viața este misterioasă și complexă. Munca joacă un rol important în viață, dar nu este singura responsabilă pentru fericirea sau nefericirea noastră.

Îmi spui să nu gândesc și să fac orice?

Frustrate, cuvintele îi ieșeau lui Mincheol fără nicio grijă.

„Nu este un lucru rău", a răspuns Seungwoo. 'Âncearcă ceva și, cine știe, s-ar putea să găsești bucurie în asta. S-ar putea să fie ceva de care să te împiedici, dar să ajungi să vrei să faci toată viața. Cine știe? Nimeni nu știe ce se va întâmpla dacă nu încerci. În loc să te gândești la ce ar trebui să faci, gândește-te să depui efort în ceea ce faci. Este mai important să dai tot ce ai mai bun în ceea ce faci, indiferent cât de mic poate părea. Toate eforturile tale se vor adăuga la ceva".

Uitându-se la băiatul care se holba la el cu ochii măriți, Seungwoo a scos un „uhm". Nu era ușor pentru adulții trecuți de 30 de ani să înțeleagă asta, și cu atât mai mult pentru un adolescent. A încercat să găsească o altă modalitate de a explica. Mai întâi, a decis să sugereze ceva tangibil pe care Mincheol să-l poată face imediat.

„În regulă, ca să rezum ceea ce am vorbit: în acest moment, trebuie să scrii un eseu. Deci, nu te gândi la altceva. Concentrează-te doar pe eseu și lucrează la el'.

Mincheol a suspinat.

'Când vei începe să scrii, poate îți vei descoperi o înclinație pentru scris.'

„Mă îndoiesc foarte tare.

'Nu vei ști până nu vei începe. Nu decide viitorul înainte să se

întâmple.

Mincheol s-a uitat trist la Seungwoo.

'Mi se învârte capul. Sunt chiar mai multe gânduri care se învârt în capul meu chiar acum. Ar trebui să scriu despre dacă ar trebui să fac ceea ce îmi place sau la ce sunt bun. Dar nu am nicio concluzie.

„Ei bine, dacă nu știi, spune-o.

„Este în regulă să nu ai o concluzie clară?

'Forțând un răspuns, riști să-ți închizi urechile la ceea ce-ți spune inima, să-ți interpretezi greșit sentimentele sau, mai rău, să te înșeli singur. Scrie cum te simți cu adevărat. Te gândești și te frământi la asta acum, nu-i așa? Spune așa. Sau poți doar să te plângi că nu ai un răspuns; și asta este o altă soluție. Ceea ce faci acum nu este doar să scrii un eseu. Te gândești cu atenție la ceea ce vrei să faci în viață. În acest caz, nu ar trebui să te grăbești să dai un răspuns.

Mincheol și-a scărpinat capul cu un deget.

'Cred că am cam înțeles ce vrei să spui'.

'A fi relaxat sau ușurat nu este starea în care trebuie să fim mereu. Uneori, este nevoie să ne agățăm de frustrarea situației, de complexitatea lucrurilor în timp ce gândim și meditām.

„Să te agăți de aceste sentimente . . .

„Așa este.

„Domnule, ce ar trebui să fac pentru a „scrie corect”? Mama mi-a spus că trebuie să scriu corect.

Ridicându-și stiloul, Seungwoo a răspuns: „Nu ți-am spus deja? Scrie cinstit. Scrie cu efort. Cu onestitate și sinceritate. Atunci orice va ieși din asta va fi scris corect.

Să te concentrezi pe cafea atunci când faci cafea

Dimineața, după ora de yoga, Minjun se ducea acasă pentru un duș rapid înainte de a se îndrepta spre Goat Beans. De curând,

începuse să învețe să prăjească cafeaua, în speranța că înțelegerea procesului îl va ajuta să scoată mai bine la iveală aromele cafelei sale. De asemenea, își asumase rolul de a face cafeaua de dimineață pentru Jimi și angajații ei, preparând cafeaua în funcție de preferințele lor individuale. Cofetăria era un loc mult mai potrivit decât librăria pentru a exersa. Avea acces ușor la o varietate de boabe, iar dacă ceva nu era disponibil, o putea convinge pe Jimi să i-l aducă.

Toată lumea de la Goat Beans lua cafeaua în serios; asta îl atrăgea pe Minjun aici în fiecare zi. Cu o clipă înainte se prosteau, dar odată ce cafeaua era servită, starea de spirit se schimba. La fiecare pas – asimilarea aromei, învârtirea lichidului închis la culoare în gură și înghițirea primei înghițituri – ei ofereau feedback detaliat. De asemenea, prăjitorii învățau, prin intermediul cafelei sale, cum se comportă boabele lor și cum ar putea fi perfecționate tehnicile lor de prăjire. De fiecare dată când cafeaua lui avea ceva diferit, ei aveau grijă să sublinieze acest lucru. Bătându-l pe umeri, Jimi i-a spus: „Dacă reușești să obții o diferență prin practică constantă și nu prin noroc pur, vei fi un barista destul de bun”.

Avea de gând să rămână fidel drumului său. A învățat că, dacă ura ezitarea, incertitudinea, tot ce trebuia să facă era să se agațe de ceva pentru a rămâne concentrat. Așa a făcut. S-a ancorat cu cafea. Goliindu-se de distrageri, a îmbrățișat-o din toată inima. Voia să vadă unde îl va duce, unde ar putea ajunge cu ea. Un gând simplu – atât de simplu încât era aproape jenant – dar care i-a dat putere lui Minjun.

Nu avea un scop în minte în timp ce prepara cafeaua. De fiecare dată, făcea doar tot ce putea. Chiar și așa, își simțea abilitățile îmbunătățindu-se; cafeaua devenea mai bună. Nu era suficient? Credea că era suficient să crească în acest ritm. Avea vreo importanță să devină cel mai bun barista din lume? Oare gloria ar însemna ceva,

dacă ar trebui să muncească din greu pentru acest titlu? Pentru o clipă, s-a întrebat dacă nu cumva era vorba de struguri acri, dar nu era așa. Își va propune doar un obiectiv mai ușor de atins sau, de fapt, se va lipsi de unul. Se va concentra pe a da tot ce are mai bun în munca de peste zi – cea mai bună cafea pe care o putea face. A decis să se gândească doar la cele mai bune rezultate personale.

A încetat să se mai uite prea departe în viitor. Pentru el, distanța dintre prezent și viitor era de câteva picături pe picurător; viitorul era sub controlul său. În timp ce jetul de apă se învârtea în jurul zațului, se gândea la cum va ieși cafeaua. Atât de departe își permitea să privească în viitor.

Bineînțeles, existau momente în care era frustrat că tot efortul său era depus pentru un viitor aflat la o aruncătură de băț distanță. În acele zile, se întindea și se ridica în picioare, ca și cum ar fi încercat să prelungească viitorul – la o oră, două ore sau o zi. El definea trecutul, prezentul și viitorul în limitele de timp pe care le controla. Nu era nevoie să se gândească dincolo de asta. Unde mă văd eu peste un an? Să știi acest lucru este dincolo de capacitatea umană.

Odată, a împărtășit aceste gânduri cu Jungsuh. Imediat, ea l-a înțeles și chiar l-a ajutat să facă un pas mai departe.

„Ca și cum te-ai concentra asupra cafelei atunci când faci cafea, nu?

'Păi. . . Adică . . . da.'

'Acesta este principiul de bază al unui stil de viață spiritual – să exiști pe deplin în acel moment. Este ceea ce faci tu.

„Stil de viață spiritual?

'Ceea ce oamenii înțeleg când spun „trăiește clipa”. Este ușor de spus, dar ce înseamnă cu adevărat să trăiești clipa? Înseamnă să te implici complet în ceea ce faci în acel moment. Dacă respirați, înseamnă să vă concentrați pe inspirație și expirație; dacă mergeți, să

vă concentrați pe fiecare pas înainte; iar dacă alergați, să vă concentrați pe mișcările brațelor și picioarelor. Să te concentrezi pe acțiunea unică a momentului și să lași deoparte trecutul și viitorul”.

„Ah . . .

Pentru a adopta o atitudine matură față de viață, trebuie să știi cum să trăiești clipa”.

„Chiar așa?

„Desigur.

Jungsuh s-a uitat la Minjun, care părea să fi căzut adânc în gânduri.

„Seize the day”, a spus ea brusc în engleză.

El a râs de maniera ei teatrală și a răspuns:

'Carpe diem'.

'Exact așa cum le spunea domnul Keating studenților săi: găsește-ți propriul mers, propriul mod de a te strădui, de a păși, de a te orienta. Tot ce vrei!'

Jungsuh l-a consolat mult în acea zi. Înainte de a vorbi cu ea, probabil că alesese să se concentreze asupra viitorului imediat doar pentru că nu putea vedea dincolo de el. Era o alegere de ultimă instanță. Dar în acea zi, Jungsuh i-a spus că atitudinea sa față de viață își are rădăcinile în tradițiile religioase. Așa cum spunea și ea, el era poate pe cale să devină o persoană mai matură. Asta ar însemna că viața lui de până acum nu a fost un efort zadarnic? Dacă da, ar fi o ușurare. Eforturile sale nu fuseseră în zadar.

În acea zi, Jungsuh i-a spus: „Cred că de aceea cafeaua ta a devenit și mai bună”. Ea lăuda filmul Dead Poets Society, pe care îl revăzuse, când brusc a schimbat subiectul și i-a spus cât de fericită era pentru el. În timp ce lua prima înghițitură din infuzia lui proaspătă, i-a spus și următorul lucru:

„Dacă te concentrezi pe curățenie atunci când faci curățenia de primăvară, casa ta va fi strălucitor de curată. Este la fel și cu cafeaua.

Dacă te concentrezi pe cafea în timp ce o prepari, cafeaua ta va ieși și mai delicioasă. Mă tot gândesc la faptul că tu vezi o ceașcă de cafea ca fiind distanța dintre prezent și viitor. Îmi place această replică. Și cafeaua ta este, de asemenea, cu adevărat delicioasă".

Cuvintele ei i-au dat putere și încredere. Motivul pentru care a reușit să rămână ferm în convingerea sa nu a fost doar pentru că a fost ancorat de cafea, ci pentru că oameni precum Jungsuh, Yeongju, Jimi și restul i-au apreciat cafeaua. Cafeaua pe care o făcea era ca un efort de colaborare cu oamenii din jurul său. O aromă unică pentru el și pentru cei de la Goat Beans și librărie. Cu vibrațiile bune care se adunau, cafeaua nu avea cum să iasă prost.

Din acea zi, cafeaua picurată manual va fi adăugată la meniul obișnuit. Au decis să înceapă cu trei tipuri de cafea din regiuni diferite. Dacă era posibil, Minjun dorea să ofere arome diferite în fiecare lună, dar, așa cum spunea întotdeauna Yeonju, era important ca lucrurile să își găsească mai întâi locul. Minjun spera că se va răspândi vestea că librăria Hyunam-dong produce o cafea delicioasă; că cafeaua sa se va ridica la înălțimea așteptărilor celor care veneau special pentru a o încerca; că aromele cafelei sale se vor contopi cu vibrațiile librăriei, iar aroma va persista pentru a încălzi inimile clienților săi.

A fost pentru prima dată când a aspirat să realizeze ceva cu cafeaua sa. M-am schimbat puțin, se gândea el.

Cine a fost bărbatul care a venit să îl caute pe Yeongju?

Cei patru au împărțit o masă. Seungwoo și Mincheol au fost primii, așezați unul vizavi de celălalt. Un timp mai târziu, Jungsuh li s-a alăturat și, la scurt timp după aceea, Minjun s-a așezat cu o ceașcă de cafea. În timp ce Seungwoo edita, Jungsuh croșeta și îi dădea lui Minjun feedback la cafea în timp ce asculta cu atenție. Mincheol, ca

de obicei, se holba la mâinile lui Jungsuh, aruncând ocazional întrebări la rândul lor celor trei.

Din când în când, conversațiile se încrucișau la masă. Jungsuh era curioasă ce primise Seungwoo în schimbul editării scrierii lui Yeongju eonnie; Mincheol l-a întrebat fără menajamente pe Minjun dacă era cu adevărat în regulă ca el să stea cu ei când Yeongju imo era atât de ocupată; Seungwoo l-a rugat pe Mincheol să-l lase să se uite la eseul său; Minjun voia să știe care era cea mai evidentă notă din cafea pe care Jungsuh o putea distinge și dacă îi plăcea sau nu. Între timp, așezat în spatele tejghelei, Sangsu își răsfoia pe îndelete cea mai nouă lectură între timp ce se ocupa de clienți, în timp ce la rafturi, Yeongju verifica registrele de vânzări și decidea unde să pună la păstrare cărțile pe care le comandase în acea zi.

Atunci s-a întâmplat. În momentul în care Minjun și-a așezat palmele pe masă, gata să se ridice după ce a primit un răspuns satisfăcător la cafeaua sa, a văzut ușa de la intrare deschizându-se și un bărbat intrând. Părea să cerceteze librăria după ceva, când privirea i-a căzut pe Yeongju. O privire de recunoaștere i-a luminat ochii, dar el a rămas în picioare la intrare și a continuat să o privească. Judecând după emoțiile care i se citeau pe sprâncene și după buzele lui moi, părea să o cunoască bine. Era un prieten al șefului? Minjun s-a întors spre Yeongju, care era ocupată cu aranjarea cărților pe rafturi. Abia atunci se pare că a observat în sfârșit privirea insistentă. Încet, a așezat cărțile în mâinile ei. La privirea ei, Minjun a coborât liniștit pe scaunul său. Fețele lor se înăspriră în mod clar la vederea celuilalt.

Când Minjun s-a așezat la loc, Jungsuh și Mincheol s-au întors să se uite la el. Văzându-i ochii ațintiți în altă parte, și-au răsucit trupurile pentru a-i urmări privirea. Seungwoo, cu stiloul încă în mână, se holba și el la Yeongju și la străin. Ea îi spunea ceva

bărbatului, dar părea că nu se putea decide dacă să zâmbească sau să plângă. Încet, s-a întors și s-a îndreptat în direcția lor. Expresia ei s-a prăbușit imediat, iar oboseala pe care o reținuse s-a revărsat peste ea, golindu-i fața de culoare. Avea un zâmbet lipit pe față, dar când i-a vorbit lui Minjun, colțurile buzelor îi tremurau. Chiar și așa, vocea ei a rămas calmă.

„Minjun, ies puțin afară.

„Bine.

Era pe cale să plece când Seungwoo s-a ridicat și a strigat-o.

„Yeongju.

Ea s-a întors.

„Ești bine?

Văzând îngrijorarea de pe fața lui, a știut că nu reușise să își țină emoțiile sub control. Și-a schițat un zâmbet slab.

„Da, sunt bine.

După ce au ieșit, cei patru s-au întors în tăcere la ceea ce făceau. Cine a fost bărbatul care a venit să o caute pe Yeongju și de ce a devenit atât de palidă? Deoarece niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee, s-au abținut să speculeze între ei. Minjun s-a întors la tejgheaua cafenelei. Seungwoo, cu un aer sumbru, a continuat să lucreze la editare. Între timp, Jungsuh atașa o curea la geanta eco pe care o croșetase, iar Mincheol – cu bărbia sprijinită pe palma dreaptă – continua să se uite la mâinile ei, ca și cum nu s-ar fi plictisit niciodată să o vadă lucrând.

De fiecare dată când ușa de la intrare se deschidea, toți ridicau simultan privirea pentru a verifica dacă Yeongju s-a întors. Fusese plecată deja de două ore. Neputând să mai suporte, Jungsuh s-a dus la Minjun și l-a îndemnat să o sune, dar acesta a clătinat din cap și i-a sugerat să mai aștepte puțin. Chiar atunci – cu douăzeci de minute înainte de închidere – Yeongju a intrat, având aceeași expresie pe care

o avusese când plecase. Oricine își putea da seama că ochii ei erau ușor umflați. A forțat un zâmbet.

„Mă așteptați cu toții? Mulțumesc foarte mult. Minjun, totul e bine la librărie, nu? Jungsuh, ai terminat deja geanta ecologică? Asta e pentru mine, serios? Și Mincheol, de ce ești încă aici? Grăbește-te, du-te acasă și culcă-te. Seungwoo, îmi pare rău. Nu cred că pot ajunge azi. O să-ți fac cinste cu o masă data viitoare, cu siguranță. Imi pare foarte rau. Mulțumesc, tuturor. În regulă, mă duc să fac repede ordine și să plec acasă!

Murmurând un răspuns, cei patru priveau îngrijorați. În felul lor, fie că au rearanjat cărțile de pe rafturile dezordonate, au închis ferestrele sau au aliniat mesele și scaunele, au încercat să ajute discret. Yeongju, care spusese că vrea să facă repede ordine în librărie, stătea amețită la biroul ei, rearanjând absent obiectele. A închis laptopul, a pus papetăria la locul ei și a răsfoit fără țintă caietul de notițe. Gândindu-se la ceea ce se întâmplase mai devreme, și-a înăbușit un plâns și, pentru o clipă, a închis ochii. Fața i s-a înțepenit și a încercat în grabă să își rearanjeze expresia. În timp ce ea se străduia să se stăpânească, Minjun a alunecat până la ea și s-a așezat.

„Nu s-a întâmplat mare lucru cât timp ai fost plecată”, i-a spus el. „A fost un client nerezonabil, dar Sangsu s-a descurcat bine.

Ea a dat din cap. Grozav. Mă bucur să aud că totul e în regulă”. Pe tonul ei jucăuș obișnuit, ea a glumit: „M-am bătut în cuie la librărie gândindu-mă că locul se va prăbuși fără mine. Cred că de acum încolo sunt liberă să chiulesc.

Minjun a clătinat din cap. „Avem nevoie de tine aici. Ar fi frumos să ieși, dar nu te gândi la asta'.

Yeongju a chicotit încet.

Jungsuh, Mincheol și Sangsu plecaseră liniștiți în timp ce ea stătea amețită. Doar Seungwoo rămăsese la masă, verificând textul din nou

și din nou în timp ce îi arunca din când în când câte o privire. După ce Minjun a terminat de aranjat pentru azi, s-a așezat din nou lângă ea. Ca și cum ar fi așteptat, ea a început să vorbească.

„Tocmai mă gândeam la ziua deschiderii librăriei. Întotdeauna am trăit destul de haotic, dar acea zi a fost un adevărat vârtej. Rafturile erau umplute abia pe un sfert. Eram atât de concentrată pe pregătirea librăriei încât nici măcar nu mă gândisem la un nume. În grabă, am numit-o Librăria Hyunam-dong. La început, am regretat. Suna atât de lipicios. Dar acum, îmi place. Se simte ca și cum librăria ar fi locuit în cartier de mult timp".

A făcut o pauză.

Pe atunci, tot ce-mi doream era să iau o pauză și să mă reapuc de citit. Un an sau doi e bine . . . Voiam să mă odihnesc și să fac ceva ce-mi place. Mi se părea bine chiar dacă nu făceam bani".

Am cam simțit asta, văzând cât de mult mă plătești", a spus Minjun încercând să-și imagineze librăria cu doar un sfert din colecția sa actuală. 'Dar uită-te la tine acum. Ești atât de ocupat. Nu cred că te odihnești deloc.

'Mmm, nu-mi amintesc exact când mi s-au schimbat obiectivele, dar a fost după ce ai venit tu. Într-o zi, mi-am spus că vreau să țin librăria asta în funcțiune mult timp. Dar când mă tot gândeam ce să fac pentru a susține afacerea, anxietatea mea a crescut și atunci am început să nu mai pot dormi.

„Ți-ai dat seama cum să menții acest loc în funcțiune?

'Nu, nu încă. Și sunt un pic speriată. Cu cât devin mai ocupat, cu atât îmi revăd mai mult trecutul. Îmi uram viața de atunci, când totul era extrem de agitat. Am urât-o atât de mult încât am abandonat totul și am fugit. Am lăsat totul și pe toată lumea în urmă. Nu mai puteam suporta să trăiesc așa, așa că mi-am ascultat inima și am aruncat totul".

Minjun a observat că vocea ei se stingea spre final. A înclinat capul, observând-o în liniște. Seungwoo și-a pus rucsacul pe umărul drept și a mers spre ei, înmânându-i în tăcere lui Yeongju o bucată de hârtie. Știind că ea va pretinde că este bine, nu a întrebat-o cum se simte. Ea a întins mâna pentru hârtie și s-a ridicat în picioare.

Mulțumesc. Dar astăzi, eu . . . Vocea ei era plină de scuze.

„Ai spus-o chiar acum. Nu-ți face griji pentru asta.

Ea a aruncat o privire la hârtie, care era plină cu edițiile și notițele lui.

„Mulțumesc, sincer.

Conflictul de pe fața ei s-a adâncit, ochii ei triști și cu riduri roșii. Seungwoo s-a gândit că privirea din ochii ei îi era familiară. Era aceeași melancolie pe care o întrezărise în scrierile ei înainte să o întâlnească în persoană. În acel moment, nu fusese în stare să potrivească personalitatea ei plină de viață cu impresia pe care o primise din scrierile ei. Acum știa. Incidentul de astăzi provenea probabil de la rădăcina tristeții ei. Cine era bărbatul? A vrut să afle mai multe, să afle ce se întâmplase și ce însemnau toate acestea pentru ea. Dar și-a reprimat curiozitatea și pur și simplu a privit-o în tăcere. Înclinându-și ușor capul, era pe cale să plece când Yeongju l-a strigat.

„Seungwoo.

În vocea ei se simțea o urmă de hotărâre. El s-a întors.

„Bărbatul de adineauri. Nu ești curios cine este?

Privirea ofilită de pe chipul ei era în contradicție cu vocea ei.

'Sunt', a răspuns Seungwoo, încercând să își păstreze vocea neutră.

'Este un prieten al fostului meu soț.'

A încercat să nu lase să se vadă șocul din ochii lui în timp ce o privea.

„A venit să-mi transmită salutările fostului meu soț și să vadă ce

mai fac.

„Ah . . . Înțeleg.

El și-a coborât privirea în timp ce încerca să proceseze cuvintele ei.

Ochii lui Yeongju l-au urmărit în timp ce își lua rămas bun încă o dată. În momentul în care el a împins ușa și a ieșit, ea s-a prăbușit pe scaun, ca și cum ar fi fost secătuită de ultimul gram de energie. Lângă ea, Minjun stătea în tăcere.

Renunțarea la trecut

În acea noapte, după un efort herculean de a face duș și de a se schimba, Yeongju s-a întins pe pat. Trupul și mintea ei erau complet secătuite. Cu toate acestea, somnul o ocolea. În fața ei, chipul lui Chang-in apărea și dispărea în ceață.

Ridicându-se, Yeongju a luat cartea de pe noptieră și s-a dus în sufragerie. S-a așezat lângă fereastră, întorcând la pagina pe care o lăsase. A încercat să citească, dar nu intra nimic. A decis să se întoarcă la începutul cărții. Abia a reușit să treacă cu privirea peste câteva fraze înainte să închidă cartea și să-și apropie genunchii de ea. Și-a sprijinit bărbia pe mâinile așezate pe genunchi, în timp ce privea pe fereastră. Un bărbat și o femeie – probabil prieteni – discutau în timp ce treceau pe lângă ea. Văzându-i i-a amintit de conversația cu Taewoo din acea după-amiază. Când chipul lui Chang-in a apărut în amintirile ei, a încercat să se oprească, dar și-a dat seama că nu mai era nevoie. Acum se putea gândi la el ori de câte ori îi trecea prin minte ... astăzi, primise permisiunea lui să facă asta.

Taewoo era prietenul lui Chang-in. Și al ei. Cei doi bărbați fuseseră colegi la universitate înainte de a se alătura aceleiași companii. Acolo l-a cunoscut prima dată pe Taewoo. Strict vorbind, tot el a fost cel care i-a făcut cunoștință cu Chang-in. Într-o zi, serveau o cafea la cămara de la birou când a intrat Chang-in, așa că Taewoo a făcut

prezentările. Dacă Chang-in nu ar fi băgat-o în seamă în acea zi, probabil că nu ar fi abordat-o când s-au întâlnit din nou pentru un nou proiect. Pe măsură ce se apropia încet de ea, i-a mărturisit că era pentru prima dată când lua inițiativa de a vorbi cu o fată, de a o invita la o masă la telefon și de a-i sugera să iasă împreună. Lui Yeongju i s-a părut drăguț când i-a spus toate astea cu stângăcie, așa că a fost de acord să iasă cu el. Un an mai târziu, s-au căsătorit.

Aveau multe lucruri în comun. Erau la fel de neexperimentați în problemele de suflet, iar relațiile lor eșuate din trecut au urmat în mare parte aceeași cale și s-au încheiat într-o notă similară. Au râs împreună despre modul în care partenerii lor anteriori îi părăsiseră pentru că se săturaseră să fie pe locul doi în carierele lor. Se bucurau de faptul că, fiind la fel de orientați spre carieră și de ocupați, nu era nevoie să se scuze. Când unul dintre ei trebuia să anuleze o întâlnire pentru a se întoarce la muncă, celălalt nu se supăra niciodată. Nu puteau, nu când și ei ar fi făcut la fel. După o curte confortabilă, au pășit în mod natural spre căsătorie. Nu exista nimeni altcineva care să-i înțeleagă la fel de bine, s-au gândit amândoi.

Deși erau la fel de preocupați de carieră, nu se întreceau pentru cine era mai rapid; alergau după succes mână în mână. Momentele în care se întâlneau la cantina companiei depășeau cu mult momentele în care se vedeau în bucătăria de acasă. Deși nu știau la ce se gândea celălalt în viață, erau familiarizați cu proiectele la care lucrase celălalt, cu succesul proiectelor și cu rolurile pe care le jucau. Conversațiile lor erau rare, dar încrederea puternică. La serviciu, se respectau reciproc. În afara muncii, se plăceau și se respectau reciproc ca parteneri. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că se vor despărți. Până în ziua în care Yeongju a început să se schimbe.

Yeongju ura să dramatizeze ceea ce i se întâmplase. Angajații companiei care sufereau de epuizare erau o duzină. Oricine se putea

trezi într-o zi și, din senin, să se teamă să meargă la birou. Era sigură că nu era singura care trecuse prin asta. Într-o zi, în mijlocul unei ședințe, a simțit că i se strânge inima. A vrut să spună ceva, dar mintea îi era învăluită în ceață, iar picioarele i s-au transformat într-o baltă. Simptomele au reapărut de mai multe ori, iar o dată s-a simțit atât de fără suflare – ca și cum mâinile cuiva i-ar fi fost pe gât – încât a fugit din clădirea de birouri.

Crezând că era stresată din cauza proiectului la care lucra, că simptomele erau o manifestare a oboselii sale, a continuat să suporte disconfortul timp de mai multe luni. Într-o zi, chiar când se pregătea să plece la serviciu, a cedat brusc și a plâns. Nu avea cum să ajungă la birou. Chang-in a fost surprins de izbucnirea ei, dar după ce i-a spus să se ducă la spital dacă nu se simte bine, a plecat la birou. Pentru prima dată după mult timp, ea și-a luat liber în acea zi și s-a îndreptat spre spital. Medicul a întrebat-o când plecase ultima dată în vacanță. Ea a răspuns că nu-și amintește. În subconștient, nu a vrut să îi spună că a lucrat și în timpul ultimei ei vacanțe.

Medicul i-a prescris niște pastile împotriva anxietății și i-a spus că îi va monitoriza evoluția. Privind-o cu ochi blânzi, i-a spus că trăiește cu anxietate de mult timp, dar, pentru că nu și-a dat seama, corpul ei îi trimite aceste semnale. I-a sugerat să ia o pauză, chiar dacă era doar pentru câteva zile. Umerii ei s-au prăbușit și ea a cedat în fața lui. Nu a fost din cauza a ceea ce a spus el. A fost bunătatea din ochii lui. Cât timp trecuse de când nu mai avusese parte de o grijă atât de tandră?

Din perspectiva lui Chang-in, trebuie să fi fost derutant să vadă schimbarea de 180 de grade din ea. Trebuie să fi fost șocat să o vadă pe Yeongju, odinioară strălucitoare și încrezătoare, redusă peste noapte la un copil pierdut. I-a cerut să rămână lângă ea, forțându-l să stea jos și să o asculte. Voia să vorbească despre ceea ce i se întâmpla. Avea nevoie de o ureche care să o asculte. Cu toate acestea, Chang-in

era ocupat. El nu a putut decât să-și ceară scuze, spunându-i că își va face timp pentru ea mai târziu. Ea putea vedea lucrurile din perspectiva lui. Cu toate acestea, îl resimțea pentru asta. Îi păsa de ea, dar nu era niciodată afectuos. La fel era și pentru ea. Căsnicia lor nu a fost construită pe afecțiune.

Pentru că el nu era niciodată disponibil, ea nu a avut de ales decât să treacă peste asta singură și să ia propriile decizii. Și-a redus volumul de muncă și, acolo unde a fost posibil, și-a folosit concediul anual. Acum că avea mai mult timp, a început să se gândească la trecut. După cum i-a spus medicul, trăise cu anxietate. Când a început totul? Poate în primul an de liceu. Yeongju a crescut iubind cărțile și joaca cu prietenii ei, dar lucrurile s-au schimbat când a intrat la liceu. Deși parțial din cauza faptului că afacerea părinților ei se prăbușise peste noapte, motivul cel mai important a fost că ea a absorbit anxietatea părinților ei în cei trei ani pe care i-au petrecut încercând să-și reconstruiască compania. Părinții ei păreau să fie mereu tensionați și cu fața cenușie, disperați de eșecul lor. Ea a asimilat anxietatea lor și, ca adolescentă, era mereu pe marginea prăpastiei. La gândul că și ea ar putea eșua cu un singur pas greșit, se fixa de biroul de studiu. Chiar și atunci, tremura de anxietate.

Yeongju s-a gândit la zilele de liceu, la momentele în care se îndrepta entuziasmată spre casele prietenilor ei, dar se oprea brusc, se întorcea și se îndrepta spre sala de studiu, cuprinsă de panică. La fel era și la universitate. Avea foarte puține amintiri în care să se fi distrat cu prietenii ei. Deși oamenii se apropiau de ea datorită personalității sale strălucitoare, se îndepărtau treptat când aflau că nu-și putea face niciodată timp pentru ei.

Întotdeauna încerca să fie înaintea tuturor. Nu era ca și cum ar fi trebuit să se forțeze în mod deliberat să facă asta. Chiar și fără un efort conștient, ea studia și muncea din greu. Trăia ca un robot care

nu cunoștea odihna.

Când Chang-in era la muncă, își petrecea timpul acasă gândindu-se la cum să-și trăiască viața de acum înainte. În primul rând, urma să renunțe la slujba ei. Când l-a informat pe Chang-in despre decizia ei câteva zile mai târziu, el a fost surprins, dar a acceptat-o. Totuși, nu era suficient pentru ea. Voia ca și el să își părăsească locul de muncă. Dacă viața lui continua pe aceeași traiectorie, ea simțea că va trăi cu ea însăși din trecut; de fiecare dată când se uita la el, parcă simțea că i se strânge gâtul, iar inima i se strângea în timp ce lacrimile îi curgeau. Ar trebui să renunțe, pentru binele ei. El i-a respins cererea, bineînțeles. Timp de câteva luni, s-au certat din cauza diferențelor de opinie, până când, într-o zi, ea i-a sugerat să pună capăt relației lor.

Toți cei care cunoșteau cuplul au mustrat-o. Niciun soț din lume nu ar fi de acord cu o cerere atât de ridicolă! Ar fi mai bine ca ea să renunțe singură și să plece într-o călătorie undeva. Înțelegea de ce toată lumea era de partea lui. Chiar și ea se simțea ca un băiat rău, atât pentru ea, cât și pentru Chang-in.

Cea mai puternică opoziție a venit din partea mamei ei. A început să vină în fiecare zi și avea grijă să nu se apropie prea mult de ginerele ei. Se străduia să-i pregătească un mic dejun copios, dar o înjura pe Yeongju cu înjurături pe care nu o auzise niciodată folosindu-le. Mama ei, spunându-i să se controleze, i-a reproșat lui Yeongju că este singura femeie care ar vrea să se despartă de un soț care muncește din greu. Dacă va continua să se poarte urât, nu o va mai vedea. Poți veni la mine după ce te răzgândești, i-a spus mama ei. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care mama ei i le-a adresat, pentru că, din acel moment, Yeongju nu a mai luat legătura cu ea.

Divorțul s-a desfășurat fără prea mare tam-tam. Ea a rezolvat totul în numele mereu ocupatului Chang-in. El a scris ce i-a spus ea, și-a

pus ștampila pe documente conform instrucțiunilor ei și a apărut când i s-a cerut. Chiar și atunci când se îndreptau spre ultima lor vizită la tribunal, el încă nu reușea să înțeleagă ce se întâmpla. Până la sfârșit, s-a simțit ca un spectator care urmărește totul. Abia după ce divorțul a fost finalizat s-a uitat la ea, cu ochii goi.

„Deci, mă părăsești ca să-ți poți găsi fericirea. Bine. Atunci fii fericită. Tu trebuie să fii fericită, pentru că eu voi fi cel nefericit. N-am știut niciodată că cineva poate suferi atât de mult trăind cu mine. Și că eu sunt sursa nefericirii tale. Uită de mine, atunci. Uită de mine și de toate amintirile pe care le-am împărtășit. Să nu te mai gândești niciodată la mine. Să nu îndrăznești să-ți amintești de momentele noastre împreună și de toate clipele pe care le-am împărtășit. Nu te voi uita niciodată. Îmi voi trăi viața resemnat cu tine. Îmi voi aminti de tine ca de femeia care mi-a adus suferință. Să nu îndrăznești să mai apari vreodată în fața mea. Să nu ne mai vedem niciodată pentru tot restul vieții noastre”.

Lacrimile îi curgeau pe față. Era ca și cum greutatea tuturor lucrurilor l-ar fi lovit în acea clipă.

Acum, pentru prima dată din acea zi, ea se gândea la ultima lor conversație. Ca și cum s-ar fi deschis un baraj, a plâns din toți plămânii. Îi fusese atât de milă de Chang-in încât nu reușise să plângă cum trebuie în tot acest timp. Era ca și cum nu și-ar fi permis să se lase complet dusă de val și ar fi izbucnit în lacrimi doar atunci când nu le mai putea reține. Credea că trebuie să se forțeze să uite pentru că el i-a spus să o facă. Îi părea rău că nu era în stare să-i spună că îi pare rău; făcuse atât de multe greșeli încât nici măcar nu putea spune că greșise. Astăzi, Chang-in îl trimisese pe Taewoo în locul lui pentru a-i spune că acum este în regulă să își amintească, să plângă cât de mult vrea.

„Am dat din întâmplare peste rubrica ta din ziar”, i-a spus

Taewoo. Se duseră la o cafenea din apropierea librăriei.

I-am spus lui Chang-in să o citească, iar el a făcut-o fără să spună nimic. După divorț, obișnuia să se înfurie dacă spuneam ceva despre tine. Se pare că îți citea rubrica din când în când, precum și tot ce se afla pe blogul tău și pe rețelele sociale. Se pare că s-a calmat și a uitat trecutul. Acum câteva zile, mi-a spus să vă caut și să vă transmit cuvintele sale. A vrut să vă spună că și el a fost vinovat pentru multe lucruri. După divorț, a reflectat asupra sa și și-a dat seama că nu te-a întrebat niciodată de ce îți era greu. Pur și simplu a crezut că te vei face bine în scurt timp. El a mărturisit că era iritat pentru că nu te duceai la serviciu și aruncai toate proiectele la care lucrai. Oamenii de la birou i-au spus și lucruri urâte. El a crezut că, prin faptul că nu transmite stresul pe care îl primea la serviciu, își arăta deja grija și preocuparea pentru tine. Dar și-a dat seama că nu a fost așa.

Aș fi făcut la fel dacă aș fi fost în locul lui", a spus Yeongju în timp ce se juca cu ceașca. „Totul s-a întâmplat atât de brusc. Dacă Chang-in ar fi acționat așa cum am făcut-o eu, aș fi fost și eu iritată. A fost vina mea. El nu a făcut nimic rău. Te rog, spune-i asta'.

„Nu știi dacă și tu ai fi făcut la fel. Poate că nu ai fi făcut-o', a spus Taewoo cu un zâmbet. 'Chang-in a spus că scrii bine.'

Taewoo și-a ridicat ceașca și a luat o înghițitură din cafea înainte să o lase jos. A privit-o în ochi.

'A văzut tristețe în scrisul tău. Ar trebui să fii fericită făcând ceea ce îți place, dar scrisul tău este trist. A spus că nu i-ar plăcea dacă el ar fi motivul pentru care Yeongju cea ambițioasă și încrezătoare a dispărut. De aceea s-a gândit că ar trebui să te anunțe că trăiește mai bine decât credea. Încă mai are resentimente față de tine uneori, dar nu este nefericit. Nu știu dacă ar trebui să-ți spun asta. . .

A ezitat, luând încă o înghițitură de cafea.

A spus că tu și cu el ați fi parteneri grozavi. Dar partenerii pot

rămâne împreună doar atunci când scopurile lor sunt aceleași. Pentru că voi doi aveați aceleași obiective, ați rămas unul lângă celălalt. Dar odată ce cineva se abate într-o direcție diferită, nu există altă soluție decât să vă despărțiți. Așa spunea el. Să te desparți. A spus că dacă te-ar fi iubit cu adevărat, ar fi făcut ceea ce voiai tu. Dar nu a putut, și îi pare rău pentru asta. Dar din moment ce l-ai părăsit atât de repede, probabil că nici tu nu l-ai iubit atât de mult. Despărțirea a fost posibilă pentru că amândoi v-ați considerat parteneri. El a vrut ca eu să-ți spun asta".

Ea nu a reacționat la cuvintele lui.

A spus că ai întrerupt legătura cu toată lumea din trecut când ai plecat. Dar nu trebuie să faci asta acum. A spus că și noi ar trebui să ținem legătura în continuare. Când am auzit asta, am fost atât de supărată. Pot să gândesc singură. Cine se crede el? Și despre tine. Cine sunteți voi doi să decideți singuri dacă ar trebui să ne vedem sau nu?

Yeongju a zâmbit trist.

„Yeongju.

„Da?

„Îmi pare rău.

Yeongju s-a uitat la el, cu ochii roșii.

„Am fost prea dură cu tine. Am crezut că l-ai abandonat pe Chang-in prea ușor și am fost foarte supărată. Un cuplu căsătorit ar trebui să rezolve toate problemele împreună. Asta am crezut și eu. Dar mai târziu, mi-am dat seama că mă gândeam mai mult la Chang-in decât la tine. Nu m-am gândit la cât de rău ai fost rănit atunci. Chiar dacă aceste scuze vin prea târziu, îmi pare rău".

Și-a șters lacrimile, privind în jos.

Chang-in a spus că ar vrea să vă întâlniți din nou peste trei ani. Cam atunci se va întoarce de la biroul din SUA. Se descurcă foarte

bine la serviciu, ca de obicei. A spus că s-a născut să muncească. După ce l-ai părăsit atât de brusc, a început să facă controale medicale regulate. Este sănătos, fizic și psihic. A, da. Spune că nu e nevoie să vă întâlniți peste trei ani, dacă vreunul dintre voi este căsătorit sau are o nouă iubită. Pentru că ar fi nepoliticos față de noua persoană din viața voastră. Cel mai important, dacă amândoi sunteți încă singuri, nu luați niciodată în considerare posibilitatea de a vă împăca. El a spus că nu are deloc astfel de sentimente. Nu va putea niciodată să treacă complet peste modul în care l-ai tratat spre final”.

Ea a zâmbit. Își amintea cum obișnuia el să construiască un zid în jurul lui când venea vorba de femei.

La rândul ei, i-a povestit lui Taweoo cum a ajuns să deschidă o librărie și cum a condus localul de-a lungul anilor.

'A fost visul meu din copilărie să dețin o librărie', a spus ea. 'Iar după divorț, nu m-am putut gândi la nimic altceva decât să deschid una'.

Era disperată să revină la copilăria luminoasă și veselă din gimnaziu care iubea cărțile mai mult decât orice altceva. Voia să înceapă din nou de acolo. Asta era tot la ce se putea gândi.

Imediat după divorț, Yeongju a început să caute o locație pentru librărie. A ales Hyunam-dong datorită caracterului hyu 휴, care provine din hanja 休 pentru odihnă. Odată ce a auzit asta, inima ei a fost hotărâtă. Nu mai fusese niciodată aici, dar i se părea un loc în care erau mulți oameni pe care îi cunoștea de mult timp. Inițial, planul ei era să ia lucrurile încet. Dar odată ce a avut un obiectiv, a fost ca și cum ar fi apăsat pe accelerație. A vizitat cu sârguință agenții imobiliare pentru a căuta proprietăți disponibile și i-au trebuit doar câteva zile pentru a-și găsi locația actuală. I s-a spus că era o unitate rezidențială cu un singur etaj, dar proprietarul anterior deschisese acolo o cafenea, care ulterior a dat faliment. Spațiul a fost lăsat gol

timp de câțiva ani. În momentul în care a pus ochii pe el, a știut că este cel potrivit. Existau multe lucrări de renovare de făcut, deoarece fusese abandonat ani de zile, dar asta însemna că putea personaliza fiecare colț. La fel cum și-a reconstruit viața, era hotărâtă să dea acestui loc o nouă șansă la viață.

A doua zi, a semnat contractul și, în același timp, și-a asigurat o unitate officetel în apropiere, cu o priveliște minunată. Avea mijloacele necesare pentru a face acest lucru, deoarece lucra aproape fără odihnă de la absolvire, și mai erau și banii pe care îi împărțiseră când vânduseră casa conjugală. Renovarea a durat doar două luni. Yeongju a fost implicată în întregul proces, de la angajarea antreprenorului și discutarea designului până la alegerea materialelor. În ziua deschiderii librăriei, s-a așezat pe un scaun și a privit pe fereastră. În acel moment, greutatea a tot ceea ce se întâmplase s-a prăbușit peste ea și a cedat. În fiecare zi, printre lacrimi proaspete, a comandat stocul, s-a ocupat de clienți și a făcut cafea. Când, în sfârșit, și-a recăpătat o parte din simțuri, librăria avea mai mulți clienți, iar ea a început din nou să citească zilnic, ca în perioada gimnaziului. Era ca și cum ar fi fost la mila unor valuri tumultoase, care o amețeau în timp ce o împingeau și o trăgeau în direcții diferite până când, din fericire, a aterizat într-un loc pe care îl iubea cu adevărat.

A devenit mai puternică la librărie, dar, în același timp, vinovăția pe care o simțea față de Chang-in a continuat să se extindă. Vina de a fi întrerupt unilateral relația lor, vina de a nu fi apucat să-și ceară scuze cum se cuvine, vina de a nu-i fi acordat timp, vina de a nu-l fi căutat după divorț. El îi spusese să nu-l mai vadă niciodată, dar ea se gândea dacă ar trebui să-și ceară scuze în persoană. Astăzi, Chang-in i-a trimis un mesaj clar și răspicat: eu ți-am cerut scuze, așa că e în regulă să-ți ceri și tu scuze. Și asta ar fi fost limita relației lor.

De acum înainte, se putea gândi la el oricât de mult dorea. Gândurile ei s-au întors în trecut, scoțând la iveală toate amintirile și sentimentele pe care le reprimase. Imagini și amintiri îi străpungeau inima, dar ea credea că acum era suficient de puternică pentru asta. Cheltuise prea multă energie pentru a înăbuși lucrurile; acestea se aflau adânc în interiorul ei. De acum încolo, putea să renunțe la ele. Chiar dacă lacrimile reveneau, era ceva prin care trebuia să treacă. Să învețe să renunțe. Când va veni timpul să-și poată aminti trecutul fără lacrimi, va putea în sfârșit să ridice mâna și să se agațe cu bucurie de prezent. Și să îl prețuiască cu drag.

Ca și cum totul ar fi fost bine

În ciuda incidentului din ziua precedentă, atmosfera de la librărie a rămas aceeași. Era o ușoară frenezie în timpul orelor de vârf, dar când totul era liniștit, era timpul să savurăm felii de fructe. Între timp, au existat câteva episoade minore. Când Yeongju era acolo singură la prânz pentru a pregăti librăria pentru ziua respectivă, Heejoo a intervenit. Nu venise niciodată înainte de deschidere.

Surprinsă, Yeongju a întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva, dar Heejoo pur și simplu s-a uitat la ea cu ochii îngustați și nu a spus nimic. Heejoo o văzuse în momentele dificile de la deschiderea librăriei. Părea că a venit să o verifice din nou, ca și cum i-ar fi fost teamă că va reveni la vechea ei fire. Yeongju s-a uitat din nou în ochii ei vigilenți și a râs cu poftă. Aparent ușurată, Heejoo i-a dat câteva sugestii pentru clubul de lectură înainte să plece. La ușă, a făcut o pauză. „Sună-mă dacă ai nevoie de ceva”, a spus ea.

După-amiază, Jungsuh a trecut pe la ea cu două felii din prăjitura cu brânză preferată a lui Yeongju. „Ce e cu prăjitura cu brânză?”, a întrebat ea. Jungsuh, cu vocea ei argintie unică, i-a spus să le mănânce atunci când are poftă de o gură. „Mulțumesc”, a spus Yeongju. Cu un

zâmbet strălucitor, Jungsuh și-a luat rămas bun.

De fapt, persoana care a ajutat-o cel mai mult pe Yeongju – ceea ce ea probabil nu și-a dat seama – a fost Sangsu. În felul său ciudat, el a ajutat-o să-și ușureze povara. Când vedea un client încercând să se apropie de ea, se uita insistent la el până când ochii lor se întâlneau. Când se întâmpla acest lucru, clientul ajungea, de obicei, să meargă la Sangsu în schimb și, absorbit de limbajul său literar specific, sfârșea prin a părăsi librăria cu cel puțin o carte sau două.

Mulțumită lui Sangsu, Yeongju putea să se concentreze asupra listei de întrebări pentru discuția despre carte care urma să aibă loc peste câteva zile. Urma să fie proiectat un film pentru prima dată. Planul era să îl vizioneze împreună de la șapte și jumătate la nouă, înainte de a trece la o discuție despre film, precum și despre roman, până la zece seara. Deoarece au invitat un critic de film să conducă discuția, ea va putea participa mai mult ca ascultătoare de data aceasta.

Vorbise o dată la telefon cu criticul și conversația lor îi sporise încrederea în experimentarea unui nou format. El părea vesel și bine dispus. Cel mai important, părea să fie genul căruia îi plăcea să vorbească despre subiecte care îl pasionau.

În orice caz, își pregătise câteva întrebări bazate pe roman. Mai târziu, când va viziona filmul, va mai include câteva întrebări care să compare cele două medii. Mormăind întrebările în șoaptă, le-a editat cu un pix. Din senin, Minjun s-a apropiat de ea și s-a uitat la lista ei. Speriat, a întrebat:

„Aceasta este lista de întrebări pentru viitoarea discuție despre carte?

„Oh? Da, este.

Ea și-a ridicat privirea la întrebarea lui bruscă.

„Titlul este After the Storm?

Așa este”, a râs ea, înțelegând de ce era el șocat.

„Vine scenaristul? Ochii lui Minjun s-au mărit de neîncredere.

'Nu. Librăria noastră nu este încă la acel nivel.

„Atunci cine vine?

Minjun a urmat-o pe Yeongju la biroul ei în timp ce vorbeau.

'Un critic de film este gazda discuției.'

„Ah, înțeleg. Înțeleg. Cum ar putea veni directorul Kore-eda?'

S-a așezat lângă ea și i-a examinat furtiv fața.

„Te-ai uitat la filmele lui? a întrebat Yeongju în timp ce deschidea un document Word pe computer, fără să observe privirea lui.

Ochii ei erau puțin umflați, dar arăta mult mai bine, iar culoarea îi revenise. Umflătura nu era la fel de mare ca ieri. Privind ușurat, el răspunse:

„Bineînțeles, sunt un fan. I-am văzut aproape toate filmele”.

„Doar citindu-i cărțile, nu prea înțeleg de ce opera lui este considerată o capodoperă”. Ea a ridicat din umeri în timp ce făcea clic pe o propoziție de editat.

„Nu ai văzut nimic de la regizorul Kore-eda?

Ea a scuturat din cap. „Bănuiesc că ai văzut filmul ăsta?

'Am făcut-o, anul trecut.'

„Cum a fost?

'Ei bine. Cum să spun asta? E genul de film care mă face să mă gândesc și să reflectez. M-a făcut să mă gândesc dacă am devenit adultul care am vrut să fiu și ce înseamnă să trăiești o viață alergând după vise.

„Și concluzia ta este?

Ea tasta metodic propozițiile pe care le editase pe hârtie.

'. . . Dacă îmi amintesc bine, mama protagonistului masculin a spus că numai renunțând la ceva poate fi fericirea la îndemâna ta. Pentru cea mai lungă perioadă de timp, el nu a putut scrie un roman, nu-i

așa?

Ea a dat din cap.

Chiar dacă nu mai scria, încă mai alerga după visul de a termina un roman, iar asta îl făcea să se simtă nefericit. Nu e de mirare că mama lui a ajuns la această concluzie. Din cauza acestui vis nenorocit al lui, fiul meu este nefericit. Urmărind această scenă, m-am trezit mai degrabă de acord cu mama decât să-mi pară rău pentru băiat. Este adevărat. Visele te pot face nefericit".

Yeongju a făcut o pauză, cu degetele sprijinite pe tastatură.

'Dar mama lui a mai spus asta: dacă alergi după un vis imposibil, nu te poți bucura de viața de zi cu zi. Ea are dreptate. Dar dacă te simți fericit urmărind visul, atunci și asta este un fel de fericire, nu-i așa?

Se uită la el pentru o clipă înainte ca degetele ei să continue să danseze pe tastatură.

Cred că fiecare e diferit", a spus Minjun. 'Depinde de ceea ce prețuiesc. Există oameni care ar da totul pentru a-și îndeplini visele. Deși sunt mult mai mulți care nu pot.'

„Minjun, de care parte stai?

Minjun s-a gândit la ultimii câțiva ani din viața lui.

„Cred că de partea a doua. Deși aș putea fi fericit urmărind un vis, se pare că am o șansă mai bună la fericire după ce îl abandonez. Vreau doar să mă bucur de viață.

„De aceea suntem pe aceeași lungime de undă? Yeongju și-a sprijinit mâinile pe laptop și i-a zâmbit.

„Dar, șefule, ți-ai îndeplinit visele.

„Este adevărat. Și mă bucur de ceea ce am acum.'

'Atunci, concluzia este că nu suntem pe aceeași pagină', a glumit el, trăgând o linie între ei. Ea a ridicat din umeri, râzând.

'Nu prea cred în visele care sunt lipsite de plăcere. Vise, sau

plăcere? Dacă trebuie să aleg una, o iau pe cea din urmă. Acestea fiind spuse, inima mea încă bate la cuvântul vis. O viață fără vise este la fel de uscată ca o viață fără lacrimi. Există o replică în Demian a lui Hermann Hesse care spune: „Dar niciun vis nu durează la nesfârșit, fiecare vis este urmat de altul și nu trebuie să te agăți de un vis anume."'

Auzind asta mă face să sper că și acest tip de viață poate fi acceptat”, a spus Minjun, ridicându-se încet.

Yeongju s-a uitat în sus. 'Ce fel de viață?'

'Ân primul rând, să navighezi alături de ceea ce viața are de oferit. Apoi, să o trăiești urmărind vise. Și pentru ultima șansă în viață, să trăiesc viața pentru care am fost mai potrivit și să mă bucur de ea cât de mult pot.'

„Asta va fi frumos. Oh, Minjun.

Ochii lui Minjun urmăreau un client care se îndrepta spre tejgheaua cafenelei cu ochii lipiți de telefon. Când Yeongju l-a strigat, Minjun s-a întors spre ea.

„Criticul de film care vine este de la aceeași universitate ca și tine. Aceeași facultate și aceeași cohortă.'

Ochii i s-au învârtit.

'Serios? Care este numele lui?

„Yoon Sungchul.

Minjun nu-și putea crede urechilor, dar în clipa următoare, totul părea să aibă sens.

„Stai. De unde știi universitatea la care a absolvit, cu atât mai puțin anul?

'El a fost cel care m-a abordat pentru a propune o discuție despre o carte bazată pe opera regizorului Hirokazu Kore-eda. Și a inclus aceste detalii în propunerea sa.'

'Ce? Sigur a scris tot felul de lucruri la întâmplare în propunere', a

râs Minjun neîncrezător.

„Da. Categoric TMI.'

Yeongju a râs când a citit propunerea, întrebându-se cine în lume ar include atât de multe detalii despre sine. Imediat, i-a trimis un răspuns pentru a-i mulțumi pentru minunata idee și pentru a se strădui să găsească o întâlnire potrivită. Chiar dacă abia îi aflase numele, avea cumva încredere în el. Își dădea seama, din felul în care era scrisă propunerea lui, că avea o pasiune puternică pentru opera regizorului și că o cunoștea foarte bine. Mai important, doar citind câteva rânduri din propunerea lui, știa că depusese efort pentru a o scrie. Dacă a depus atât de mult efort pentru o propunere, probabil că era genul în care putea avea încredere și căruia îi putea încredința responsabilitatea.

„Îl cunoști bine? a întrebat Yeongju.

'Da, foarte bine', a răspuns el, grăbindu-se spre clientul care era aproape de tejgheaua cafenelei.

Să ne placem unul pe celălalt

Yeongju a adus standul de tip A din afara librăriei și a închis ușa. I-a aruncat o privire lui Seungwoo, care stătea în fața unui raft cu romane, și s-a apropiat de el. El i-a arătat cartea pe care tocmai o scosese – Zorba Grecul de Nikos Kazantzakis, autorul la care ea făcuse referire la prima lor întâlnire – înainte să o așeze la loc.

„Când l-ai menționat pe Kazantzakis în timpul discuției noastre despre carte, m-am dus acasă în acea seară și am recitit această carte. Sincer, prima dată când am citit-o, nu am fost foarte impresionat. Am terminat-o doar pentru că toți ceilalți au spus că este bună', a spus el, scanând cărțile de pe raft înainte de a se întoarce spre ea.

Mi-a plăcut mult mai mult de data asta, poate datorită persoanei care m-a readus la carte. Pot să înțeleg de ce oamenii îl iubesc pe

Zorba. Dacă mă gândesc bine, eu nu am fost niciodată un Zorba în viața mea, nici măcar pentru o clipă. Probabil că oamenii ca mine ajung să îl admire pe Zorba”.

Ochii lor s-au întâlnit.

Nu ești și tu unul dintre noi?” a întrebat el trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre canapeaua cu două locuri.

Ea s-a așezat lângă el. Sub lumini, s-au cuibărit confortabil în canapea. În acel moment, Seungwoo a simțit că grijile sale din ultimele zile au fost măturate cu o singură lovitură.

„Am devenit curios pe măsură ce citeam cartea. Te-ai schimbat din cauza lui Zorba, și dacă da, în ce fel? Sau pur și simplu l-ai admirat?'

Yeongju credea că știe motivul întrebării sale. El părea să fi înțeles că ea fusese odată lipsită de griji și fericită, dar cumva, se închisese în cușca pe care o construise. Probabil că el spera că ea se va elibera din cușcă și va trăi la fel de lipsită de griji ca Zorba. O viață diferită de cea pe care o avea ea. O viață care nu era o închisoare. O viață care să nu fie ținută captivă de propriile ei gânduri. O viață care să nu fie încătușată de trecut. Ea a răspuns puțin acid.

„Zorba, pentru mine, este doar una dintre multele libertăți existente în lume. Iubesc libertatea pe care o reprezintă, dar nu am vrut niciodată să trăiesc ca el. De fapt, gândul nu mi-a trecut niciodată prin minte. M-am născut să fiu ca naratorul poveștii, ca cineva care îl admiră pe Zorba. Ăsta sunt eu.

Dând din cap, Seungwoo a spus: „Dar dacă admiri pe cineva, nu l-ai admira? Și să aspiri să fii ca el, sperăm, chiar dacă e doar puțin?

„Și asta e adevărat. Am încercat să fiu ca el. Cred că și ție ți-ar fi plăcut acea scenă specială din roman.

Seungwoo s-a întors spre ea.

„Dansul?

'Da. Când citeam, m-am gândit: lasă-mă să trăiesc și eu așa. Să

dansez, chiar și în dezamăgire. Dansează, chiar și în eșec. Lasă-te dus. Râdeți și continuați să râdeți'.

„Deci, ai avut succes?

„Pe jumătate. Dar nu m-am născut să fiu ca Zorba. Uneori, lacrimile îmi urmează râsul. La jumătatea dansului, s-ar putea să cad. Dar mă voi ridica din nou să dansez și să râd. Încerc să trăiesc așa.

„Asta va fi o viață destul de mișto.

„Serios?

„Așa pare.

Uitându-se la el, ea a chicotit.

'De ce? Ți se pare că viața mea este foarte frustrantă? Ca și cum aș fi prinsă în trecut?

El a scuturat din cap.

'Nu este așa. Cu toții suntem încătușați de trecutul nostru. Am vrut doar să-ți îndrept gândurile într-o direcție care să mă avantajeze.'

A fost o tăcere scurtă.

„Cum?

„Ca Zorba.

„Ce vrei să spui?

'Să iubesc fără efort.'

„Să iubești? Fără efort?' a replicat ea, râzând, dar el nu a râs și el.

„Doar față de mine. Sunt lacomă.

Tăcerea s-a așternut între ei.

'Am o întrebare pentru tine. Se poate? A întrebat Seungwoo.

Yeongju a dat din cap, arătând ca și cum i-ar fi ghicit deja întrebarea.

'Acel prieten al fostului tău soț. Nu a încercat să te hărțuiască sau altceva, nu-i așa?

Bănuise că urma să o întrebe despre fostul ei soț, dar nu se aștepta deloc la asta. A râs în hohote.

„Nu, e o persoană bună. De asemenea, prietenul meu.

„Bine, mă bucur să aud asta. Păreai foarte supărată în acea zi.

'Ânțeleg de ce ai crezut asta', a răspuns ea, încercând să își păstreze vocea luminoasă.

Seungwoo nu a spus nimic și s-a lăsat pe spate pe canapea. O clipă mai târziu, s-a ridicat din nou.

„Mai e ceva de care sunt curios.

'Uhm. Trebuie să răspund și la asta?'

Vocea ei era tot la fel de veselă. El nu-și putea da seama dacă ea își ascundea sentimentele sub fațadă.

„De ce mi-ai spus cine era acel bărbat?

Ochii lor s-au întâlnit. Ochii ei se transformau rapid în privirea pe care o purta când îi spunea despre existența fostului ei soț. Tristă. Conflictuală. Cu siguranță își masca sentimentele. El era sigur acum.

„Pentru că nu am vrut să mint. Vocea ei a rămas calmă.

„Ce vrei să spui?

'Să păstrezi tăcerea poate fi și o formă de minciună. Uneori, să nu spui nimic nu schimbă nimic. Dar uneori, devine o problemă.

„Când se întâmplă asta?”, a răspuns el egal.

'Când cealaltă persoană are sentimente speciale.'

La auzul cuvintelor ei, Seungwoo s-a lăsat pe spate în canapea și a reluat ceea ce a spus ea.

„Sentimente speciale.

Tăcere. Și din nou, Seungwoo a fost cel care a rupt-o.

„Ți-am citit scrierile înainte să te cunosc.

Ea și-a întors capul și s-a holbat, ca și cum ar fi întrebat, chiar așa?

'Ân timp ce le citeam, am fost curioasă despre persoana care ești. Când ne-am întâlnit, erai diferit de ceea ce îmi imaginam eu că vei fi. Îți amintești ziua în care m-ai întrebat dacă semăn cu scrisul meu?'

a continuat Seungwoo, privirea lui fixată pe a ei. 'Am vrut să îți

răspund la aceeași întrebare. Ce se întâmplă cu tine? Din punctul meu de vedere, nu cred că este la fel, dar am vrut să știu cum te simți.'

„Trebuia să întrebi.

'Nu am vrut să te fac să te agiți, pentru că ți-aș fi spus că nu cred că semeni cu scriitura ta. Nu mi-ar plăcea să te văd agitată. Cred că purtam deja acele sentimente speciale atunci.'

În tăcere, Yeongju s-a uitat la el înainte de a-și abate ochii pentru a privi drept înainte. Între timp, Seungwoo a continuat să se uite la ea.

„Dar", a spus el, "m-am răzgândit. Cred că ai putea fi ca scriitura ta. Nu, șterge asta. Eu sunt sigur. Semeni foarte mult cu scrisul tău. Un pic ofilită.

„Un pic ofilită", a repetat ea, râzând ușor.

„Un pic ofilit pentru că e trist. Și totuși ai un zâmbet pe față. Nu-mi dau seama la ce te gândești pe dinăuntru și asta m-a făcut și mai curioasă.

Frigul se topise. Chiar și cea mai ușoară haină de iarnă era prea călduroasă. Majoritatea oamenilor își purtau cea mai subțire jachetă sau o țineau în mână. Sezonul purtării tricourilor revenise. De cealaltă parte a ferestrei din spatele canapelei, oamenii care treceau pe acolo erau îmbrăcați lejer. Probabil erau în drum spre casă după o zi lungă petrecută afară. Când au trecut pe lângă librărie, au aruncat o privire întâmplătoare în direcția lor.

Seungwoo i-a rostit numele.

„Yeongju.

„Da?

„Voi continua să te plac.

Yeongju și-a întors capul și s-a holbat la el.

'Știu de ce mi-ai spus despre fostul tău soț. Mi-ai spus să stau deoparte.'

'Cum adică să stai deoparte? Nu asta e intenția mea.'

Yeongju era tulburat.

„Yeongju.

Seungwoo a strigat-o mai ferm, cu privirea fixă.

„Cât timp ați fost căsătoriți?

De data aceasta, Yeongju s-a uitat la el surprinsă.

'Am avut o prietenă de șase ani. Asta a fost cea mai lungă relație a mea. Mai aveam puțin și obțineam certificatul.'

„Nu asta am vrut să spun.

Ea nu a încercat să-și ascundă sentimentele contradictorii în timp ce vorbea.

Ți-am spus despre fostul meu soț ca să-ți fie mai ușor să mergi mai departe.

„Nu am de gând să trec peste asta. Și ce dacă ați fost căsătoriți? Seungwoo a vorbit calm.

'Nu pentru că am fost odată căsătorit cred că nu putem fi împreună. . . Ai dreptate. Nu e nimic rău în a fi divorțat. Divorțul nu e mare lucru. Dar, Seungwoo..

El a continuat să o privească cu același calm.

'Nu este mai important faptul că am divorțat, ci motivul divorțului. De ce am divorțat.

La tăcerea lui, fața lui Yeongju s-a înroșit în timp ce cuvintele au ieșit în grabă.

'Eu sunt cea care a anulat divorțul. L-am rănit mult pe fostul meu soț. Am pus capăt relației în mod egoist, în conformitate cu dorințele mele. L-am iubit. L-am iubit cu siguranță, în felul meu. Dar, la un moment dat, am început să mă pun mai presus de el. În loc să renunț la modul meu de viață pentru a-l iubi, am renunțat la el pentru a-mi urma viața. M-am pus pe mine pe primul loc și vreau să îmi păstrez viața pe care o am acum. Sunt genul de persoană care poate arunca din nou pe cineva pentru binele meu, pentru viața mea. Nu sunt

persoana pe care ai vrea să o ții aproape de tine”.

Ea s-a înroșit într-un purpuriu stins, în timp ce el continua să o privească liniștit.

Yeongju părea să creadă că ea deținea întreaga responsabilitate pentru divorț. Se catalogase drept o persoană foarte egoistă și egocentrică și de aceea se gândea că ar putea răni din nou o altă persoană. Acesta era motivul pentru care nu mai voia să iubească niciodată. Dar Seungwoo nu cunoscuse niciodată pe cineva care să nu fi rănit pe altcineva și nici nu cunoscuse o persoană complet altruistă, care îi pune pe ceilalți mai presus de ea însăși. El nu era diferit. În relațiile sale anterioare, a rănit cealaltă parte și i s-a spus cât de egoist a fost. În același timp, și el a fost rănit și a crezut, de asemenea, că cealaltă persoană a fost egoistă. Nimeni nu era diferit și, în adâncul sufletului, Yeongju era probabil conștientă și ea de acest lucru.

Cu toate acestea, părea că nu poate trece peste asta; nu putea uita faptul că abandonase pe cineva, iar acea persoană era rănită din cauza acțiunilor ei. Sau poate că era nefericită pentru că și-a dat seama ce fel de persoană era. Seungwoo credea că poate înțelege cum se simte ea. Dacă i s-ar fi întâmplat același lucru, poate că și el ar fi acționat așa cum a făcut-o Yeongju.

„În regulă. Știu ce încerci să-mi spui', a spus Seungwoo, reținând ceea ce avea cu adevărat pe vârful limbii.

„Mulțumesc pentru înțelegere. Yeongju a încercat să nu-și arate sentimentele.

„Te-am . . . supărat că am sentimente pentru tine?

S-a uitat la ea cu tandrețe. Ea a scuturat din cap.

„Bineînțeles că nu. Dar . . .

„Să lăsăm asta așa pentru astăzi.

Fără să se uite la ea, Seungwoo s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

Ea l-a urmat. La ușă, el a făcut o pauză și s-a întors. Îi plăcea chiar și numai să se uite la ea. Și îl durea să realizeze asta. Simțea nevoia să o tragă în brațe și să o mângâie ușor pe spate. Voia să-i spună că toată lumea își trăiește viața rănind oameni și fiind rănită. În viață, oamenii se unesc și, uneori, se despart. Yeongju trecea doar prin ceea ce făcea parte din viață și probabil că și ea știa asta. Cu toate acestea, el a păstrat aceste cuvinte și sentimente pentru el însuși și a răspuns în mod egal:

„Aș dori să continui cu seminariile. Sau ați prefera să nu o fac?

Yeongju a clătinat din cap.

„Nu, bineînțeles că nu. Dar e doar, eu...

S-a uitat la el, ca și cum l-ar fi întrebat dacă într-adevăr va fi bine.

„Îmi pare rău”, a spus el.

Yeongju s-a uitat la el, neînțelegând de ce își cerea scuze.

„Simt că te-am pus într-o poziție dificilă.

Ea nu știa ce să spună, așa că pur și simplu s-a uitat la el. Pentru o lungă clipă, și-au ținut privirea unul pe celălalt. În cele din urmă, el a vorbit.

„Yeongju. Nu-ți cer să te măriți cu mine. Spun doar să ne plăcem unul pe celălalt.

După ce a spus ceea ce dorea, și-a plecat capul în semn de rămas bun și a împins ușa. Luminile din afara librăriei au luminat cărarea. Cât despre Yeongju, ea a stat mult timp lângă ușă.

O viață înconjurată de oameni buni

Minjun nu văzuse niciodată această latură a lui Jimi – bătând din palme și aruncându-și capul pe spate, răcnind de râs. Vizavi de Yeongju și de ea, Sungchul continua să vorbească animat, ca și cum ar fi fost înviorat de reacțiile lor. Minjun a încercat să își amintească dacă Sungchul mai fusese la fel de vorbăreț în trecut, dar a ridicat din

umeri. N-avea niciun rost să se gândească la asta. Dacă ar fi fost așa, Minjun ar fi crezut că leoparzii nu-și schimbă petele; dacă nu, probabil ar fi crezut că, așa cum era de așteptat, oamenii se schimbă în timp.

Cu o oră în urmă, Jimi intrase în librărie, spunând că azi nu merge la serviciu. Pentru că nu avea unde să se ducă și nu voia să se întoarcă acasă, se hotărâse să vină aici. Când a spus asta, părea să fie ea însăși. Prin urmare, când a făcut anunțul, Minjun s-a simțit ca și cum cineva i-ar fi dat o lovitură puternică în cap.

„Am de gând să divorțez.

După ce a spus asta, a luat cu calm o înghițitură din cafea, apoi încă una, lăudând-o pentru gustul ei bogat. Între timp, Minjun era încă nedumerit. Nu prea știa cum ar trebui să reacționeze, așa că pur și simplu a rămas nemișcat, cu fața înțepenită ciudat, ca de furie. Jimi s-a uitat la el înainte să mai ia o înghițitură.

„Expresia asta este perfectă. Nu știi cum ar trebui să reacționezi, nu? Și eu la fel. Nu știu cum ar trebui să mă simt. De aceea am decis să nu simt nimic acum.'

Minjun nu a putut găsi un răspuns la asta. În schimb, el i-a umplut cu grijă ceașca, iar ea a murmurat un mulțumesc. Ca și expresia ei, vocea ei nu era diferită de cea obișnuită. Era imposibil de spus că i se întâmplase ceva. Nu și când râdea alături de Yeongju.

*

Filmul începuse. Cei treizeci de participanți la discuția despre carte s-au așezat împreună pentru o proiecție a filmului After the Storm al regizorului Hirokazu Kore-eda. După ce a terminat de aranjat la cafenea, Minjun li s-a alăturat chiar în spate. Pe tot parcursul filmului, Ryota, protagonistul masculin, a fost un bun de nimic. Când au început să ruleze genericele, parcă spectatorilor li s-a pus o întrebare: am devenit noi persoana care ne-am dorit să fim?

În ciuda faptului că îl urmărea pentru a doua oară, încă îl frapa faptul că Ryota era foarte rău în viață. A suspinat la portretul tipic al unui bărbat care trăiește singur într-o mizerie imensă, dar, pentru că făcea parte din scenariul în care Ryota nu se pricepea la viață în general, nu i s-a părut prea mult un stereotip. Ryota nu era bun nici măcar la singurul lucru prețios pentru el în viață – scrierea unui roman.

După film, Yeongju și Sungchul s-au mutat în fața publicului pentru a se pregăti pentru discuție. Între timp, gândurile lui Minjun continuau să zăbovească asupra filmului și asupra motivului pentru care Ryota nu reușea să navigheze în viață. Era prima lui viață. Prima dată când visa să devină romancier, prima dată când era abandonat de soția pe care o iubea, prima dată când devenea tatăl fiului său iubit. De aceea, comportamentul său era stângaci, iar discursul îi era greoi. De aceea părea atât de abătut.

Privindu-l pe Sungchul răspunzând la întrebările pe care i le punea Yeongju, Minjun se gândea că și aceasta era prima lui viață. Uneori, filmele îl făceau să vadă ceea ce ar fi trebuit să fie evident. A simțit o undă de electricitate trecând prin el. Pentru că este prima noastră viață, grijile sunt numeroase, la fel și anxietatea. Pentru că este prima noastră viață, este prețioasă. Pentru că este prima noastră viață, nimeni nu știe ce se va întâmpla nici măcar în cinci minute.

Sungchul a vorbit lin, ca și cum ar fi fost un prezentator de știri care citește de pe prompter. El a explicat publicului în mod articulat modul în care filosofia de viață a regizorului s-a reflectat în opera sa. Uitându-se la ochii lui strălucitori, Minjun a simțit un fior în piept. Să vezi o persoană bucurându-se de ceea ce îi place să facă îți încălzește inima. Și pentru că acea persoană era un prieten, inima lui se umfla de fericire.

Minjun s-a întâlnit cu Sungchul în aceeași zi în care Yeongju i-a

menționat numele lui Sungchul. L-a sunat imediat pe Sungchul în drum spre casă, căutându-i ușor numărul și apăsând butonul de apel ca și cum ar fi vorbit ieri. Când Sungchul a răspuns cu „Hei! Unde ești?”, amândoi au izbucnit în râs. Imediat, Sungchul a venit să îl caute.

În acea noapte, au rămas la Minjun și au stat de vorbă până în zori, turnându-și unul altuia shot-uri din sticlele de soju pe care le cumpărase Sungchul, spălând stânjeneala și distanța timpului.

'E un lucru bun că nu am reușit să-mi găsesc o slujbă într-o corporație', a spus Sungchul în timp ce explica cum a ajuns să devină critic de film.

'Nici măcar nu ești afiliat la vreo organizație. Cum poți să te numești critic de film? a ironizat Minjun, la care Sungchul a răspuns cu nonșalanță: „Eu critic filme. Bineînțeles că sunt un critic de film”. El a continuat să explice în ceea ce lui Minjun îi plăcea să numească „logica lui deformată”:

„Uite. Nu există nicio diferență între modul în care scriu eu și cel al unui alt critic care pretinde că este recunoscut de așa și așa”.

„Și?

'Acei oameni joacă Go Stop după propriile lor reguli.'

„Și?

'Este un critic de film care lucrează pentru o revistă de film consacrată mai bun decât mine la vizionarea filmelor? Scriu ei mai bine decât mine? Nu există nicio garanție. Oamenii cred că scrisul lor este bun doar pentru că este publicat într-o revistă, iar dacă există câțiva oameni care spun: „Oh, tipul ăsta scrie bine”, atunci persoana respectivă va fi, de cele mai multe ori, considerată un scriitor bun. Știți cât de comun este ca impresiile să se formeze în acest fel?

'Nu este aceeași melodie pe care ai cântat-o și data trecută? Cum se face că nu ai făcut niciun progres în toți acești ani! Încă blocat la

logica despre cum un film devine un succes de zece milioane datorită a trei milioane de cinefili.'

'Ceea ce vreau să spun este că nu există un etalon absolut în această lume. Desigur, există cei care sunt evident buni și, de asemenea, cei care sunt evident răi. Dar când doi oameni sunt cam la fel, atunci totul se reduce la cine are o carte de vizită mai strălucitoare. Uitați-vă la scrisul meu. Este o scriere bună”.

„Cine spune asta?

'Eu! Eu, cel care a citit nenumărate recenzii de filme, spun asta! Acesta este standardul de aur al scrisului. Așteaptă. După ce voi deveni faimos, oamenii vor spune că scrisul meu a crescut cu o treaptă.'

„Hei, de ce suntem atât de preocupați de asta?

'Ei bine, pe scurt, eu sunt un critic de film care scrie recenzii de film. Nu am nevoie de nimeni să-mi acorde acest titlu. Dacă eu spun așa, atunci eu sunt. Este suficient, și nu despre asta este vorba în viață?

Sungchul a făcut o pauză și, ca și cum ar fi fost gâdilat de ceva, a început să râdă.

Lovindu-l pe Minjun de braț, el a exclamat: „Știi cât de mult mi-a lipsit să glumesc cu tine? Cum ai fost? Chiar ai de gând să rămâi un barista?'

„Cred că da. Minjun și-a dat jos shot-ul.

„Este ceva ce ai vrut să faci?

„Nu?

'Și ești de acord cu asta?'

'Este ceva ce mi-am dorit în afară de găsirea unui loc de muncă? Am vrut să intru într-o companie bună, să trăiesc o viață stabilă cu un salariu decent. Dar nu a mers. Nu ar trebui să mă agăț în continuare de speranță.'

„Este din cauză că tu crezi că este prea târziu?

Pentru o clipă, Minjun a fost pierdut în gânduri.

'Poate? Nu știu. Dar am venit la dislike dorind să-mi găsesc o slujbă. Acum mă distrez. Asta e suficient și nu asta înseamnă viața?

Lovindu-l pe Sungchul pe braț, a continuat:

„A face cafea este o artă. Este o muncă creativă. Același lot de boabe poate produce o aromă diferită azi și mâine. Depinde de temperatură, de umiditate, de dispoziția mea și de atmosfera de la librărie. Și mă face fericit să găsesc echilibrul corect între ele.

„Trăiască înțeleptul.

„Taci din gură.

Sungchul s-a holbat la Minjun. A trecut mult timp, într-adevăr.

'. . . Nu a fost greu?

'Nu a fost ușor, dar m-am comportat ca și cum aș fi fost bine. Chiar dacă momentul pe care îl așteptam nu a venit, nu cred că viața mea este un eșec din cauza asta.

„Nu ești un eșec.

Minjun a izbucnit în râs.

'Pe atunci, mi-am spus să nu trag concluzii pripite pentru a-mi da seama ce înseamnă lucrurile. Am decis să nu mă gândesc prea profund la viață. În schimb, îmi petreceam timpul mâncând bine, uitându-mă la filme, făcând yoga și făcând cafea. Am început să fiu interesată și de alte lucruri în afară de mine și, când m-am întors să reflectez, mi-am dat seama că viața mea nu a fost un eșec până la urmă.

„Așa este.

„Acum că mă gândesc, am primit mult ajutor de la alții.

„De la cine?

Sprijinindu-se de perete, Minjun s-a uitat la Sungchul.

'Oamenii din jurul meu. Când eu încercam să fiu indiferent, ei

făceau la fel pentru mine. Chiar dacă nu am spus nimic, ei păreau să-mi simtă sentimentele, așa că niciunul dintre ei nu a încercat să facă tam-tam pentru a mă consola sau pentru a-și face griji pentru mine. Am simțit că sunt acceptată pentru ceea ce sunt. Nu a trebuit niciodată să mă străduiesc să mă explic sau să resping ceea ce eram. Și acum că sunt mai în vârstă, încep să gândesc la fel. . .

Sungchul a pufnit și a râs în același timp.

'De ce te comporți ca un bătrân înțelept? Bine, am să te întreb. Deci, la ce te gândeai?'

'O viață înconjurată de oameni buni este o viață de succes. Poate că nu este succesul așa cum este definit de societate, dar datorită oamenilor din jurul tău, fiecare zi este o zi de succes.

„Woah . . . a exclamat Sungchul. 'Âmi place replica asta. Dacă data viitoare mă vei vedea folosindu-l în scrisul meu, nu te plânge'.

„Te rog, ai o memorie atât de proastă încât vei uita asta imediat.

„Hei, hei. . . De aceea nu e bine să te întâlnești cu Kim Minjun. Mă cunoști prea bine.

Râzând, Sungchul a ridicat un toast pentru Minjun.

„Deci, crezi că suntem o persoană bună unul pentru celălalt? a întrebat Minjun în timp ce ciocneau paharele.

'Tu ești problema. Eu sunt deja o persoană bună.

'Atunci nu e nicio problemă. M-am născut o persoană bună.

Uitându-se la el acum, nu mai era nici urmă de Sungchul care fusese beat cu câteva zile mai devreme și care își amesteca cuvintele. Toate propozițiile lui erau simple, clare și concise. Părea relaxat și fericit. Pentru prima dată, Minjun a crezut că prietenul său arată bine. Nu pentru că era chipeș, ci pentru că strălucea.

Întorcându-și privirea de la Sungchul, Minjun s-a uitat la Yeongju, care era lângă el, și la Jimi, care stătea în public. Aceștia chicoteau când Sungchul spunea ceva interesant și dădeau din cap în semn de

aprobare când explica ceva cu seriozitate. Zâmbetele lor păreau să scoată la iveală elocvența din el. Erau aceleași zâmbete care i-au oferit lui Minjun darul timpului. Timp pentru a accepta încet viața și pentru a crede că poate continua să meargă înainte, chiar dacă se împiedică și face greșeli pe parcurs.

Minjun a vrut să trimită aceleași zâmbete celor două femei care acum se purtau ca și cum totul era în regulă. Voia să facă la fel și pentru oamenii din jurul lui. Fusese într-o dispoziție foarte bună în ultimele câteva zile. Era ca și cum un gând care răsărise a ajuns să înflorească singur. Ca și cum Minjun din trecut și Minjun din prezent s-ar fi întâlnit în sfârșit pentru prima dată după mult timp. Minjunul trecutului îl accepta pentru ceea ce era, iar Minjunul prezentului accepta ceea ce fusese. Viața se simțea ca și cum s-ar fi închis cercul.

Dimineața, după ce au stat aproape toată noaptea de vorbă, Sungchul, care se trezise mai devreme, l-a trezit. Când acesta a deschis ochii, Sungchul a spus: „Vreau să te întreb ceva înainte să plec.

Minjun s-a ridicat.

„Ce?

„Ce s-a întâmplat cu găurile?

„Găurile?

'Da. Ai spus că ai făcut nasturii, dar te-ai blocat pentru că nu erau găuri. Cum e acum?

Minjun a scuturat din cap, încercând să alunge somnolența. L-a privit pe prietenul său, cu o privire gânditoare pe față.

'Ușor. Mi-am schimbat cămașa. De data asta am tăiat mai întâi găurile înainte de a face nasturii care să se potrivească. Acum, cămașa este încheiată frumos.'

'Ce? Asta e tot?

'Undeva în lume, vor exista oameni care fac găuri mari și așteaptă

ca oamenii să vină să-i ajute să facă nasturii care să se potrivească găurilor. Îmi dau seama la ce te gândești. Te gândești că sistemul rămâne așa cum este și ce rost are dacă câțiva oameni amabili se ajută între ei? Aveți dreptate. Dar, așa cum am spus ieri, am nevoie de timp”.

„Cum adică timp?

„Timp să mă odihnesc, timp să mă gândesc, timp să fac ce-mi place, timp să reflectez.

Sungchul a dat din cap în semn de înțelegere. S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. De data aceasta, Minjun a fost cel cu o întrebare.

„Cum rămâne cu tine? Cum ai făcut asta?

„Să fac ce?

'Și tu ai avut note bune. Dar cum ai reușit să te uiți la atât de multe filme? Cum se face că ai reușit să mai găsești timp să faci lucruri care îți plac când erai atât de ocupat?

'Ești chiar un prost', a spus Sungchul în timp ce-și bătea degetele pe chiuvetă. 'Evident, pentru că îmi plăcea să le fac. Ce alt motiv ar putea fi?

„Asta e tot? a răspuns Minjun, încă întins pe pături. Râzând, Sungchul și-a luat rămas bun. După ce și-a pus pantofii, Sungchul s-a întors să se uite la Minjun, care era încă întins cu ochii închiși.

„Voi trece pe la librărie după serviciu. Va fi ascunzătoarea mea de acum încolo'.

Fără să deschidă ochii, Minjun și-a luat rămas bun.

Un test al sentimentelor

Într-o zi, când Minjun a intrat în Goat Beans mai devreme decât de obicei, a văzut-o pe Jimi stând singură și jucându-se cu boabe de cafea. Văzându-l, ea s-a întins după cafeaua măcinată de pe masă. „Folosește asta pentru infuzia de azi. Ca un cățeluș domesticit,

Minjun a făcut ce i s-a spus. Jimi a savurat încet cafeaua și, în tăcere, a așezat ceașca pe masă. Minjun și-a băut cafeaua în liniște, observând ce făcea Jimi. Ea amesteca boabele și, deși nu părea să aibă un scop, nu părea nici că o face din senin.

„Dacă voi continua să le amestec la întâmplare... poate că într-o zi voi reuși să descopăr o cafea mai delicioasă decât orice am gustat vreodată”, mormăi Jimi în sinea ei, fără să ridice privirea.

Observând că Minjun era chiar mai tăcută decât de obicei, Jimi a spus: „Dacă ai ceva de spus, spune-o.

„Nu-i nimic.

„Spune ce ai de spus.

„Este din cauza mea. . .

Jimi i-a aruncat o privire în lateral.

„Ce vrei să spui?

„Este din cauza a ceea ce ți-am spus în acea zi?

„Oho.

Ea a scuturat din cap neîncrezătoare.

'De asta ai privirea asta încremenită? Chiar acum, și ieri, de asemenea.

Simțindu-se rău din nou, Minjun și-a simțit fața înțepenită.

„Vreau să-ți spun asta. Mulțumită ție, am putut să-mi privesc viața de cuplu cu obiectivitate. Îți sunt recunoscător. Datorită ție, am reușit să pun capăt relației care a durat atât de mult timp.

În ciuda cuvintelor ei, el era încă tensionat.

'A fost o greșeală să încerc să îmbrățișez ceva care nu putea funcționa deloc. Acest episod m-a făcut să-mi dau seama că a fi capabil să pui capăt lucrurilor care nu funcționează este un mod de a trăi bine. Există atât de multe cazuri de oameni care nu sunt capabili să pună capăt unor lucruri din cauza fricii, a judecății celorlalți și a posibilității de a regreta în viitor. Și eu am fost la fel. Dar acum, mă

simt atât de ușurat".

Întorcându-se spre Minjun, Jimi și-a sprijinit partea stângă de spătarul scaunului și a zâmbit. Nu era diferit de zâmbetul ei obișnuit. Inspirând adânc, a expirat și și-a început povestea.

„După ce ai vorbit cu mine, mi-am dat seama că am nevoie de timp. Timp pentru a-mi reevalua relația cu soțul meu. Prin urmare, am încetat să-l mai înjur și să-l mai cicălesc. Am încetat să mă mai plâng de el tot timpul. L-am primit acasă cu un zâmbet, chiar dacă s-a întors la trei dimineața, și am zâmbit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat când hainele lui miroseau a parfum necunoscut. A doua zi, am continuat să zâmbesc, chiar și după ce a făcut o cocină din casa noastră. Am decis să îl observ, să privesc relația noastră într-o manieră obiectivă. Asta e tot ce am făcut, dar omul acela a început să se schimbe. Nu mai venea după miezul nopții și jura că nu mi-a fost niciodată infidel. Iar când veneam acasă după serviciu, casa era toată aranjată. Nu știam ce să cred despre asta. În serile următoare, am mâncat ciudat cina gătită de el și am început să mă întreb dacă așa va fi viața noastră. Dacă nu i-aș fi pus această întrebare, probabil că am fi continuat să trăim așa".

Jimi a făcut o pauză. Întorcând capul, a privit dincolo de mașinile de prăjit și pe fereastră. Anotimpul ei preferat era în plină înflorire. Primăvara.

„În timp ce mâncam cina pregătită de acel bărbat, l-am întrebat: de ce m-ai tratat atât de bine în ultima vreme? Mi-a spus că pentru că am fost drăguță cu el, așa că și el m-a tratat la fel. Apoi, l-am întrebat: te purtai așa pentru că nu te-am tratat frumos în trecut? El a răspuns: da. L-am întrebat din nou. Te-ai purtat așa în mod deliberat pentru că te-am tratat urât? A ezitat pentru o vreme și a recunoscut. L-am întrebat când a început să facă acest spectacol și de ce era singurul mod la care se putea gândi. Mi-a spus că a fost pentru că i-am călcat

pe mândrie. Îi spusesem fără menajamente că este un leneș care nu se pricepe la nimic. Era furios și voia să se revolte devenind o versiune și mai proastă a lui. Acel moment a pecetluit totul. Am decis să divorțez. Totul s-a terminat în acea clipă".

Jimi a dat pe gât ultima cafea călduță. Ochii îi erau roșii.

'Ți-am mai spus că vreau să rămân singură, nu? Când eram tânăr, de fiecare dată când era o reuniune de familie, toate mătușile mele se plângeau de soții lor. Practic, se plângeau de faptul că se dădeau peste cap să facă curățenie după soții lor. După căsătorie, un bărbat cândva cool devenea peste noapte un bărbat-copil. Un copil pe care soțiile lor trebuiau să îl liniștească și să îl acomodeze, cu toate capriciile și fanteziile lor. Mi-au povestit cum orgoliile soților lor erau atât de mari încât, dacă soțiile lor spuneau ceva ce ei nu voiau să audă, fie se încrețeau, fie se înfuriau. Mătușile mele erau toate sătule de acest comportament. Dar oamenii mai în vârstă din jurul lor spuneau că nu există bărbați care să nu fie așa. Toți soții sunt la fel. Doar să fie mai concilianți și să trăiască cu asta. Dar eu uram asta. De ce trebuie să mă mărit cu o persoană care este ca un fiu? De ce trebuie să fiu mereu eu cea care se acomodează? Așa că am hotărât să rămân singură. Dar l-am întâlnit pe acel bărbat și m-am îndrăgostit de el. Ți-am mai spus, nu-i așa? Eu am fost cea care l-a convins să se căsătorească. În seara aceea, mi-am dat seama de ceva. Și eu m-am măritat cu un fiu pe care îl credeam soț. Trăiam cu un bărbat-copil. Adevărul a devenit clar pentru mine. Trăiam atât, atât, atât de nefericit cu acel bărbat. Sufeream din cauza lui. O durere arzătoare în inima mea. Când am aflat că totul era o prefăcătorie, nu aveam cum să continui să trăiesc cu el. A doua zi dimineață, i-am spus: hai să divorțăm".

Jimi s-a uitat la Minjun, chipul ei fiind mai împăcat acum.

'Când îl înjuram în fața ta, nu mi-am dat seama că făceam exact

același lucru pe care mi l-au făcut mătușile mele când eram tânără. Îmi pare rău, Minjun. Sper că din cauza mea nu te vei îndepărta de căsătorie, nu-i așa?

El a scuturat din cap.

'Nu ai spus doar lucruri rele despre el. Printre toate înjurăturile, mi-ai spus și că nu era o persoană rea', a spus Minjun calm.

Fața lui Jimi s-a înroșit mai tare.

'Asta făceau și mătușile mele. Își înjurau și înjurau soții, dar în cele din urmă, spuneau că nu există nimeni ca soțul lor'.

Cele două au chicotit liniștite.

'Mulțumesc că m-ai ascultat tot timpul și că nu ai arătat niciodată un strop de nerăbdare.'

'Voi fi mereu aici. Dacă ai nevoie de o ureche care să te asculte, sună-mă.' Minjun a făcut un gest de chemare cu mâna pentru a destinde atmosfera, iar Jimi a răspuns cu un semn de ok.

*

Când Yeongju a ajuns la apartamentul ei, cele două doamne erau ghemuite lângă ușa ei. Uitându-se la genții din mâinile lor, Jimi părea să fi cumpărat gustările, în timp ce Jungsuh se ocupa de bere. În interiorul apartamentului ei, au început automat să despacheteze mâncarea și băuturile și au așezat farfuriile. Și ca la un semn, s-au întins pe podea în același timp, întinzându-și membrele cu ochii închiși.

„Mă simt bine”, a murmurat Yeongju.

„Absolut.

„Cu siguranță.

După ce s-au reîncărcat pe podea pentru o vreme, s-au așezat și au atacat gustările.

Scufundându-și lingura în budinca de yuzu, Jimi s-a uitat la Jungsuh.

„Am auzit că e greu să te prind zilele astea. Ai fost ocupat?

Jungsuh a luat o înghițitură din budinca ei de vanilie.

„Am fost la interviuri de angajare.

Ochii lui Yeongju s-au rotunjit în timp ce rupea capacul de plastic al budincii ei cu brânză.

„Interviuri? Te întorci la muncă?

„Bineînțeles, trebuie s-o fac”, a răspuns Jungsuh pe un ton formal în timp ce clipea. 'Bani. Banii. Banii sunt problema!”, a exclamat ea, sprijinindu-și capul de perete.

'Ântotdeauna e vorba de bani', a spus Jimi.

„Te-ai odihnit destul? a întrebat Yeongju.

Jungsuh înghițea budinca ca și cum și-ar fi pierdut sufletul. Dar când s-a așezat bine, ochii îi erau din nou strălucitori și concentrați. A dat din cap.

„Bineînțeles. Și am învățat cum să-mi controlez sentimentele. Indiferent ce se va întâmpla, cred că voi fi capabilă să trec peste asta.

„Ooh, asta e grozav. Spune-ne mai multe. Jimi și-a fluturat lingura, încurajându-l pe Jungsuh să continue.

„Chiar dacă sunt furioasă, cred că nu mă voi simți la fel de nefericită. Pot oricând să tricotez sau să meditez. Tot va fi greu, dar sunt sigură că pot trece peste asta. La locul de muncă vor exista oameni de rahat. Voi fi din nou un lucrător contractual și vor exista în continuare oameni care mă vor desconsidera la locul de muncă. Dar acei oameni nu sunt deloc importanți pentru mine. Pacea interioară. Îmi voi găsi propria pace. Voi păstra hobby-urile care îmi plac și voi continua să întâlnesc oameni buni ca voi doi. Voi încerca să lupt și să înving această lume dură”.

Cei doi eonni au aplaudat și au aclamat. Conversația s-a îndreptat către rutinele lor de eliberare a stresului. Yeongju a spus că ar merge la o plimbare sau ar citi; Jimi ar discuta cu cineva sau ar dormi toată

ziua. Jungsuh a intervenit și ea, spunând că este o cântăreață foarte bună și că vizitează deseori noraebang-ul pentru a cânta și a-și alunga stresul. Jungsuh a rămas cu gura căscată când a auzit că Yeongju vizitase ultima dată un noraebang cu mai bine de zece ani în urmă și i-a convins imediat să viziteze un noraebang în acel weekend. Bine, haideți să ieșim din nou în weekend, s-au bucurat în timp ce ciocneau paharele.

„Ce se întâmplă între tine și autorul acela? a întrebat Jungsuh, lăsându-și cutia de bere pe podea. Clipind din ochi, Yeongju s-a prefăcut că habar nu avea despre ce vorbea Jungsuh. Sau, mai degrabă, a fost surprinsă de modul în care Jungsuh ar fi putut ști despre asta. Poate că mintea ei îi juca feste, s-a gândit ea, și a decis să se prefacă ignorantă. Fără să observe tăcerea ei deliberată, Jungsuh a continuat:

„Eonnie, acel autor nu te place?

Yeongju a fost uimită. De data aceasta, Jimi a fost cel care a intervenit.

„Cine? Care autor? Atât de mulți autori intră și ies din librăria ei. Care dintre ei este? Persoana aia spune că-i place Yeongju?'

Se pare că da. Zilele trecute, când Yeongju eonnie s-a întors atât de palid, autorul și-a pierdut și mai mult culoarea.'

Scrutându-l pe Yeongju, Jimi a întrebat: 'A fost ziua aceea când a venit prietenul fostului tău soț?'

Yeongju a mângâiat cutia de bere în tăcere, ținându-și ochii pe podea. Văzând că fața lui Yeongju era un pic palidă, Jungsuh și Jimi s-au uitat unul la celălalt și au convenit în tăcere să nu mai continue subiectul.

Pentru a destinde atmosfera, Jungsuh le-a povestit despre interviul ei de angajare de săptămâna trecută. Rămăsese imperturbabilă atunci când a fost întrebată despre diferența de un an

din CV-ul ei, spunându-i intervievatorului că și-a petrecut anul tricotând și meditând. Imitarea expresiei intervievatorului i-a făcut pe cei doi eonni să râdă în hohote. După ce au mâncat pe săturate, cei trei s-au întins confortabil pe podea. Deodată, Jimi și-a întins brațul pentru a o împinge de mână pe Yeongju.

„Mulțumesc pentru astăzi. Știu că ați cerut să ne întâlnim pentru a mă face să mă simt mai bine. Dacă vreunul dintre voi trece prin momente dificile, spuneți-mi. Voi veni în fugă.'

Yeongju i-a strâns ușor mâna.

'Ești binevenită aici în fiecare zi. Poți să dormi la noi în seara asta.

„Și eu am mult timp la dispoziție”, a adăugat Jungsuh în timp ce se uita în tavan.

„Uhm. Și. Despre acel autor. Yeongju a făcut o pauză, uitându-se la Jimi. 'Nu pot să cred că spun asta, dar sper că va întâlni o femeie mai bună decât mine. De aceea, nu se întâmplă nimic între noi.'

„Ce? Jimi a sărit în picioare, trăgând-o pe Yeongju într-o poziție așezată. 'Nu pot să cred că aud pe cineva spunând asta. Chiar și dramele au încetat să mai folosească o replică atât de demodată. Speri să întâlnească o persoană mai bună decât tine? Ce te face să gândești așa? Nu era el deja conștient de situația ta când a spus că te place?

'Nu sunt o persoană bună cu care să ai o relație', a răspuns Yeongju ușor și a încercat să se întindă din nou, dar Jimi a apucat-o de mână.

'De ce nu ești o persoană bună cu care să ai o relație? Ești inteligentă, te pricepi la glume. Știi cum să faci oamenii să se simtă în largul lor și te pricepi să fii o atotștiutoare. E mult mai fermecător decât acei oameni care spun mereu: „Nu știu!”

Yeongju a ținut mâna lui Jimi pentru o clipă înainte de a-i da drumul.

„Nu sunt sigură cum mă simt.

S-a gândit la câteva sâmbete în urmă, când Seungwoo, pe punctul

de a pleca după seminarul săptămânal, îi dăduse o carte – Our Souls at Night de Kent Haruf. „Mă gândeam la o relație de genul acesta”, i-a spus el. În acea noapte, Yeongju a ezitat o vreme înainte de a deschide cartea subțire și elegantă și a citit-o până în zori dintr-o singură ședință. Romanul vorbea despre singurătatea anilor de apus ai vieții și despre dragostea dulce-amară care se naște între un bărbat și o femeie. La început, a fost surprinsă. De ce i-a dat Seungwoo o carte despre bătrânețe? Dar pe măsură ce citea propozițiile subliniate de el, a înțeles mesajul său.

Îi plăcea să petreacă timp cu ea și îi plăcea să vorbească cu ea. Așadar, nu te teme să te îndrăgostești. Când te simți singură, și când urăști să fii singură, vino la mine. Dacă vii, ușa mea va fi mereu deschisă pentru tine.

Seungwoo îi spunea că o va aștepta.

Jimi a bătut podeaua în timp ce murmura: „Hmm, nesigur de sentimentele tale . . .

Văzând că Jimi nu are un răspuns, Jungsuh a intervenit.

'Asta necesită un test, nu? Dacă nu știi cum te simți, atunci ar trebui să-ți testezi sentimentele.

„Cum?”, a întrebat Jimi.

'Eonnie. Gândește-te la asta. În acea zi, ai prefera ca fața lui să devină palidă din cauza ta, sau să se poarte ca și cum nu ar fi treaba lui? Când îți vine să plângi, vrei să fie trist cu tine, sau să fie nonșalant? Dacă ți se întâmplă ceva bun, ai vrea ca el să te încurajeze, sau nu? Încearcă să te gândești la asta. Dacă preferi ca el să nu se poarte ca și cum nu ar fi treaba lui, atunci și tu ai sentimente pentru el”.

Găsind ideea ei drăguță, colțurile buzelor lui Yeongju s-au strâns într-un zâmbet. Imediat, Jimi a pocnit-o peste braț, ca și cum nu era momentul să zâmbească.

'Âmi place că ești o persoană logică. Dar uneori logica nu face oameni grozavi, pentru că tu vei pune întotdeauna logica mai presus de inima ta. Și vei pretinde că nu-ți cunoști sentimentele când, de fapt, le cunoști.

Yeongju încă zâmbea. Chiar îmi cunosc inima? S-a gândit la privirea lui Seungwoo când i-a mărturisit sentimentele sale. Și când i-a spus că se plac unul pe celălalt. A fost fericită să audă asta? I-a tresărit inima? Poate că Jimi avea dreptate. Ea știa deja răspunsul; își cunoștea inima. Este asta important? Este inima mea importantă? Nu-i putea da un răspuns. Ce ar trebui să facă? Ce ar putea să facă? Yeongju nu avea nicio idee.

Un loc care mă face o persoană mai bună

Minjun, îți amintești ce ți-am spus în ziua în care ne-am întâlnit prima dată? Ți-am spus că nu știu dacă voi putea ține librăria în funcțiune mai mult de doi ani. Am spus asta, chiar de la început, pentru că am crezut că te va ajuta să faci planuri de viitor. Dar uite, am petrecut aproape doi ani împreună.

Habar nu am cât timp a trecut în primul an, când am deschis librăria. Librăria Hyunam-dong fără tine a fost un dezastru. Din fericire, chiar dacă am făcut greșeli din când în când, nu a fost atât de evident. Sau mai degrabă, nu erau mulți clienți care să observe greșelile mele. Dacă vrei să știi cum erau lucrurile pe atunci, întreab-o pe mama lui Mincheol. Nu e nimic ce nu știe despre librărie.

În primele câteva luni, nici măcar nu m-am obosit să încerc să atrag mai mulți clienți. Mă simțeam ca și cum eu aș fi fost clientul, stând ciudat în librărie în fiecare zi. În fiecare zi, deschideam și închideam librăria la fix; între timp, mă așezam să mă gândesc și să citesc. Repetam și clăteam. Mi-am petrecut fiecare zi culegând lucrurile pe care le pierdusem pe drum – una sau două pe rând. Eram o cochilie

goală când s-a deschis librăria, dar încet-încet, după aproximativ șase luni, acel gol s-a risipit.

Am început să privesc librăria prin ochii unui proprietar de afacere. O parte din mine dorea să administrez librăria ca pe un vis devenit realitate; era, într-adevăr, un moment și un loc pentru visele mele. Totuși, mi-am dat seama că trebuie să privesc librăria dintr-o altă perspectivă. Chiar dacă habar nu aveam cât timp o voi putea ține în funcțiune – doi ani, poate trei – voiam să continui și, prin urmare, trebuia să mențin „schimburile" active. O librărie este un spațiu în care are loc un schimb de cărți, și tot ce are legătură cu acestea, cu bani. Este de datoria proprietarului librăriei să se asigure că aceste schimburi înfloresc. Mi-am amintit în fiecare zi, ca și cum aș fi scris un jurnal. Am început să promovez activ librăria. Am lucrat din greu pentru a mă asigura că caracteristicile unice ale librăriei nu se pierd. Și în viitor, voi continua să muncesc din greu.

Când ai început să lucrezi aici, librăria a primit un nou tip de schimb – schimbul muncii tale cu banii mei. Sună cam rigid, nu-i așa? Ca și cum aș pune o distanță între noi. Bineînțeles că nu! Prin acest schimb am devenit legați de soartă; am petrecut timp împreună și am avut un impact asupra vieții celuilalt. Având în vedere că aceste schimburi au loc simultan la librărie, responsabilitățile mele au crescut. A trebuit să muncesc mai mult pentru a câștiga mai mulți bani și a plăti mai multe salarii. În timp ce lucram împreună, am sădit o speranță. Sper că, prin munca voastră, eforturile mele vor fi recunoscute și apreciate. În viitor, voi munci mai mult pentru a câștiga mai mulți bani și voi munci mai mult pentru a vă plăti mai mult. Ați înțeles de ce continui să spun în viitor?

Sunt recunoscător că am pe cineva care lucrează pentru mine. Fără tine, librăria Hyunam-dong nu ar fi unde este acum. Nu ar mai exista clienți care au venit inițial să citească, doar pentru a fi atrași de aroma

cafelei, și nici nu ar mai exista clienți obișnuiți care să vină doar pentru cafeaua dumneavoastră. Calitatea cafelei noastre nu este singurul lucru care s-a schimbat datorită ție. Ți-am spus vreodată că sârguința ta este un model pentru mine? Este adevărat. Să vezi un coleg din același spațiu de lucru atât de concentrat pe munca sa este o motivație uriașă. Observând modul în care ai lucrat timp de câteva zile, am avut încredere deplină în tine. În această lume periculoasă (!), să poți avea încredere în altcineva decât în tine însuți este ceva de care să te bucuri. Sunt sigur că ești de acord, nu-i așa?

Sunt recunoscătoare că lucrezi pentru mine. În același timp, mă tot gândesc cât de bine ar fi dacă și tu ai lucra pentru tine. În acest fel, vei găsi un sens în munca pe care o faci. Experiența mea m-a învățat că, chiar dacă lucrez pentru altcineva, trebuie să lucrez și pentru mine. A lucra pentru mine înseamnă că voi da tot ce am mai bun în ceea ce fac. Mai important, să nu mă pierd niciodată, indiferent dacă este la serviciu sau în afara lui. Mai e ceva ce nu ar trebui să uiți. Dacă ești nefericit sau nemulțumit de viața ta profesională și fiecare zi este petrecută în mizerie fără sens, este timpul să cauți altceva. De ce? Pentru că avem o singură șansă în viață, și o trăim acum. Minjun, ce fel de viață duci când îți petreci timpul aici la librărie? Nu te pierzi pe tine, nu? Sunt un pic îngrijorat de asta.

Ar trebui să poți ghici de ce mă simt așa. Pentru că am fost cineva care a continuat să lucreze în ciuda faptului că m-am pierdut. Este un mare regret al meu – să nu am o viață profesională sănătoasă. M-am gândit la muncă ca la niște scări. Scări pe care trebuie să le urc pentru a ajunge sus. Acum, văd munca ca pe o mâncare. Mâncare de care ai nevoie în fiecare zi. Alimente care fac o diferență pentru corpul, inima, sănătatea mentală și sufletul meu. Există mâncare pe care pur și simplu ți-o bagi pe gât și mâncare pe care o mănânci cu grijă și sinceritate. Vreau să fiu una care are mare grijă să mănânce alimente

simple. Nu pentru oricine, ci pentru mine.

Am devenit o persoană mai bună la librărie. Am încercat să pun în practică lucrurile pe care le-am învățat din cărți, și nu doar să le las să fie povești între pagini. Sunt egoist. Mai am mult până să devin o persoană minunată, dar lucrând aici, am învățat să împart și să dăruiesc. Da, sunt o persoană care trebuie să se hotărască să împartă și să dăruiască. Ar fi frumos să mă fi născut cu o inimă generoasă, dar, din păcate, nu am fost. În viitor, mă voi strădui să fiu o persoană mai bună. Lucrurile bune din cărți nu ar trebui să rămână doar în cerneală și pe hârtie. Vreau ca lucrurile care se întâmplă în jurul meu să fie povești bune care pot fi împărtășite cu alții. Prin urmare, aș vrea să vă cer o favoare.

Vreau să-mi retrag cuvintele de la prima noastră întâlnire. Vreau să încerc să conduc librăria pentru mai mult timp. Până acum, am avut o atitudine pasivă față de multe lucruri. Mi-a fost teamă că, dacă voi munci prea mult, voi trăi la fel ca în trecut. Mi-a fost frică să văd librăria ca pe o muncă și numai ca pe o muncă. Sincer, sunt momente în care mi-aș dori să mai pot veni și pleca liber ca un oaspete, ceea ce am făcut în primele șase luni. Din cauza acestor gânduri și sentimente, am ezitat. M-am răzgândit cu privire la menținerea acestui loc în funcțiune. Dar, de acum înainte, vreau să nu mai ezit. Iubesc această librărie, oamenii pe care i-am întâlnit. Îmi place să fiu aici. Vreau să păstrez acest loc în viață.

Voi găsi un echilibru între aceste gânduri și sentimente contradictorii pe măsură ce voi conduce librăria. Cred că o pot face. Librăria face parte din societatea capitalistă, dar este, în același timp, un loc al viselor mele. Sper că poate continua mult timp. Vreau să-mi trăiesc viața gândindu-mă la librărie și la cărți. Și în timp ce mă confrunt cu aceste griji, sper că vei fi alături de mine. Ce crezi, Minjun? Ar trebui să lucrăm împreună pentru mai mult timp? Ai

vrea să te alături librăriei ca angajat permanent?

Să ne întâlnim în Berlin

Minjun a acceptat rapid propunerea lui Yeongju. Cei doi s-au așezat la masă pentru a redacta un nou contract. Cu mâinile încrucișate pe piept, Yeongju se uita la el cum semnează documentul.

„Acum nu mai poți renunța ușor”.

I-a înmânat contractul semnat.

'Nu ești conștientă? Renunțarea este la modă printre permanenți acum.'

Au râs.

După vizita lui Taewoo, ea a început să se gândească la următorii pași. Până atunci, era aproape ca un obicei să se gândească la închiderea librăriei mai devreme sau mai târziu. Acum, ea a decis să construiască în mod activ un viitor pentru librărie.

Odată ce și-a schimbat mentalitatea, s-a ocupat de punerea în aplicare a planurilor 1, 2 și 3. Planul 1 a fost să îi țină alături pe cei în care avea încredere; Planul 2 a fost să călătorească. Își va lua o lună liberă pentru a vizita librării independente din întreaga lume, în speranța de a găsi inspirație pentru transformarea librăriei Hyunam-dong. Voia să viziteze librării independente cu o tradiție îndelungată; voia să afle ce le menține în viață.

Eforturile ei ar putea fi zadarnice, și ea știa asta. Chiar dacă petrecea un an întreg – nu doar o lună – studiind alte librării, era posibil ca Librăria Hyunam-dong să nu mai reziste nici măcar un an. Acestea fiind spuse, chiar dacă mai rămăsese doar o lună, a decis să nu se gândească la faptul că nu va funcționa, ci să se concentreze pe găsirea speranței în calea de urmat. Librăria se putea schimba doar dacă oamenii care o conduceau experimentau ei înșiși aceste schimbări. Prin urmare, era important ca schimbările să înceapă cu

Yeongju. Speranța. Se va mișca în direcția speranței.

Cu o lună înainte de călătorie, i-a anunțat pe Minjun și Sangsu de planurile sale. Aceștia au decis să reducă operațiunile din iunie la minimum – Minjun și Sangsu vor lucra cu normă întreagă timp de opt ore, cinci zile pe săptămână, și vor întrerupe discuțiile, evenimentele și seminariile. Jungsuh și Wooshik au fost de acord să ajute ori de câte ori pot. Jungsuh se va ocupa de operațiunile online, în timp ce Wooshik va trece pe la ei după serviciu și va ajuta la orice era nevoie.

Când Yeongju și-a anunțat planurile de călătorie pe Instagram și pe blog, împreună cu programul librăriei pentru luna iunie, mai mulți clienți au sunat pentru a-și transmite salutările. Ea a ales o mână de cărți, gândindu-se că ar putea continua să facă recenzii de carte în timpul călătoriei de o lună. Erau colecții de eseuri sau romane care aveau ca fundal orașele pe care plănuia să le viziteze. Era una dintre cele mai eficiente metode de lectură: să vizitezi locurile din carte și să o citești acolo. Să petreci ore întregi citind despre New York, Praga și Berlin în orașele respective. Exista un mod mai romantic de a citi decât acesta?

Între orele de lucru, a încercat să își imagineze viitoarea călătorie – vizitând librării în orașe necunoscute, ghidată de Google Maps, descoperind carisma și farmecul magazinelor, visând în același timp să le recreeze în librăria sa. Își imagina plimbându-se prin librării, luând o pauză la cafenele înainte de a se îndrepta spre următoarea destinație. O lună întreagă făcând asta. Scopul ei principal era vizitarea librăriilor, dar mai era ceva care îi făcea inima să tresară. Era prima ei călătorie solo, prima călătorie pe care o va simți cu adevărat ca pe o vacanță.

În autobuzul limuzină care se îndrepta spre aeroport, vara din Seul trecea în ceață pe fereastră. Chipul mamei ei i-a trecut prin minte, dar

ea a închis ochii, ștergând imaginea. Yeongju știa de ce mama ei era atât de supărată pe ea. Mama ei era o persoană care ura eșecul la fel de mult pe cât se temea de el. Pentru ea, divorțul este cea mai mare înfrângere pe care o poate trăi o femeie. Ea ura – și se temea de – rușine. De aceea, a abandonat-o. Mama ei a fost slabă în fața eșecului; pur și simplu i-a făcut fiicei sale ceea ce ar fi făcut orice persoană slabă. Pentru o astfel de mamă, Yeongju nu a vrut să-i explice că a greșit, că lumea s-a schimbat și, mai presus de toate, că fiica ei nu a fost un eșec. Totuși, nu a vrut să fie cea care îi întinde prima mâna.

Sprijinită pe tetieră, Yeongju privea pe fereastră când telefonul ei a vibrat. Era Mincheol.

„E ceva ce chiar voiam să-ți spun”, a spus el, părând rușinat.

Ținându-și ochii pe peisaj, ea l-a întrebat despre ce este vorba.

„Am decis să nu merg la universitate”, a spus el.

Ea a făcut o pauză pentru o clipă.

„Te-ai hotărât. E bine pentru tine. Mai ai încă mult timp înainte”, a adăugat ea. În viitor, ai putea continua să urmezi orice îți dorești”. Asta spune toată lumea, dar este și adevărul, s-a gândit ea.

„Bine”, a răspuns Mincheol. 'Oh, am terminat de citit The Catcher in the Rye', a adăugat el.

Imediat, fața lui Yeongju s-a luminat, ca și cum ar fi fost chiar în fața ei.

„Ce părere ai despre carte?”, a întrebat ea.

„Plictisitoare”, a spus el, chicotind ușor.

'Ce? Ai citit-o doar ca să-mi spui că e într-adevăr plictisitoare?

„Nu, nu. La telefon, Mincheol părea un pic nervos. 'Adică, nu a fost interesant. Dar, în mod ciudat, m-am tot gândit că protagonistul este ca mine, deși nu avem nimic în comun. Nici personalitățile noastre, nici felul în care ne comportăm. Totul este diferit. Totuși, mă tot gândeam că ne asemănăm. Oare pentru că suntem sătui de lume?

Sau pentru că nu ne interesează nimic? Este reconfortant să știu că nu sunt singurul care simte așa. La sfârșitul cărții, el voia să fie prinzătorul din lanul de secară, să prindă copiii dacă încep să cadă în prăpastie. Îți amintești partea asta?

„Da.

'A fost partea aceea care m-a făcut să iau o decizie. Că e în regulă să nu merg la universitate. Nu pot explica de ce, dar asta simt. Nu există nicio logică... dar cumva am simțit că el îmi spune că e în regulă să nu merg.

„Am înțeles. Yeongju a dat din cap ca și cum s-ar fi uitat la el.

Mincheol a tresărit. 'Serios? Tu chiar înțelegi? Nici eu nu pot să înțeleg.'

'Da, chiar înțeleg. De multe ori am luat o decizie în timp ce citeam o carte. Înțeleg cât de aparent ilogic pare.

'Ah . . . Voi fi bine, nu?

„Despre?

„Să iei o decizie . . . ilogică.

„Bineînțeles. Chiar dacă este ilogică, este susținută de inima ta. Așa văd eu lucrurile.

„Inima mea?

„Da.

„Inima mea a luat decizia? Pentru viitorul meu?

Exact.

'Ah . . . bine . . . mă face să mă simt mai bine. Că inima mea a fost cea care a ales.

Da. Vei fi bine.

La telefon, Yeongju îl putea auzi respirând adânc. La scurt timp după aceea, vocea i s-a înviorat.

„În regulă. Să ai o călătorie plăcută, Yeongju imo. Ne vedem la librărie.

„Bine. Rămâi sănătos.

Bine. De asemenea, vă mulțumesc.

„De ce îmi mulțumești?

„A fost foarte util să merg la librărie. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

„E minunat.

Yeongju se pregătea să întoarcă telefonul în geantă când l-a simțit vibrând din nou. Gândindu-se că era din nou Mincheol, s-a uitat la ecran. Seungwoo. S-a holbat la nume cu sentimente amestecate. El păstrase tăcerea când ea îi spusese despre planurile ei de a călători. Întrucât seminariile se încheiaseră în mai, nu trebuia să-și facă griji cu privire la modul în care programul lui ar fi afectat de călătoria ei. Nu se mai văzuseră de aproape o lună. Ea îl cunoscuse doar prin intermediul rubricii lui, și poate că și el era la fel.

În timp ce gândurile ei rătăceau, apelul s-a încheiat. Apoi telefonul ei a vibrat din nou. Imediat, a răspuns. Nu mai auzise vocea lui de mult timp.

„Sunt Hyun Seungwoo.

„Da.

„Ești în drum spre aeroport?

„Da, mă îndrept într-acolo acum.

Pentru un moment, a fost tăcere. El i-a spus numele.

„Yeongju.

„Da?

„Pot să te întreb unde vei fi în ultima săptămână din iunie?

„În ultima săptămână din iunie?

„Da.

'. . . Germania.

„Care parte a Germaniei?

„Berlin.

„Ați fost în Berlin?

„Nu.

'Am mai stat în Berlin pentru două luni. Pentru muncă.

'Ah . . . Înțeleg.

„E în regulă dacă merg la Berlin în acea săptămână?

Huh?

Mintea ei a devenit goală.

„Am cerut concediu în acea săptămână. Mă gândeam că aș putea fi partenerul tău de călătorie. Ce părere ai despre asta?

'I . . .'

Auzind ezitarea din vocea ei, el a răspuns calm: „Preferi să nu fiu acolo?

„E prea brusc.

Ea a încercat să-și ascundă nervozitatea.

„Înțeleg. . . Înțeleg. Desigur, s-ar putea să simți asta. Dar am vrut măcar să întreb.

Pentru un moment lung, a fost tăcere. Gândindu-se că ar trebui să încheie apelul, Seungwoo a spus: „În acest caz, călătorie plăcută. Voi închide.

Cumva, Yeongju a simțit că ar fi ultima dată când îi aude vocea la telefon. S-a uitat pe fereastră. În depărtare, putea distinge luminile aeroportului.

„Yeongju?

„Da.

„Ești atât de tăcută. Ești bine?

„Da, sunt bine.

În regulă. Voi închide acum.'

„Ah. Seungwoo', a strigat ea în grabă.

„Da.

Nu a vrut să termine apelul. Dintr-un motiv oarecare, simțea că

dacă lasă apelul să se termine aici, nu-l va mai putea vedea niciodată. Dar ce ar trebui să spună? A decis să fie sinceră. Sinceritatea este întotdeauna cel mai bun răspuns la incertitudine.

„Nu știu dacă e bine să vii la Berlin. Chiar zilele trecute, cineva mi-a spus asta: dacă nu-ți cunoști inima, pune-o la încercare. Dar eu nu știu cum. Nu știu ce să fac acum”.

„Lasă-mă să te ajut.

„Cum?

„Imaginează-ți asta. Chiar acum, imaginează-ți că tu și cu mine ne plimbăm pe străzile Berlinului. Mergem din librărie în librărie, ne oprim pentru masă, ciocnim pahare de bere. Imaginează-ți asta. Pentru un timp, nu, treizeci de secunde. Imaginează-ți asta timp de treizeci de secunde”.

Yeongju a făcut ce i s-a spus. A încercat să își imagineze scena, concentrându-se pe fiecare moment – bând ceai cu Seungwoo, discutând la masă, făcând toasturi. El mergând alături de ea pe stradă. Intrând într-o librărie pentru prima dată împreună, discutând despre cărți și librari. Uneori ea era cea care punea întrebări, alteori el. Citind unul lângă celălalt și discutând despre cărți. El scria, iar lângă el, ea îl întrerupea jucăuș. El spunea o glumă în timp ce ea citea, făcând-o să râdă. Încerca să joace aceste scene în mintea ei... I-ar fi plăcut asta. Nu-i displăcea să fie cu Seungwoo. Nu. Își dorea asta. Voia să fie cu el, să vorbească cu el.

„Cum a fost? Nu ți-a plăcut ce ai văzut?

„Deloc”, a răspuns ea sinceră.

'Ân cazul ăsta... pot să vin și eu?' a întrebat el ezitant.

„Bine. Ne vedem în Berlin. Expresia ei era relaxată.

„Bine, voi fi acolo”, a spus el, chiar când autobuzul limuzină a intrat în aeroport.

Ce ține în viață o librărie?

Un an mai târziu.

Sorbind cafeaua pregătită de Minjun, ochii lui Yeongju erau ațintiți asupra propozițiilor din roman. Mincheol, care îl cunoștea doar pe J. D. Salinger, alesese cartea pentru simplul motiv că era una subțire. În timp ce Yeongju își croia drum prin Franny și Zooey, în mintea ei, ea mormăia: „Așa îți trebuie! Deși era scurtă, nu era o lectură ușoară. Se îndoia că i-ar fi plăcut foarte mult.

În acest moment, doar Yeongju și Minjun erau la lucru, dar peste cincisprezece minute urma să vină Sangsu. Cu șase luni în urmă, Sangsu i se alăturase lui Minjun ca al doilea angajat cu normă întreagă al librăriei. Când Yeongju a cerut ca el să se transforme din angajat cu jumătate de normă în angajat cu normă întreagă, primul lucru pe care l-a întrebat a fost lungimea părului. Dacă trebuia să se tundă scurt, nu-i păsa să fie angajat.

Yeongju a răspuns: „Bine, acum ești unul dintre noi”.

Când a acceptat propunerea ei, era ca de obicei aspru, dar când a venit în prima sa zi oficială ca angajat permanent, fața lui era roșie. Câteva zile mai târziu, Yeongju a aflat motivul. Sangsu a lăsat să se înțeleagă că era prima dată când era angajat permanent cu normă întreagă.

La o zi după ce Sangsu s-a alăturat oficial librăriei, o noutate a apărut în magazin: un mic raft plin cu cărți citite de el. În partea de sus, un afiș scria: „Cărțile lui Sangsu”. Lângă el, cu litere mai mici: „Vă rugăm să le citiți și să discutați cu Sangsu”.

Pentru că acum era angajat cu normă întreagă, avea timp doar pentru o carte pe zi. Cu toate acestea, a continuat să rămână fidel numelui său și să impresioneze clienții cu cunoștințele sale despre cărți. Clienții obișnuiți ai librăriei mergeau acum în mod natural la Sangsu pentru recomandări de cărți și mulți erau curioși să afle ce

citește el. După ce a observat acest lucru, Yeongju a decis să creeze un mic colț pentru el.

Cu trei luni înainte, Mincheol începuse și el să lucreze cu jumătate de normă la librărie. După ce a decis să nu se înscrie la universitate, a făcut o călătorie de trei luni în Europa și s-a întors abia primăvara trecută. Heejoo a fost cea care a sugerat călătoria; a fost condiția pentru a-l lăsa pe Mincheol să sară peste pregătirile universitare. Ea a motivat că era mai bine pentru el să experimenteze o lume necunoscută, decât să stea închis în camera lui tot timpul. În timp ce Mincheol era plecat, Heejoo i-a spus lui Yeongju – cu tristețe și entuziasm în egală măsură – că taxele de școlarizare la universitate pe care le economisise pentru el nu mai erau de folos, așa că membrii familiei au decis să folosească banii pentru a pleca pe rând în vacanță. După ce Mincheol se întorcea, Heejoo urma să călătorească cu soțul ei, care își luase un concediu de la serviciu. Chiar acum, erau într-o călătorie în jurul lumii.

La mai puțin de o săptămână după ce se întorsese, Mincheol venise la librărie să o caute pe Yeongju. Arătând mai bronzat și mai matur, el o rugase să îl ia ca angajat cu jumătate de normă. Ea a fost de acord și, a doua zi, el a început să lucreze de două ori pe săptămână la librărie, timp de trei ore pe zi. Dar ea avea o condiție. El trebuia să se alăture evenimentului angajaților librăriei Hyunam-dong, în cadrul căruia cei patru citeau împreună o carte în fiecare lună.

Evenimentul era de asemenea deschis oricui era interesat. În prima zi a fiecărei luni, ei anunțau „Cartea lunii pentru angajații librăriei Hyunam-dong” pe Instagram și pe blog. În ultima joi a lunii, se organiza o întâlnire a clubului de lectură pentru a discuta despre carte. La început, doar câteva persoane li s-au alăturat. Dar acum, numărul de persoane a crescut încet, iar luna trecută au fost cincisprezece. Luna aceasta, urmau să discute despre Franny și

Zooey de Salinger.

Care a fost cea mai mare schimbare în ultimul an pentru librărie? Yeongju nu a făcut nicio schimbare imediată când s-a întors din călătoria sa de o lună. În schimb, a continuat să rămână la status quo timp de două luni înainte de a începe să pună în aplicare planurile pe care le deliberase în acest timp. A decis că farmecul librăriei Hyunam-dong ar consta în profunzimea și diversitatea colecției sale. Ideea ei a fost să se concentreze pe conservarea cărților cu profunzime, chiar dacă ar putea fi o mică provocare pentru clienți. În ceea ce privește promovarea diversității, s-a decis ca librăria să nu mai aibă bestselleruri.

Bestseller-urile au fost întotdeauna un punct de dispută pentru ea. Uitându-se la titlurile care urcau în topul celor mai vândute cărți, era adesea frustrată. Nu pentru că cărțile în sine aveau probleme. Odată ce o carte ajungea pe lista bestseller-urilor, continua să rămână acolo pentru o lungă perioadă de timp. Treptat, a devenit convinsă că bestseller-urile erau motivul pentru care industria editorială își pierduse diversitatea.

Stând în fața secțiunii de bestselleruri din marile librării, se simțea ca și cum ar fi privit la starea industriei editoriale – foarte înclinată spre câteva titluri. A cui a fost vina? A nimănui. Era pur și simplu o reflectare a unei societăți care nu citește. În fața acestei realități, ceea ce trebuia să facă librarii, chiar dacă jucau un rol minor, era să prezinte clienților o gamă variată de cărți. Să le arate că lumea editorială nu este formată doar din câteva bestselleruri sau autori importanți. Să le demonstreze că există mult mai multe cărți și autori extraordinari care așteaptă să fie descoperiți.

Pentru ca acest lucru să se întâmple, ea a decis să excludă bestseller-urile din librărie. Dacă există o carte care a devenit un succes peste noapte datorită unei persoane faimoase care a

menționat-o la televizor, ea nu va mai aduce alte exemplare după epuizarea stocului existent. Nu pentru că nu ar fi fost o carte bună, ci pentru a susține diversitatea. În astfel de cazuri, ar căuta cărți cu teme similare și le-ar stoca în schimb. Clienții care intrau căutând titlul respectiv erau îndrumați către aceste cărți.

Nu era sigură dacă această nouă abordare va funcționa pentru clienți. Un lucru era sigur, Sungchul era complet fermecat.

„O carte devine un bestseller pentru că este un bestseller".

El i-a spus lui Yeongju că a simțit un sentiment de camaraderie, văzând cum industriile lor se confruntă cu aceleași probleme. Fie ca mai mulți oameni să cunoască mai multe cărți și filme bune, îi plăcea să spună. Acesta era planul 3 pe care îl făcuse chiar înainte de călătorie: să ia bestseller-urile.

Librăria a primit și alte câteva schimbări, mari și mici, și totuși, într-un anumit sens, nu s-a schimbat prea mult. Fie că era vorba de trecut sau de prezent, librăria reflecta filosofia și perspectiva orașului Yeongju. Una dintre principalele concluzii ale călătoriei a fost că librăriile independente din străinătate aveau propria lor personalitate distinctă – o personalitate care o reflecta pe cea a proprietarilor lor. Pentru a face ca personalitatea librăriei să strălucească, ea avea nevoie de curaj. Pentru ca curajul ei să ajungă la clienți, avea nevoie de sinceritate. Curaj. Și sinceritate.

Dacă ar putea să-și stăpânească curajul de a-și pune gândurile în practică fără a-și pierde sinceritatea, poate că Librăria Hyunam-dong ar putea continua să trăiască la fel ca librăriile pe care le-a vizitat. Dacă ar putea reflecta și îmbunătăți continuu, poate că librăria ar avea o durată de viață mai lungă. Cel mai important este să nu-și uite rădăcinile – că era o iubitoare de cărți în suflet. Dacă ea și angajații ei iubeau cărțile, dragostea nu ar fi fost transmisă mai departe? Dacă cărțile au fost mijlocul prin care cei patru au comunicat, au glumit,

au construit prietenii și dragoste, nu ar simți și clienții același lucru? Dacă oamenii ar începe să creadă că există ceva în viață pe care doar oamenii care citesc îl pot descoperi, povești în această lume pe care doar oamenii care citesc le pot spune, nu ar fi mai mulți dintre ei seduși să dezlipească paginile unei cărți? Yeongju voia să-și trăiască viața citind cărți și prezentându-le altora, astfel încât, atunci când oamenii intrau căutând o poveste, ea să-i poată ajuta să găsească ceea ce aveau nevoie.

Ziua de astăzi urma să continue de la cea de ieri. Înconjurată de cărți, Yeongju își va petrece ziua discutând, lucrând și scriind despre cărți. Între agitație și agitație, își găsea timp să mănânce, să discute și să reflecteze asupra vieții. Momente fericite, alături de momente triste. Iar când venea ora închiderii, se gândea că astăzi m-am descurcat destul de bine și ieșea din librărie fericită. În cele zece minute care îi luau să ajungă acasă, vorbea la telefon cu Seungwoo, poate pentru mai mult timp după ce ajungea acasă. Duș. Se odihnește. Poate că Jimi, care se mutase în apartamentul de deasupra ei, avea să treacă pe la ea, cu Jungsuh în urmă, și aveau să bea o bere împreună pentru prima dată după o vreme. Sau poate că va fi singură acasă, puțin melancolică din cauza pierderii priveliștii minunate de la fereastra ei. Acum că era responsabilă de traiul mai multor angajați, trebuia să se mulțumească cu un apartament cu o priveliște mai puțin frumoasă. Dar pe măsură ce continua să citească romanul de unde rămăsese ieri, starea ei de spirit se îmbunătățea. Închizând cartea, s-a întins pe pat. O zi bine petrecută este o viață bine trăită. Gândindu-se la replica pe care o citise undeva, a adormit.

Nota autorului

2018. Vara era după colț. Ca de obicei, stăteam la biroul meu, cu ochii ațintiți spre ecranul alb. Trecuseră aproximativ șase luni de

când devenisem scriitor. Pe atunci, eram deznădăjduit de cât de mult mai aveam de parcurs pentru a deveni un eseist bun. Totuși, gândindu-mă că ar trebui cel puțin să continui să scriu, m-am lipit de biroul meu în fiecare zi.

Ar trebui să încerc să scriu un roman?

Nu-mi amintesc exact ce lună, ce zi, la ce oră și în ce minut mi-a venit gândul, dar îmi amintesc că am început un nou document câteva zile mai târziu. Aveam doar trei lucruri în minte: o librărie care începe cu personajul hyu, Yeongju, proprietarul librăriei, și Minjun, barista. Am început să scriu. Toate celelalte s-au așezat la locul lor pe măsură ce romanul avansa. De fiecare dată când apărea un personaj nou, îi dădeam un nume și îi conturam personalitatea. Dacă nu aveam nicio idee despre ce urmează, îl puneam pe noul personaj să discute cu cei mai vechi și, cumva, aceștia păreau să ghideze povestea, iar scena următoare îmi venea de la sine.

Scrierea unui roman a fost surprinzător de plăcută. Crezusem că scrisul este un proces laborios, care mă târăște și mă bate în cuie la birou. Dar acest lucru a fost diferit. Mă trezeam în fiecare dimineață dornică să continui dialogul de unde îl lăsasem. Seara, cu ochii uscați și spatele înțepenit, mă ridicam cu reticență de pe scaun, ținând cont de propria mea regulă de a nu face mai mult decât munca de o zi. În timpul scrierii romanului, mi-a păsat mai mult de personaje și de viața lor decât de a mea. Viața mea se învârtea în jurul poveștilor pe care le spuneam.

Deși nu mi-am planificat intriga înainte de a începe să scriu, știam atmosfera pe care voiam să o creez. Am vrut să scriu un roman care să evoce atmosfera din Kamome Diner și Little Forest. Un spațiu în care putem evada, un refugiu de la intensitatea vieții de zi cu zi în care nu putem nici măcar să ne oprim pentru a lua o pauză. Un spațiu care să ne adăpostească de criticile dure care ne biciuiesc să facem

mai mult, să mergem mai repede. Un spațiu în care să ne cuibărim confortabil pentru o zi. O zi fără ceva care să ne sifoneze energia, o zi în care să refacem ceea ce am pierdut. O zi pe care o începem cu nerăbdare și o terminăm cu satisfacție. O zi în care creștem, iar din creștere încolțește speranța. O zi petrecută purtând conversații semnificative cu oameni buni. Cel mai important, o zi în care ne simțim bine, iar inima ne bate puternic. Am vrut să scriu despre o astfel de zi și despre oamenii din ea.

Cu alte cuvinte, am vrut să scriu ceea ce vreau eu să citesc. Povești despre oameni care își găsesc propriul ritm și propria direcție, despre oameni care cred în alții și așteaptă alături de ei când trec prin momente dificile, pierduți în griji. Povești ale celor care îi sprijină pe alții, care celebrează eforturile mici și hotărârea într-o societate care pune oamenii – și tot ce ține de ei – la pământ odată ce au căzut. Povești care aduc alinare, oferind o bătaie pe umăr pentru cei care și-au pierdut bucuria de a trăi, după ce s-au forțat prea mult pentru a reuși.

Nu sunt sigură dacă romanul a ieșit așa cum am sperat, dar mulți cititori mi-au spus că cartea le-a oferit căldură și alinare. De asemenea, recenziile lor generoase m-au întărit, ca și cum s-ar fi format o legătură între indivizi izolați.

S-ar putea să nu observați imediat, dar toți cei din roman fac mici pași înainte, fie că învață ceva nou, fie că își schimbă viața. Ceea ce fac poate fi departe de a atinge ceea ce societatea consideră a fi succesul, dar ei cresc și se schimbă prin eforturile lor consecvente – făcând câțiva pași mai departe de locul de unde au plecat. Pentru ei nu contează cum apreciază alții locul în care se află – fie el înalt sau scăzut, bun sau rău. Faptul că au progresat și sunt fericiți acolo unde sunt este suficient. Criteriul de măsurare a propriei vieți se află în sine însuși. Și asta este suficient.

Chiar dacă nu în fiecare zi sau des, există momente în viață în care ajungem să ne gândim: Asta e suficient. În acel moment, toată anxietatea și grijile se topesc, lăsându-ne cu constatarea că am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a ajunge unde suntem. Suntem mulțumiți și mândri de noi înșine. Dacă librăria Hyunam-dong este o acumulare de astfel de momente în viață, sper că mulți alți oameni își pot crea un spațiu similar.

Pentru voi, cei care vă petreceți ziua acolo, eu sunt aici și vă susțin.

ianuarie 2022

Hwang Bo-reum

O NOTĂ DESPRE AUTOR

HWANG BO-REUM a studiat informatica și a lucrat ca inginer software. Hwang este autorul mai multor colecții de eseuri: I Read Every Day, I Tried Kickboxing for the First Time și The Perfect Distance. Welcome to the Hyunam-dong Bookshop este primul ei roman.

O NOTĂ DESPRE TRADUCĂTOR

SHANNA TAN este o traducătoare din Singapore care lucrează din coreeană, chineză și japoneză în engleză. A fost selectată pentru două mentorate de traducător literar emergent în 2021/22, unde a fost îndrumată de Anton Hur și Julia Sanches. Traducerile sale de proză au apărut în The Southern Review, The Common, Azalea: Journal of Korean Literature & Culture și multe altele.

BLOOMSBURY PUBLISHING

Bloomsbury Publishing Plc

50 Bedford Square, Londra, WC1B 3DP, Regatul Unit

29 Earlsfort Terrace, Dublin 2, Irlanda

BLOOMSBURY, BLOOMSBURY PUBLISHING și logo-ul Diana sunt mărci comerciale ale Bloomsbury Publishing Plc

Publicat pentru prima dată în 2022 în Coreea de Sud de către Clay House

Publicat pentru prima dată în Marea Britanie în 2023

Această ediție electronică publicată în 2023 de Bloomsbury Publishing Plc

어서 오세요, 휴남동 서점입니다

Bine ați venit la Librăria Hyunam-dong

O înregistrare în catalog pentru această carte este disponibilă la British Library

ISBN: HB: 978-1-5266-6227-9; TPB: 978-1-5266-6226-2; ANZ EDITION: 978-1-5266-6663-5; EBOOK: 978-1-5266-6230-9; EPDF: 978-1-5266-6956-8

Pentru a afla mai multe despre autorii noștri și cărțile lor, vă rugăm să vizitați www.bloomsbury.com. Aici veți găsi extrase, interviuri cu autorii, detalii despre evenimentele viitoare și opțiunea de a vă înscrie la buletinele noastre informative.